



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 79

Ple del Parlament

Sessió 39, segona reunió, dimecres 11 de febrer de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de rescindir el contracte amb Renfe 317-00213/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació de col·lapse dels serveis públics per la manca de sobirania i d'inversions 317-00211/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'encobriment dels indicis de corrupció en la Federació Catalana de Futbol 317-00216/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre la regularització massiva d'immigrants 317-00209/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de prohibir la compra especulativa d'habitatges i sobre les mesures per a garantir el dret a la mobilitat 317-00214/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la realitat de l'educació pública i les reivindicacions dels docents 317-00215/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la subvenció de la immigració il·legal i la destinació dels recursos públics 317-00212/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques per a combatre la reproducció social de les desigualtats 317-00210/15	15
Pregunta al Govern sobre el col·lapse de l'acció de govern 310-00354/15	16
Pregunta al Govern sobre el finançament de les polítiques culturals 310-00355/15	18
Pregunta al Govern sobre les polítiques de joventut 310-00347/15	20
Pregunta al Govern sobre la situació del sector agrari 310-00348/15	21
Pregunta al Govern sobre el negoci de la immigració il·legal als ajuts socials 310-00343/15	23
Pregunta al Govern sobre les incapacitats temporals i la salut laboral 310-00353/15	25

Pregunta al Govern sobre la crisi del sector primari 310-00349/15	27
Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat 310-00350/15	28
Pregunta al Govern sobre l'acció exterior en defensa de la democràcia 310-00351/15	30
Pregunta al Govern sobre la participació del Govern en organismes internacionals 310-00344/15	32
Pregunta al Govern sobre la valoració que fa el Govern de l'anunci fet pel Govern de l'Estat sobre un procés de regularització extraordinari de persones estrangeres 310-00345/15	33
Pregunta al Govern sobre les noranta-una unitats judicials noves anunciades per l'Estat 310-00346/15	34
Pregunta al Govern sobre la situació de l'educació 310-00352/15	36
Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2026 231-00003/15	38
Proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran 202-00067/15	38
Projecte de llei de drets culturals de Catalunya (debat de totalitat) 200-00017/15	46
Projecte de llei del codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals (debat de totalitat) 200-00018/15	59
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial Contra el Càncer 401-00053/15	71
Interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (posposada) 300-00244/15	72
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya 300-00246/15	73
Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu 300-00251/15	81
Interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca 300-00248/15	89
Interpel·lació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials 300-00247/15	96
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur 300-00250/15	102

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 39.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral. D'acord amb l'article 45.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern i el Decret 5/2026, de 19 de gener, les preguntes adreçades al president de la Generalitat les respondrà el conseller de la Presidència.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de rescindir el contracte amb Renfe

317-00213/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. Li desitgem una ràpida recuperació a la consellera Niubó, però al mateix temps expressem el suport de Junts als docents que fan vaga contra un govern que no escolta unes demandes que compartim: millors salaris, ràtios adequades, més recursos a l'escola inclusiva, menys burocràcia, currículum consensuat i plantilles estables.

En pocs dies, vaga de docents, de pagesos, de metges i col·lapse de trens. No és coincidència, és una mala manera de governar. Conseller, rescindirà el contracte amb Renfe? Hem treballat un informe jurídic que ho avala. Ho farà?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada Sales, li agraeixo les paraules de bons desitjos i de recuperació de la consellera d'Educació, que a més aprofita per demanar-li..., que els transmeti els missatges que ha rebut de molts de vostès en aquesta cambra. Jo li dic que no coincideixo amb el panorama apocalíptic que vostès darrerament situen sobre l'estat del país. Ens situa en un estat del país que no correspon amb la realitat. Al país hi han coses que van bé i hi han moments en què el país té reptes. Alguns, vostè els ha descrit i, a més –li vaig dir en l'última sessió de control– crec que vostès, com a grup que són, principal grup de l'oposició d'aquesta cambra, tenen coses a aportar. Crec que tenen coses a aportar i no correspon, crec, aquesta descripció apocalíptica que fan del país amb la realitat i crec que tampoc ens fem un bon favor com a Catalunya.

Que el país té reptes és innegable. Té reptes en matèria d'educació, evidentment. I avui hi ha una vaga i el Govern respecta el dret de vaga dels docents. Està compro-

mès amb la millora de la qualitat educativa en el nostre país. També els demanaria a vostès un exercici de memòria; sap de què es queixen els docents? Sap d'on venen les retallades i les pèrdues de poder adquisitiu que han tingut els docents en aquest país? No, ho dic perquè tots tinguem..., un exercici d'una mica d'humilitat. En set anys..., en set anys que varen tenir vostès la conselleria d'Educació van haver-hi dinou vagues. Anaven a una cada quatre mesos. Al ritme que vostès anaven, aquest Govern ja n'hauria tingut cinc, eh? I, per tant, l'hi dic.

I amb relació als trens, l'hi vaig dir la setmana passada, el Govern ha estès la mà al conjunt de grups de la cambra, també d'agents econòmics i socials, per arribar a un acord de país. No hi ha una altra recepta, no hi ha una altra recepta per solucionar el problema de mobilitat que hi ha amb relació a les rodalies en el nostre país que no passi per la inversió, per la inversió en les vies, pels canvis en els trens i per un canvi de gestió a..., per un canvi de gestió.

I els he de dir que, la proposta que vostès fan, crec que saben perfectament que condemnaria el país a no tenir trens i que no hi ha un altre camí; que no hi ha un altre camí, que no hi ha un altre camí que el camí que ha encetat aquest Govern, que és el camí del traspàs –que és el camí del traspàs–, fruit d'un acord a què hem arribat amb Esquerra Republicana, per al que espero el seu suport.

Sap què ens aniria bé per poder arreglar alguns dels reptes que té el país en matèria d'educació, en matèria de sanitat o en matèria de rodalies? Els 4.700 milions, que són els del finançament, i que espero que puguem comptar amb el seu suport.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Mire, conseller, per respecte al país i als usuaris, humilitat, vostè. Analitze l'informe i no cal un nou grup de treball, perquè ja n'han creat quaranta i encara no sabem per a què servixen. Portem vint-i-dos dies de col·lapse, vint-i-dos dies d'infern en la mobilitat, d'un calvari que patim milers de catalans. I no ens enganyem, si el Govern vol, pot rescindir el contracte amb Renfe. Demà ho votarem.

Hi ha una alternativa: fer fora Renfe de Catalunya i que la gestió de rodalies passe a Ferrocarrils. Deixen d'estar al costat de Renfe i posen-se al costat dels usuaris. Deixen d'estar al costat d'Espanya i posen-se al costat de Catalunya. Perquè ja n'hi ha prou. La consellera Paneque ha trigat un any i mig a descobrir que el servei de rodalies és lamentable i la gestió també, i nosaltres fa massa temps que ho advertim. Cal assumir responsabilitats polítiques: la consellera Paneque i el ministre Puente se n'han d'anar cap a casa. I sobretot, calen solucions, i hi són. Fa quinze dies que les hem presentades; catorze, i concretes, per tenir uns trens dignes. Demà també les portarem a votació i vostès han de decidir si volen continuar instal·lats en la resignació o si es volen sumar a la solució.

I interpel·lem els seus socis perquè o van a una manifestació contra el col·lapse de rodalies i demanen dimissions o donen suport al Govern que n'és responsable. Les dues coses són incompatibles. Els demanem que no s'asseguen a negociar fins que la consellera Paneque i el ministre Puente hagen dimitit, fins que no paguen les inversions no executades dels pressupostos que vostès voten any rere any i fins que no hi haja un traspàs integral cent per cent català. Responsabilitats, coherència i solucions.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Sales, sap quina és la diferència entre vostès i nosaltres? Que esperem deixar-li a aquest país un millor llegat en matèria de rodalies i de moltes altres coses que el que nosaltres ens vam trobar.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació de col·lapse dels serveis públics per la manca de sobirania i d'inversions

317-00211/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Conseller Dalmau, ni ambició ni gestió. Un govern, el seu, sense ambició nacional ni social, que viu de renda del Govern republicà i dels projectes pactats amb Esquerra Republicana, que aquests sí, dibuixaven avenços clars en sobirania. Un govern que no aprova en gestió, malgrat que ens venien a donar lliçons des de l'altivesa i que avui té el país en una situació de col·lapse dels serveis públics i les infraestructures i amb una part molt important de la ciutadania farta.

Només aquesta setmana, rodalies, usuaris i treballadors manifestant-se i fent vagues, sector primari al carrer i amenaçant amb aturades, i avui, la vaga dels docents. Vostès es pensaven que amb un govern tecnòcrata, sense ànima, que no incomodés el PSOE i que amagués el conflicte polític seria suficient per afrontar els grans reptes d'aquest país. Però la realitat els ha posat davant del mirall. Estan percebent que tots aquests col·lapses dels serveis públics són culpa de la manca de sobirania que patim, d'una desinversió sistèmica i planificada, de l'asfíxia financera en forma de dèficit fiscal, de la invasió, la laminació i els atacs a les nostres competències. Nosaltres ja sabíem quins eren els límits de l'autogovern i com aquests impacten directament en el benestar de la ciutadania, per això, entre altres coses, som independentistes.

Sabem també que alguns d'aquests col·lapses no són culpa d'un govern de la Generalitat concret, sinó que són fruit de la nostra dependència de l'Estat. Per això nosaltres no caurem en la crítica fàcil, demagògica i destructiva com vam haver de patir quan presidíem la Generalitat. Perquè Esquerra sempre hi és i sempre hi serà quan el país ho necessiti, aportant solucions, aportant l'ambició que a vostès els manca i liderant quan calgui les respostes necessàries, com hem fet en finançament i en el traspàs de rodalies. Amb generositat, sí, amb la mà estesa també, però amb memòria.

Vostès demanen unitat. Nosaltres els exigim humilitat. No tenen majoria i tenen la pell molt fina quan reben crítiques. Vostès han d'estar al costat de la ciutadania, no han de fer ni de parallamps ni de portaveus del PSOE. Vostès han de plantar-se davant l'Estat i reclamar un tracte just per a Catalunya. Vostès han d'alçar la veu i exigir els recursos que ens corresponen i el poder polític que necessitem.

Vostès, conseller, han de fer un exercici de realisme i han d'assumir que l'únic camí possible per fer front a tots els reptes que tenim per superar els col·lapses que patim i garantir la justícia social és el camí de la plena sobirania política, de la independència.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Jové, ja li vaig dir la setmana passada: amb la seva formació política, hi han coses que compartim i hi han coses que no. El seu horitzó nacional de país és diferent del nostre. Vostè és independentista, nosaltres no ho som, però això no ens resta ni un mil·límetre de la defensa de l'autogovern del país. Això no ens resta ni un mil·límetre de defensa de l'autogovern del país. A l'inrevés, compartim un horitzó d'avenç nacional per a Catalunya, basat en l'enfortiment dels serveis públics, basat en la cohesió de la nostra llengua i en la cohesió de la societat civil de Catalunya.

I a més, l'hi dic, al llarg de tot aquest temps –i en les darreres intervencions els ho he dit moltes vegades–, estem podent avançar i estem podent fer avançar l'autogovern, estem podent fer avançar els serveis públics en aquest país també gràcies a acords a què hem arribat amb la seva formació política. Així ha sigut amb el pacte nacional per la llengua. Així ha sigut en matèria de rodalies, que estem encetant un camí per resoldre d'una vegada per totes un problema que és heretat des de fa molt de temps, i així ho estem fent en matèria de finançament. I ha sigut..., i ho he defensat moltes vegades, que és gràcies als acords que el país avança –que és gràcies als acords que el país avança.

I és per això que li dic: aquest Govern complirà els acords que tenia d'investidura? Sí. Aquest Govern està complint els acords en matèria d'investidura. I no només això, sinó que l'horitzó que encara tenim d'avenç encara ens porta més enllà. I a més, li demano..., a més, li torno a dir que en aquest camí de defensa de quin és l'horitzó nacional del país, el Govern està compromès a fer-lo seguir avançant en base a resultats tangibles per a la millora de la vida de la gent. I no entenem fer-ho d'una altra manera –no entenem fer-ho d'una altra manera.

Sempre ho he dit: hi ha més valentia en els acords que en els desacords. I jo sé que en algunes d'aquestes qüestions, com les que han passat aquests dies, el Govern ha donat la cara fins i tot per coses que no són de la seva competència. També és la forma com nosaltres entenem l'exercici de l'autogovern, donar la cara sempre en defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya, però sobretot donar la cara per comprometre solucions.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'encobriment dels indicis de corrupció en la Federació Catalana de Futbol

317-00216/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Enviamos también un fuerte abrazo y nuestros mejores deseos de recuperación a la señora Niubó. Señor Dalmau, ¿por qué insisten en encubrir los indicios de corrupción de la Federación Catalana de Fútbol?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Fernández, aquest Govern no encobreix ni indicis ni no indicis de corrupció a qualsevol lloc. Si vostè o qualsevol persona té indicis

de corrupció sobre alguna qüestió, sap on s'ha de dirigir. Aquest Govern respondrà amb transparència sobre qualsevol de les preguntes que se li dirigeixin en el Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. La Federación Catalana de Fútbol se ha convertido en un estercolero con el apoyo del PSC y del Gobierno de Salvador Illa: diligencias judiciales, eliminación de actas notariales y todo con su silencio cómplice, hoy mirando usted hacia otro lado, como si la cosa no fuera con usted. Los propios atestados de los Mossos d'Esquadra son demoledores: 213 certificados manipulados, ochenta y ocho firmas de presidentes de clubs falsificadas.

El asunto ha adquirido dimensiones escandalosas hasta el punto de que, finalmente, cuatrocientos cuarenta clubes les exigieron la convocatoria de una asamblea extraordinaria que era competencia suya. Y aquí reside exactamente el encubrimiento de esta presunta corrupción. Sí, el suyo, señor Dalmau, el de su Gobierno, el del Gobierno del señor Illa. Porque cuando finalmente convocan la asamblea, porque ya no les quedaba otro remedio, ¡ah!, deciden sacar del orden del día lo más importante, que era la convocatoria electoral. El resultado es que la entidad Transparencia y Democracia en el Deporte ya ha anunciado la presentación de una querrela contra el *conseller* Berni Álvarez. Y es que los propios sospechosos de corrupción señalan, y figura así en las actas de los Mossos..., cito textualmente: «El PSC està damunt de tot.» «El PSC està damunt de tot.» Esto es lo que señalan los presuntos corruptos.

Señor Dalmau, señores del PSC, la Federación Catalana de Fútbol no puede ser su chiringuito. Por sus miserias la están desprestigiando de manera ya casi irreversible. Les exigimos que devuelvan al fútbol catalán la democracia y la dignidad, y que le den de una vez por todas la voz a los clubes, que le puedo asegurar que se lo agradecerán.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Fernández, el conseller d'Esports ha donat les explicacions oportunes i el Govern ha donat les explicacions oportunes sobre un fet que correspon a una entitat privada, que és la Federació Catalana de Futbol. I s'han encarregat els informes jurídics pertinents per analitzar, diguem-ne, tot el procés que té a veure amb la validació de les firmes. I no dubti que el Govern farà tot el que li correspongui en el marc de les seves competències per garantir que els processos que s'han fet siguin d'acord amb la legalitat, i que prendran cartes en l'assumpte en cas que això no sigui així.

També li he de dir: aprofito que avui el tinc aquí, que vostès ens tenen avui una mica despistats. Crec que amb la informació que ja li he donat li he respost sobre la qüestió que té a veure amb la federació catalana. Ara, també aprofito que el tinc per fer-li algunes reflexions, especialment després d'aquests dies en els que vostès han anat fent convocatòries electorals que només han servit per enfortir la gent de VOX.

Vostès, en un moment que és un moment que és important pel país..., coincidirà amb mi que és un moment important pel país –sé que vostè té també estima pel país, tot i que no coincidim amb les receptes. Vostès estaran a favor de l'aplicació de la llei d'amnistia per poder normalitzar la situació política a casa nostra? Vostès estaran a favor del sistema de finançament per tenir més recursos a casa nostra? Vostès

estaran a favor del català a Europa per poder garantir el dret lingüístic de la nostra llengua, a poder-se a expressar a les institucions europees?

Aquestes són les preguntes que vostè hauria de respondre en aquesta cambra.
Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la regularització massiva d'immigrants

317-00209/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Señor Dalmau, hace unos días el Partido Socialista anunció una regularización masiva de más de medio millón de ilegales. Desde entonces, resulta que hay más colas en consulados como los de Argelia, Pakistán, Marruecos o Colombia que en los propios supermercados. Su Govern ya ha admitido que, como mínimo, 150.000 inmigrantes ilegales podrían beneficiarse por esta medida.

¿A qué conclusiones se han llegado en la vergonzosa cumbre que ha organizado su Govern para agilizar este proceso de regularización masiva?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, miri, la primera conclusió a la que hem arribat és que hi ha molta més dignitat, molt més treball i molt més d'esforç en la tasca que ha fet una persona que ha vingut al nostre país a contribuir, a treballar, moltes vegades en feines precàries i precaritzades que no corresponen al seu nivell de formació, que en tot el conjunt de mentides i arguments falsos que vostès utilitzen per sembrar l'odi a casa nostra. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la primera conclusió a la que hem arribat, perquè aquesta és una qüestió que té a veure amb la humanitat. Aquesta és una qüestió que té a veure amb la humanitat, amb garantir els drets que persones que ja estan a casa nostra, moltes vegades realitzant les feines i les tasques que moltes persones no volen realitzar o no poden realitzar, que són les persones que estan darrere, moltes vegades, de sostenir els serveis públics, de feines que estan darrere de l'economia submergida..., poder-los garantir un dret al treball digne, que hauria de ser el mateix compromís que tinguéis vostè.

Perquè, a més, ens avalen les dades –ens avalen les dades. Aquest procés ja es va fer amb èxit fa uns anys enrere i ha demostrat moltíssimes coses. Ha demostrat que no genera efecte crida, ha demostrat que serveix per tenir un incentiu en l'economia. I l'única cosa que sabem és que vostès estan al costat de les polítiques més deshumanitzadores que coneixem, que són les polítiques migratòries del senyor Trump als Estats Units, que tenen a veure amb gairebé raptar les persones i expulsar-les del país. En aquestes, segur que vostès i nosaltres no hi coincidirem i que no formen part en cap cas de les conclusions que hem arribat a la cimera que vam tenir l'altre dia.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Mire, señor Dalmau, la única cumbre que desean y que ansían todos los catalanes es una cumbre que sirva para coordinar las deportaciones y el cierre de nuestras fronteras. Y esto usted lo sabría si se bajara de su coche oficial y se paseara por los barrios de Cataluña.

Mire, porque en Cataluña resulta que no funcionan los trenes, hay gente muriendo en las colas de urgencias, hay jóvenes que malviven por la imposibilidad crónica de acceder a un empleo digno y a una vivienda asequible. Lideramos todos, absolutamente todos los rankings de delincuencia, y uno de cada cuatro catalanes está en riesgo real de pobreza, según los últimos datos del Idescat.

¿Quién en su sano juicio cree que Cataluña puede soportar semejante avalancha migratoria?, una avalancha que, por cierto, colapsa nuestra sanidad, colapsa nuestra vivienda, amenaza la tranquilidad y la seguridad de nuestros barrios y, además, pone en riesgo la continuidad histórica y cultural de nuestra tierra. Y es que no es solo que nuestros recursos públicos, pues, cada vez sean menos, sino que, además, estamos hablando de que cada vez hay menos espacio para los catalanes.

Lo que advertíamos y defendíamos antes en solitario resulta que hoy ya es *vox populi*. Dos de cada tres catalanes creen que hay que limitar la inmigración. Probablemente, al tercero le regaló la nacionalidad el propio Partido Socialista. Señor Dalmau, den marcha atrás, frenen este suicidio demográfico premeditado. Las consecuencias las verán en las urnas, como ya lo han visto sus colegas en Extremadura o en Aragón.

Porque, mire, los catalanes no les vamos a perdonar que jueguen con nuestros servicios públicos, con nuestra seguridad y con nuestro futuro para poder presumir de progres o de secretarios generales de la ONU en Bruselas o en el *New York Times*. Y ya les digo que desde VOX haremos todo lo que esté en nuestra mano para que hasta el último vecino, en el último barrio de Cataluña, ponga nombres y apellidos a los responsables de su miseria, es decir, los de todos ustedes.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, li hem dit moltes vegades que utilitzarem la raó i la paraula per desmuntar un a un els arguments falsos que vostès utilitzen en matèria d'immigració i que només serveixen per escampar l'odi i la divisió en aquest país, que no corresponen a la realitat.

Vostès conviuen en aquest país amb moltes persones que ja estan avui a Catalunya, que estan realitzant feines precàries, moltes vegades netejant cases, cuidant els nostres avis... Sí, sí, sí, sí que estan ja avui i que el que els hi permetem és que tinguin una oportunitat. Perquè nosaltres no entenem que una persona que està aquí ens empobreix, pensem que una persona que està aquí ens enriqueix.

I que, a més, l'hi dic, és bastant similar als valors de la societat catalana, que són els valors de l'esforç, del treball. Hi ha moltíssim esforç, hi ha moltíssim treball al darrere de la història d'una persona que ha hagut de venir aquí a integrar-se, a començar el seu projecte de vida i a servir també al país. I el que fem amb aquest procés de regularització és permetre'ls que tinguin una oportunitat de poder progressar de la mateixa manera que la resta de la societat. Això és el que fem: donar drets i donar dignitat a les persones que avui estan aquí.

També li he de dir: no em fa falta baixar del cotxe oficial per dues coses. Jo ja vinc dels barris, del barri de la Barceloneta, i vinc a peu en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de prohibir la compra especulativa d'habitatges i sobre les mesures per a garantir el dret a la mobilitat

317-00214/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Conseller, trens i habitatge, Habitatge i trens són les principals preocupacions de la ciutadania i, evidentment, són els dos puntals al voltant dels quals pivoten les negociacions dels pressupostos.

Si parlem d'habitatge, conseller, s'ha de prohibir la compra especulativa. És que no pot ser que sis de cada deu compres d'habitatge al nostre país es faça al comptat, un damunt de l'altre. Això el que està demostrant és que els fons voltor, que els especuladors, estan segrestant, estan acaparant el mercat de l'habitatge i expulsant la ciutadania. Per tant, hem d'acabar amb aquesta pràctica, que és perversa i que és tòxica.

I és cert que en els últims mesos hem anat avançant en algunes mesures a favor del dret a l'habitatge. Hem regulat els lloguers de temporada, s'han començat a posar sancions a qui fa frau amb la llei d'habitatge –per cert, hem d'anar molt més enllà, amb més sancions–, s'ha prohibit també que l'HPO passe al mercat lliure i hem creat l'impost antiespeculació. Però falta una peça clau, que és la prohibició de les compres especulatives. I ja li dic que per nosaltres és una condició indispensable, irrenunciable. De la mateixa manera que també és irrenunciable garantir el dret a la mobilitat de la ciutadania amb un transport públic de qualitat. És que és tan bàsic i tan senzill com això.

Ara que sabem que el servei de rodalies no treballarà, no funcionarà en condicions –no ja d'aquí a unes setmanes o d'uns mesos, sinó que potser fins i tot ens n'anem a uns quants anys–, vostès han de garantir el mentrestant, i això vol dir un servei amb certeses i amb seguretat. I per això volem saber, conseller, primer, com avança el pacte nacional de rodalies; segon, com ho faran perquè els equips de manteniment que ara estan ací treballant d'urgència es queden de manera permanent. Més que una pregunta, una afirmació: la Generalitat ha de poder executar inversions on no arriba el Govern de l'Estat o que no acaben prioritzant des del Govern de l'Estat. Cal doblar la xarxa d'autobusos allà on el tren no cobreix la demanda. I, per últim, com pensen garantir que la Generalitat té la primera i l'última paraula quan marxe el secretari d'Estat en matèria de rodalies? Perquè no podem tornar a viure una crisi de confiança com la que hem patit les darreres setmanes.

Per tant, més clars no podem ser. Habitatge, trens; trens, habitatge. Són les principals preocupacions de la ciutadania i els puntals sobre els quals pivota la nostra negociació de pressupostos.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, senyora Albiach. Sap que amb vostè compartim diagnòstic d'algunes de les qüestions de fons del nostre país, més d'algunes, que, a més, compartirem amb molts grups de la cambra, no han començat ahir ni han començat fa un any i mig.

Fruit dels acords d'investidura a què vàrem arribar amb vostè, vostès varen situar en l'epicentre de l'acord d'investidura un país de trens, no?, i no només el desenvolupament i l'enfortiment de la xarxa de rodalies, també el desenvolupament del

Tramcamp a Tarragona i d'altra xarxa tramviària en el conjunt del país, però també en matèria d'habitatge.

I vostè ho ha reconegut. En el camí que nosaltres hem fet al llarg d'aquest any i mig, hem fet avenços importants. Segurament, també és bo que de tant en tant tinguem algun moment per mirar enrere i sentir-nos orgullosos del camí que hem fet. És tot lo ràpid que voldríem? Segurament no ho és ni per vostè ni per nosaltres. A nosaltres, com a Govern, ens toca fer que cada pas que anem fent sigui un pas que sigui segur, que ens permeti que siguin passos que fem que ens permetin no tornar enrere. Així ho vam fer amb la regulació de la compra especulativa, així ho vam fer amb la incorporació dels inspectors en matèria d'habitatge, així ho hem fet en matèria de les sancions, i esperem anar-ho portant més enllà. I aquest és el nostre compromís. I tenen el nostre compromís en aquest sentit.

I, a més, li agraeixo perquè vostès han tingut la valentia de dir i reconèixer que el país necessita fer un salt endavant i necessita fer un pas endavant, i que per això necessiten pressupostos. I, a més, en aquesta cambra... –i jo avui li vull agrair–, el país els necessita, entre altres coses, per donar resposta als dos principals problemes que vostè ha assenyalat.

En matèria de rodalies, ho vam fer en una compareixença la setmana passada, i vaig dir: no ens equivoquem en la diagnosi perquè aplicarem un tractament equivoccat, en referència a algunes al·lusions que feien altres grups de la cambra, que veig que hi segueixen insistint. No hi ha cap altra solució que no passi per fer les inversions en les vies, que no passi per canviar els trens –per cert, fabricats a la indústria catalana– i també per un canvi de gestió. I això és el que ens garantirà la resposta a algunes de les preguntes que vostè ha dit.

S'acaba de tancar, fruit dels acords amb l'Estat, no només el nou pla de rodalies, que garanteixi i blindi aquesta inversió; s'acaba de tancar el reforçament dels equips de manteniment perquè es quedin instal·lats a Catalunya i hi hagi una Adif pròpia a Catalunya que permeti fer la inversió en aquestes infraestructures mentre la infraestructura no sigui de la Generalitat, i s'acaba d'iniciar un camí que és el camí del traspàs, que no hi ha marxa enrere. Hem començat un camí del traspàs en matèria de rodalies a Catalunya que, sobretot, el que ens ha de permetre –i ho he dit– és que aquest Govern, amb la col·laboració del conjunt de grups de la cambra a qui hem estès la mà, arribem a un pacte de país perquè siguem qui entre tots arreglem d'una vegada per totes el problema de rodalies en aquest país, perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguin els trens que el país es mereix i que necessiten.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la realitat de l'educació pública i les reivindicacions dels docents

317-00215/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

«De l'educació vull fer-ne una prioritat; comptaré amb tots els professionals i servidors públics per fer-ho possible, i també amb els sindicats.» Aquesta cita és del president Illa del dia de la seva investidura i, des de llavors, a més d'un li ha crescut el nas de tantes mentides.

Avui tenim docents, personal educatiu; tenim estudiants en vaga per dignificar la professió mobilitzats arreu del país, amb mobilitzacions, amb reclamacions justes enfront d'una Administració que ni els té en compte, ni els respecta. No els respecta a ells ni respecta el seu dret a vaga. Demanem a la consellera Parlon que es calmi i que deixi d'enviar mossos a atonyinar «profes». Exigim respecte als nostres docents.

Conseller, vostè ahir deia, vantant-se, que tenim una economia que funciona. Que funciona al servei de qui? De l'escola pública no. A l'escola El Rocal, de Montesquiú, el riu arriba a l'alçada de les finestres durant el temporal. A l'escola Espígol, de Tornabous, els infants fan el pati a la plaça, i travessen la carretera nacional per anar d'una aula a una altra; l'escola Segimon Comas, de Sant Quirze de Besora, cau a trossos –està en una zona inundable... Podria seguir, però fins al 2031 cap d'aquestes escoles ni cap del centenar que tenim en barracons des de fa més de divuit anys rebran ni un sol cèntim.

Ahir ens deia que dibuixem una realitat del país massa grisa. De quin color pinta vostè la realitat de l'educació pública?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, miri, li sorprendrà, perquè amb el seu grup normalment jo tinc una distància abismal, i, per molt que avui li sembli estrany, alguna part de la diagnosi que vostè fa sobre quina és la situació del sistema educatiu del país la compartim. Perquè no va començar ahir i tinc l'orella ben posada –tinc l'orella ben posada– a quines són les reclamacions que els docents del nostre país i dels seus sindicats estan reclamant.

I, a més, tinc memòria, perquè recordo d'on venen. Perquè sé perfectament d'on venen, l'origen de la pèrdua de poder adquisitiu dels docents, que porta..., algunes dècades enrere, i aquest Govern, a més, està en condicions –i ho ha estat– de seguir treballant amb la comunitat docent i amb els seus representants, dels treballadors, per poder arribar a un acord; la nostra mà sempre estarà estesa per poder arribar a un acord. Ara, hem de poder arribar a un acord que sigui just: que abordi, per un..., element, la qüestió salarial, però que també sigui responsable, perquè el nostre objectiu ha de poder ser assegurar una excel·lència en l'educació pública, que la volem de qualitat –una excel·lència en l'educació pública, que la volem de qualitat.

Ahir una diputada –la diputada del seu grup– es referia a una «educació pública d'elit» –ho comparteixo–; hi posarem tots els recursos i tot el nostre desenvolupament perquè així sigui, però significa que puguem poder arribar a..., quins són els complements salarials; significa que puguem arribar a acords sobre com reforcem l'escola inclusiva; significa que puguem arribar a acords sobre les aules d'acollida; significa que puguem arribar a acords sobre l'educació zero-tres; significa que puguem tirar endavant un acord de desburocratització de les tasques del professorat. Aquesta és la tasca que nosaltres farem i la farem amb mà estesa, però també els hi dic: hem de poder arribar a un acord que sigui responsable, que ens permeti que si sigui possible, i en aquest sentit el Govern treballarà.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

El problema ve de lluny i diuen que mà estesa, però qui els ha plantat davant l'última mesa de negociació han estat vostès. Tenen un país que ara mateix els està caient a trossos i, quan no col·lapsen els trens, es col·lapsa l'escola. Amb el personal sanitari en peu de guerra; amb talls de llum als barris vulnerables –habituals–, amb

pics de fred o de calor. Pagar l'habitatge i omplir la nevera cada vegada és més difícil per a més persones. Els drets socials són promeses en llista d'espera.

Tenim un país sense serveis públics que funcionin, sense infraestructures, sense condicions materials dignes per a la majoria. Aquesta és la vostra prosperitat. Un miratge que es desfà quan s'enfronta amb la realitat; no és aquesta la prosperitat que volem –no la volem. Nosaltres reclamem construir un país de serveis públics dignes, amb una escola pública, de qualitat i en català, i sobirania per governar-los. No penseu que amb una amnistia a mitges es normalitzaran.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, l'hi he dit. Crec que el Govern està afrontant avui quins són els principals reptes del país: siguin en matèria d'habitatge, siguin en matèria d'infraestructures, siguin en matèria d'educació, siguin en matèria de sanitat. Li podria fer la llista de quines són les actuacions que s'estan fent en matèria de sanitat –vostè la coneix–: només cal que vagi a l'Hospital Joan XXIII, a Taragona, i sabrà de què li estic parlant, o de l'Arnau de Vilanova, a Lleida, o del nou campus del Trueta, a Girona, que aquest Govern ha de desbloquejar. Li podria parlar del mateix amb relació a les infraestructures.

I som molt conscients... Perquè, a més, ahir vam tenir un debat d'aquests que cal emmarcar, perquè va ser un dels debats de fons que marquen quin és el model de país que tenim, d'acord?, en el que varem poder constatar com un país de 8 milions té encara els serveis i les infraestructures d'un país de 6 milions. Tots plegats hauríem de fer una reflexió de com hem arribat fins aquí i quina ha sigut la nostra contribució.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la subvenció de la immigració il·legal i la destinació dels recursos públics

317-00212/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'escàndol de la DGAIA, que a qualsevol país civilitzat hagués fet caure governs, aquí no ha set suficient ni tan sols per aturar els pagaments indeguts ni les disfuncions estructurals. Ningú retornarà els milions d'euros que han desaparegut i que, pel que sembla, continuaran desapareixent amb la connivència i complicitat del seu govern.

Digui'm, senyor Dalmau, anem sobrats de pressupost? Si ens sobren tants diners que podem regalar-los alegrement als marroquins extutelats, potser és hora de millorar les condicions laborals del personal sanitari i educatiu. Per què no indemnitzen, puntualment i com Déu mana, els ramaders afectats per malalties i plagues? Per què no inverteixen a les comissaries del país, que en termes de seguretat semblen construccions de Playmobil? Què és, que per a les qüestions bàsiques i essencials no n'hi ha, de diners? Només en troben per regalar als menors extutelats, per subvencionar organismes vinculats al terrorisme islàmic, per retribuir partits polítics, per comprar la complicitat de la premsa o per pagar inspectors que empaitin i sancionin els propietaris que no volen llogar el seu pis als marroquins?

És curiós que en aquest país collapsin tots els serveis públics per manca de recursos econòmics i humans i, en canvi, vostès sempre trobin partides per subvencionar la immigració il·legal; dilapidar l'estat del benestar per fer contents els Comuns i Esquerra. Aquest serà el gran llegat socialista?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, li he de dir que, com sempre, el seu discurs no correspon a la realitat i que, a més, l'ha dit tantes vegades que comença a estar una mica gastat en aquesta cambra. Comença a estar una mica gastat en aquesta cambra i, per tant, va perdent cada vegada *una miqueta* més de credibilitat de la poca que ja tenia quan va començar.

Els recursos d'aquest país es destinen sap a què? A la cultura; a la nostra llengua, per enfortir l'ensenyament del català i per poder garantir que les persones que arriben al nostre país a guanyar-se la vida puguin aprendre i tenir una eina de progrés social al voltant de la llengua; a les infraestructures sanitàries, a les que abans li he fet un bon repàs d'un munt; a algunes de les infraestructures del país que han estat bloquejades durant molt de temps i durant molts anys, que ara estem posant en marxa, ja sigui al Tramcamp a Tarragona, ja sigui el 2+2 de la C-55 entre Castellbell i el Vilar i Manresa... Es dediquen a poder enfortir el nostre ecosistema de recerca; es dediquen a poder enfortir els ajuts per al sector agrari del nostre país. A això és al que es dediquen els recursos dels serveis públics de casa nostra: a les set mil places, per exemple, de formació professional, que hem incrementat –a això és al que es dediquen els recursos a casa nostra. Tot lo «demés» –tot lo «demés»–..., li he de dir que cada vegada perd més credibilitat.

L'hi vaig haver de dir la setmana passada amb relació als comentaris que vostè havia fet amb relació a la salut del president i, si m'ho permet, avui l'hi hauré de tornar a dir amb relació a alguns comentaris que vostè va fer ahir en dirigir-se a la consellera de Drets Socials i alguns dels qualificatius que vostè va utilitzar. Ho dic perquè vostè, que parla moltes vegades dels valors dels catalans i dels valors occidentals..., jo li he de dir que hi ha una cosa que supera els valors dels catalans i els valors occidentals, que són gairebé valors universals, que són els valors de la bona educació.

I vostè no podrà representar els catalans i les catalanes fins que no compregui que en aquesta cambra a la consellera s'hi dirigeix com a consellera, de la mateixa manera que vostè és diputada i batllessa en el seu municipi. I li dic també perquè vostè va fer referència a la història de la Caputxeta i el llop, i li he de dir que crec que no se n'enrecorda de com acaba la història de la Caputxeta i el llop, que finalment es descobreix que és el llop qui s'ha cruspit l'àvia i, un cop la Caputxeta ho entén i ho denuncia, és el llop qui acaba fugint per cames.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

És conscient, aquest Govern, que el fals relat que han creat contra Aliança Catalana contribueix a la violència política? I no parlo de dir-li Caputxeta a ningú. És conscient que el famós pacte antifeixista signat amb Junts, Esquerra, Comuns i CUP obre la veda contra la nostra militància? Ho vam veure ahir a Santpedor, a on extremistes de la CUP van intentar paralitzar un ple municipal i van agredir agents de la policia local i dels Mossos. Tot perquè el regidor d'Aliança Catalana no pogués prendre possessió de la seva acta. Farien bé de repreguntar-se què és veritablement el «feixisme» i qui són realment els feixistes.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència. (*Pausa.*) Renuncia al seu torn.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques per a combatre la reproducció social de les desigualtats

317-00210/15

La darrera pregunta és, també, sobre la situació política i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, no sap com celebro que l'agenda social torni a ser al centre del debat públic del país; no sap com celebro que les condicions materials d'existència de les classes populars i treballadores, de les classes mitjanes del país, tornin a centrar els debats d'aquesta cambra. És veritat que, vaja, té un punt de curiós, que alguns d'aquests debats siguin suscitats per un bloc de dretes que, retòricament, quan està a l'oposició, es preocupa per la qüestió social i que, tant quan està al govern com quan està a l'oposició, vota i posa en marxa polítiques que són estrictament antisocials. És ben curiós que sigui així.

I, a més, que cada cop que pretenem fer un pas endavant en el combat contra les desigualtats, sigui per combatre els efectes de les desigualtats, o sigui –sobretot– quan volem combatre les causes estructurals de les desigualtats, ens diuen que estem en mans del comunisme. És una qüestió ben curiosa, la percepció de la qüestió social que tenen alguns partits de dretes –que, per cert, ahir en el debat, ens van dir que teníem mal entès això de ser d'esquerres i la solució que ens van oferir, perquè ho entenguéssim bé, són les polítiques fiscals i econòmiques del neoliberalisme. És una recepta ben curiosa –per ser d'esquerres, això.

En qualsevol cas, els poders públics tenen l'obligació de promoure la plena llibertat i igualtat de tots els individus que viuen al nostre país; tenen també l'obligació de remoure els obstacles que hi hagi en l'assoliment d'aquests objectius, de la plena llibertat i igualtat dels ciutadans i les ciutadanes. És veritat que, tant des del punt de vista de l'accés a l'habitatge com des del punt de vista del funcionament del transport públic, com des del punt de vista del sistema que garanteix la salut pública –la sanitat pública– o l'educació, hi ha molts reptes per al país; hi ha moltes tasques a fer encara per aconseguir trencar definitivament amb el cicle de reproducció social de les desigualtats. Per cert, la terminologia sobre l'ascensor social no m'acaba de convèncer, perquè segueix implicant que hi ha un «a dalt» i un «a baix», i el que cal és impugnar que hi hagi un «a dalt» i un «a baix» en la nostra societat.

Quines són les polítiques que el Govern està engegant o ha engegat ja per combatre la reproducció social de les desigualtats?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor Pedret. Crec que ho hem dit. Ahir es va permetre en aquesta cambra que hi hagués un debat de fons sobre un dels reptes principals que té el país, però a la vegada ens va permetre confrontar models, i ens vam permetre confrontar models des d'un punt de vista ideològic, però també al voltant de quina és la nostra història, diguem-ne, la nostra tradició i també quins són els nostres resultats, i sobretot, com recordava el David Cid –el senyor Cid–, quines són les nostres votacions en aquest Parlament.

I ho vam dir en l'inici d'aquesta legislatura –i ha estat sempre en les paraules del president–, que l'objectiu d'aquesta legislatura era ser un país que generi prosperitat compartida.

Un govern que és pro creixement econòmic, que és pro prosperitat: volem generar les condicions materials perquè l'economia catalana vagi bé –que va bé–; si no, sempre ho dic, «mirin els països del nostre entorn»; que permeti generar llocs de treball –que estem en les xifres més baixes d'atur de la sèrie històrica–; que permeti generar un treball de qualitat; que permeti arribar a acords en altres instàncies per millorar el salari mínim interprofessional, per poder apujar les pensions, etcètera, etcètera, però que també assegurem que les condicions materials de creixement econòmic es converteixin en condicions materials que garanteixin la igualtat a casa nostra, que és l'objecte i el projecte del qual neix el sentit del nostre projecte polític: garantir la igualtat i la igualtat d'oportunitats a casa nostra.

Com ho fem? Doncs ho fem en qüestions com –ho he dit– poder garantir una bona formació professional de qualitat, amb set mil noves places que hem posat en marxa en aquesta legislatura; garantint l'accés a la cultura, com són els exemples dels projectes de reforma i transformació dels equipaments culturals a casa nostra; com és en la qüestió de l'habitatge –que avui és l'element principal de desigualtat a casa nostra–, amb la construcció de cinquanta mil habitatges públics, després de tenir anys i anys i anys la màquina de la construcció de l'habitatge públic a casa nostra –que és una competència autonòmica– aturada i, per tant, posar-la en marxa; amb l'impuls de les energies renovables en el nostre país, tan necessàries per poder garantir la transició energètica; també amb l'impuls de les condicions materials de seguretat, perquè –sempre ho hem dit– aquest és un govern que entén les polítiques de seguretat com una política social, perquè defensen els drets i els deures de les persones més vulnerables, de les persones que necessiten la seguretat pública perquè no se la poden pagar...; com és l'ampliació de la plantilla dels Mossos d'Esquadra amb 25.000 mossos, i, sobretot –ja que en aquesta cambra alguns parlen tant dels barris que de tant en tant visiten–, garantint un pla de barris, que és l'eina de condició i transformació de l'espai públic i de les cases i de les viles i dels pobles d'aquest país, per poder garantir que la igualtat sigui entesa, també, al conjunt del territori.

Moltes gràcies.

El president

Obrim tot seguit el capítol de preguntes al Govern, i la primera és sobre el col·lapse de l'acció de govern.

Pregunta al Govern sobre el col·lapse de l'acció de govern

310-00354/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Conseller*, ¿considera que los servicios públicos, como la sanidad, la educación o los servicios sociales, han mejorado desde que llegaron al Gobierno?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, el Govern és molt conscient de quina és la situació dels serveis públics en el nostre país, entre altres coses perquè ho ha

dit. Si mirem enrere, veurem que tenim un país de 8 milions d'habitants amb uns serveis públics i unes infraestructures d'un país de 6. Crec que hauríem de fer una reflexió tots plegats sobre com hem arribat aquí i per què hem arribat aquí, quina ha sigut la contribució que tots hem fet. Però el Govern el que sí que li puc assegurar és que està abordant les qüestions importants i necessàries perquè aquests serveis públics siguin de qualitat i les reformes que s'han de fer.

Moltes gràcies.

El president

Per preguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Conseller, esperaba más humildad por su parte. Sobre todo, cuando los docentes y los sanitarios están hoy en la calle, su respuesta es de mal gusto. Y desde aquí todo nuestro apoyo a sus reivindicaciones. (*Aplaudiments.*)

Desde que el *president* Salvador Illa se instaló en la Generalitat, su Govern ha hecho algo con enorme eficacia: propaganda. Miles de millones de euros gastados en propaganda para anestesiar a los catalanes, tres campañas en diecinueve meses. La primera, la «Prosperitat compartida». ¿Compartida con quién? Desde enero, más de tres mil autónomos han bajado la persiana en Cataluña. En los últimos meses, el paro ha aumentado en más de diez mil personas en Cataluña. Dígame, ¿dónde está la prosperidad? Porque en la calle no la vemos. Los únicos que prosperen con su modelo son los delincuentes reincidentes, que entran y salen del juzgado en el mismo día, y los okupas, que saben que con su Gobierno se les protege más a ellos que a los propietarios.

La segunda campaña, «Catalunya lidera». ¿Lidera el qué, *conseller*? Lidera las listas de espera sanitarias –más de ochocientos mil catalanes esperando una visita o una intervención quirúrgica–; lidera el número de barracones escolares, con más de mil módulos que cronifican la provisionalidad, y lidera el colapso administrativo, con miles de personas esperando más de un año para que se les reconozca su grado de discapacidad. Por no hablar del medio millón de catalanes que esperan cada día en el andén que llegue su tren a tiempo.

Y la tercera campaña, «El Govern de tothom». ¿Quién es *tothom*, *conseller*? ¿Los jóvenes que no pueden emanciparse? ¿Las familias que sufren el sablazo de su infierno fiscal? ¿Los propietarios que ven cómo su vivienda es okupada mientras ustedes miran hacia otro lado?

Conseller, mucho grupo de trabajo, mucho anuncio, pero gestión, ninguna; resultados, cero. Ni gobiernan ni lideran ni gestionan. Y Cataluña no necesita un departamento de propaganda: necesita un gobierno que funcione. Y ustedes, entre tanto grupo de trabajo –y ya van cuarenta–, han pasado de Gobierno a grupo de la incompetencia.

Conseller, si no hacen a la gente prosperar, si no lideren nada bueno y si no representan a todos, lo único que les queda es una cosa, la dimisión, pero no solo de la *consellera* Paneque, sino de todo el Gobierno.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Fernández, ja el trobava a faltar –l'hi he de dir. Ja els hi va dir una vegada un president del Govern que vostès són uns profetes del desastre, però un desastre com a profetes. És a dir, vostès són un desastre com a profetes, perquè pinten un país apocalíptic, que segurament és la demostració de que vostès no coneixen quina és avui la realitat de Catalunya. I que darrere de tant d'eslògan i de tant de vídeo de TikTok vostès no coneixen ni tan sols quina és la realitat del país ni tan sols quines són les potencialitats que Catalunya té. I, a més, ho

dic perquè em sap greu, perquè crec que podrien fer aportacions perquè al país li anés bé.

Li puc dir algunes de les coses que Catalunya lidera: el retorn de les empreses, que varen marxar entre..., l'any 2017 i uns anys després; el creixement econòmic, per damunt de la mitjana espanyola; la baixada de l'atur. També l'hi he de dir, lidera la baixada dels delictes a Catalunya: un quatre per cent l'any passat, un sis per cent els furt, un deu per cent els robatoris amb força. Lidera i comença a liderar la construcció d'habitatge públic, amb la política de construcció d'habitatge públic més ambiciosa de totes les comunitats a Espanya, després de tants anys de tenir la maquinària de l'habitatge públic aturada a casa nostra. Lidera la construcció de nous equipaments sanitaris, lidera la construcció i la posada en marxa i el desbloqueig d'infraestructures importants en el nostre país.

I, evidentment, el país és perfecte? No. El país té reptes –el país té reptes. Sap per què fem tants grups de treball? Perquè el Govern treballa.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el finançament de les polítiques culturals.

Pregunta al Govern sobre el finançament de les polítiques culturals

310-00355/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. *Consellera*, ¿qué opina del Informe 21/25, de la Sindicatura de Cuentas, relativo a las subvenciones del Departamento de Cultura y el resto de entidades?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Roldán. Miri, el Departament de Cultura destina una part molt molt important del seu pressupost a ajuts i a subvencions, com vostè sap; en concret, és el cinquanta-tres per cent del pressupost de Cultura. Aquesta és una manera de fer política cultural mitjançant la cooperació, amb ajuts a ajuntaments, a entitats i a empreses culturals per fomentar les arts, la creació, per potenciar la participació cultural i garantir l'accés a la cultura a tota la ciutadania. I això es fa amb procediments absolutament regulats i basats en la transparència.

Les observacions de la Sindicatura de Comptes sobre l'exercici de 2023 apunten a millores formals i de procediment; en cap cas no assenyalen un mal ús dels recursos públics.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. *Consellera*, la Sindicatura de Cuentas ha detectado graves irregularidades que afectan al departamento en la etapa Aragonès. Subvenciones de miles de euros sin la autorización preceptiva, con falta de información, falta de publicidad, falta de control financiero o ausencia de justificación de los beneficiarios son algunas de las múltiples infracciones confirmadas por la sindicatura. Nada más y nada

menos que la friolera de 62 millones de euros en un año otorgados a dedo y porque sí, o lo que es lo mismo, un sistema de subvenciones diseñado para convertir el presupuesto de Cultura en una máquina de resistencia política para regar a los de siempre, como Plataforma per la Llengua o Acció Cultural del País Valencià; vaya, los sospechosos habituales. Ha pasado en la DGAIA y ahora descubrimos que también pasaba en Cultura. Ser afín al *procés* tiene premio. No se subvencionaban proyectos, se financiaban estructuras ideológicas.

Consellera, la Administración debe ser garante de igualdad, no una máquina de adjudicaciones arbitrarias a amiguets mientras el resto del sector se asfixia. Cada euro mal concedido es un fraude, económico, por supuesto, pero también moral, para aquellos que cumplen con las reglas y sostienen la cultura sin padrinos. Señora Hernández, ¿van a seguir otorgando estas subvenciones al margen de la normativa? ¿Van a implementar las conclusiones de la Sindicatura de Cuentas o van a meter el informe en un cajón, como quisieron hacer con el de la DGAIA? ¿Van a revisar esas subvenciones y van a exigir su devolución o, de nuevo, van a mirar hacia otro lado para no importunar a sus socios?

Miren, la cultura no es una red clientelar ni un instrumento de militancia subvencionada. O ustedes rompen con ese modelo con hechos y decisiones valientes o demostrarán una vez más que el Partido Socialista no ha venido a cambiar nada, solo a heredar el sistema y protegerlo. PSC y Esquerra Republicana, dos franquicias del mismo negocio.

Y acabo con una última pregunta, a ver si es capaz de responderme alguna. ¿Ustedes qué buscan gestionar, un gobierno o un pesebre?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Miri, li explicaré el que nosaltres fem i el que fa el Govern i com es gestionen les subvencions, que crec que de tota manera vostè ho coneix molt bé. En primer lloc, deixi'm dir-li que la immensa majoria dels beneficiaris de subvencions de Cultura, ara, abans i sempre, ho són aproximadament en un noranta-nou per cent a través de les diferents convocatòries de subvencions. Noranta-nou per cent dels diners que es donen és a través de subvencions de pública concurrència. I compten amb comitès de valoració *independents* que atorguen els ajuts en funció de les puntuacions obtingudes en els projectes presentats.

Només un *u* per cent dels beneficiaris ho són per subvencions directes, però, d'aquests, la majoria son subvencions nominatives aprovades per aquest Parlament destinades a grans equipaments i a projectes estructurals d'interès general. Les subvencions directes i nominatives no són un abús del sistema, són una eina imprescindible per finançar els equipaments nacionals, les xarxes i els projectes que són capçalera del nostre sistema cultural i que garanteixen l'accés de la ciutadania a les arts, al patrimoni, a l'oferta cultural.

La major part d'aquests ajuts directes són mecanismes establerts per finançar grans equipaments nacionals, com l'hi deia, i entitats culturals de capçalera –teatres, museus, auditoris, fundacions–, de les quals la Generalitat en forma part, per exemple, doncs, el MNAC, el MACBA, l'OBC... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de joventut

310-00347/15

La següent pregunta és sobre les polítiques de joventut. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera, el mes de desembre vostès van assegurar que la convocatòria de subvencions del Departament de Drets Socials es publicaria, com és habitual, abans d'acabar l'any. Una convocatòria especialment clau en l'àmbit de joventut perquè sustenta la majoria d'agrupaments escoltes, esplais, casals de joves i una part molt important de l'associacionisme juvenil al nostre país. Tanmateix, consellera, som al febrer i a dia d'avui la convocatòria encara no s'ha publicat.

Per primer cop, hem començat l'any sense disposar d'aquesta convocatòria. I el problema no és només el retard, sinó la incertesa que es genera a les entitats, que no saben ni quan sortirà ni quin finançament rebran, i com més es retardi la publicació, més tard sortirà la resolució, amb el que això comporta: inestabilitat, incertesa i la impossibilitat de sostenir la seva activitat amb normalitat. I aquesta situació és especialment greu, consellera, perquè pot posar en risc la continuïtat d'algunes entitats i la tasca educativa i comunitària que desenvolupen al nostre país. Per això, la pregunta és clara, consellera: quan publicaran la convocatòria de subvencions per al 2026?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, l'any passat vam treure la convocatòria bianual, per primera vegada, 2025-2026 per recolzar tot el tercer sector, que fa una tasca fonamental per al nostre país. En l'àmbit del lleure educatiu, sense anar més lluny, vam atorgar 12 milions d'euros addicionals per a les entitats del lleure educatiu, cosa que va suposar un augment del vint per cent el 2025. Però aquesta convocatòria bianual també té algunes línies anuals: hi ha algunes línies per al 2026, que és al que la diputada feia referència.

Estem pendents de poder publicar aquesta convocatòria –ho farem al més aviat possible–, però aquesta és una de les qüestions on ens trobem que treballar amb uns pressupostos prorrogats de fa tres anys, doncs, no és ideal, perquè fins que no tens la línia de crèdit al teu pressupost no pots convocar aquesta convocatòria. Llavors, ho farem amb la màxima diligència possible tan bon punt tinguem aquesta partida del pressupost i agilitzarem al màxim tots els tràmits perquè arribi al més aviat possible a les entitats.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, de nou excuses, però cap previsió i cap concreció. I li poso un altre exemple de la desídia del seu Govern amb les polítiques de joventut, que és l'estratègia de reconeixement del lleure educatiu. I li dic sincerament que em sap greu que ho hagin fet tan malament, perquè aquesta estratègia havia de servir precisament per reconèixer i per posar en valor un patrimoni col·lectiu de país, un patrimoni format per milers de joves que, de manera voluntària, eduquen infants i joves a través d'un model de joc, d'aprenentatge col·lectiu i d'implicació comunitària arreu del nostre país, un model que, per cert, és únic al món.

I era difícil fer-ho malament, consellera, però vostès s'han superat. Tant és així que els han presentat una esmena a la totalitat, perquè el document no dona resposta a les necessitats del lleure educatiu i evidencia una desconexió absoluta del seu Govern amb el funcionament d'aquestes entitats. I el que ens sembla més greu de tot és que ho han fet d'esquena a les entitats. Han estat un any sencer sense convocar el Comitè Consultiu del Lleure Educatiu, que era l'espai que precisament havia de pilotar la redacció d'aquesta estratègia. I ho tornem a dir: els joves d'aquest país mereixen un govern que els escolti, que s'arremangui i que treballi per donar resposta a les seves necessitats, i vostès no van pel bon camí.

I, consellera, quan trobi un moment entre Barcelona i Madrid, vingui a la Comissió de Polítiques de Joventut a retre comptes de la seva acció de govern, que, com ja ens hi té acostumats, fa temps que l'esperem.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Miri, diputada, nosaltres tenim les preocupacions reals de la població catalana i de la joventut catalana, el cor a la mirada i en l'actuació dia a dia. I precisament per això, aquest Govern ha prioritzat de manera substancial –i no el meu departament, tot el Govern– les polítiques i les preocupacions principals del jovent, que són: habitatge, formació, cost de la vida i salut mental. Habitatge: reserva del vint-i-cinc per cent dels pisos en aquest pla Cinquanta Mil, fons d'emancipació juvenil, set mil places de formació professional, transformació de les prestacions per abordar el cost de la vida, abordatge de la salut mental. I tot això, doncs, ho fem i ho hem prioritzat, en part, perquè és transversal per tota la societat, però molt especialment per joventut.

I em sap greu, de veritat, doncs, sentir aquest catastrofisme sobre les polítiques de joventut, perquè res més lluny de la realitat. Nosaltres hem aprovat el pla nacional de joventut, que hem reconegut que ha estat fruit d'una tasca que va impulsar el seu Govern i hem posat fil a l'agulla. Hem avançat quan hi havia cert catastrofisme..., que estàvem trigant molt, quan vosaltres..., els governs anteriors van trigar molts anys. Hem posat fil a l'agulla també amb el pla d'acció i ho estem fent amb l'estratègia del lleure. Estem abordant i, com deia, amb fets i augmentant el finançament que ja han rebut les entitats en el 2025 i continuarem avançant en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del sector agrari.

Pregunta al Govern sobre la situació del sector agrari

310-00348/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, portem mesos advertint que aquest Govern no té ambició nacional i ja tenim evidències sobre una gestió deficient. Li vull recordar que vostè fa dos anys deia que al sector primari tot anava malament. La pagesia, aquests darrers mesos, ha tornat a sortir als carrers perquè constaten que no s'estan complint els compromisos que vostè va prometent dia sí, dia també.

Conseller, vostè creu que el sector primari està millor que fa dos anys? Quina valoració fa del grau de compliment dels seus compromisos amb el sector? I si us

plau, no ens torni a demanar responsabilitat. Nosaltres som responsables i fem la feina que ens toca, com per exemple demanar-li que doni explicacions sobre la seva gestió.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada, gràcies per la pregunta. Evidentment que donarem explicacions, només faltaria. N'hem donat reiteradament en les comissions. Deixi'm dir-li, per això, que estem immersos en tres crisis sanitàries i, per tant, vull començar per aquesta banda.

Primer, donar un missatge de que cal seguir en la línia que hem seguit en les últimes setmanes i no abaixar la guàrdia. Avui aixequem les restriccions de la influència aviària. Després d'uns mesos, no hi ha hagut nous positius. Després de fer sacrificis de dues granges, de fer immobilitzacions i, per tant, bona notícia que avui aixequem aquestes restriccions d'influència viària. Si seguim en la mateixa direcció i fem les coses bé, el 26 de febrer aixecarem les restriccions de la dermatosi nodular contagiosa, destinant milions d'euros, milers d'efectius, contractes d'emergència el dimarts mateix a Govern; per tant, amb molts recursos destinats precisament a fer les coses bé. I si fem les coses bé, també ens en sortirem amb la pesta porcina africana, amb la contenció del focus dels sis quilòmetres, augmentant les captures i buidant d'animals el radi dels vint quilòmetres, assegurant els punts logístics –que evidentment també hi ha problemes derivats d'aquesta situació de pesta–, i evidentment amb aquest informe del ministeri que va avalar aquesta estratègia que està seguint el Govern a dintre del focus, a fora del focus, i descartant que l'origen del virus provingués del Cresa.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Conseller, jo li parlava de compromisos i n'hi repasso alguns.

Compromís per fer una reunió amb totes les entitats del sector agrari per parlar del Mercosur i tancar una posició comuna. Però si ja la tenim; vam aprovar una moció en el Parlament i les organitzacions agràries també s'han manifestat. El que sí que està clar és el posicionament del ministre Planas, del seu partit, i dels eurodiputats del PSC. I el seu posicionament, conseller, quin és? Hi està a favor o en contra? Prou d'ambigüitats. Diu que defensarà el que defensi el sector a Catalunya i en cap moment s'ha plantat davant del Govern de l'Estat espanyol demanant que votés en contra de la ratificació de l'acord o demanant als seus eurodiputats que votessin la proposta de denunciar aquest acord davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Un altre compromís: creació de trenta places per fer control de la fauna cinegètica. Diu que ja estan cobertes. Li pregunto: és personal nou o ja estaven treballant per a l'Administració?

Simplificació administrativa: abril del 25, convoca la taula de seguiment i es va comprometre a tenir un calendari pactat amb les organitzacions agràries. La setmana passada torna a convocar la taula de seguiment –per cert, aquesta vegada ha separat organitzacions per una banda i grups parlamentaris per una altra– i, deu mesos després, el mateix compromís: fer el calendari. Tan difícil és complir els compromisos?

Ordre d'ajuts per instal·lar xarxes antipendra, anunciada l'abril de l'any passat. Encara no està convocada.

Les promeses i els compromisos s'han de complir. Ha de ser sincer amb el sector i reconèixer el que pot i vol fer i el que no pot o no vol fer. I si diu que defensarà la posició catalana del sector, ho ha de fer fins al final i no posant-se de perfil.

Conseller, menys promeses, menys excuses, més resultats i, sobretot, més ambició nacional per desmarcar-se del Govern de l'Estat quan no defensa els interessos de la pagesia catalana.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Ho he dit i ho dic: defensaré els interessos de la pagesia catalana davant del ministeri, davant de Brussel·les, en la posició que acordem del Mercosur o de la PAC, de la pesca i de tots els reptes que ens juguem el 2026, que són moltíssims. Ahir mateix el Parlament Europeu va aprovar endurir les condicions de salvaguarda precisament pels efectes adversos que tingui Mercosur. Estic preocupat, sí, pels efectes que pugui tenir en els nostres cultius, en el nostre sistema agroalimentari. Evidentment que sí. I, per tant, ens varem comprometre a reunir el sector per parlar de Mercosur. Ho varem fer, ho varem acordar. Al cap d'una setmana estava reunit amb el ministre, li vaig traslladar públicament a la conferència sectorial i després en una reunió aprofitant la Wine Week. I la primera setmana de març també tenim una ronda, tres dies de visita a Brussel·les, per traslladar, evidentment, la posició catalana i les millores que nosaltres volem per intentar defensar el nostre sector.

També li diré una cosa: les propostes han d'anar consensuades i en front comú, i els representants legals del sector agroalimentari a Catalunya es diuen Taula Agrària, eleccions 27 de febrer. Per tant, jo també demano..., una crida a la participació i a tenir un front comú i posar-nos d'acord el conjunt del sector per tenir uns interlocutors vàlids i tenir més força.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el negoci de la immigració il·legal als ajuts socials

310-00343/15

El president

La següent pregunta és sobre el negoci de la immigració il·legal als ajuts socials i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Señora consejera, entre el 2020 y el 2022, de los más de 3.200 extutelados, la gran mayoría extranjeros, el cuarenta por ciento recibieron de la Generalitat una asignación económica que no les correspondía, según el Tribunal de Cuentas. Por cada una de estas prestaciones que se «malgestionaban», la empresa UTE Mercè Fontanilles Resilis se embolsaba un cuantioso porcentaje. Los socialistas perdonaron esta deuda a todos, a los extranjeros extutelados y a las empresas que hicieron el negocio del siglo. Ahora sabemos que este error no se ha corregido y que hay por ahí miles de extranjeros extutelados que siguen recibiendo cada mes una suculenta suma que no les pertenece y que la empresa a la que usted ha vuelto a regar con

500.000 euros este año sigue lucrándose con estas ayuditas, es decir, con la inmigración ilegal.

Señora consejera, entre el 2024 y el 2025, ¿en cuántos millones estima el Departamento de Derechos Sociales que asciende la suma entre las prestaciones indebidas y lo que se ha embolsado la empresa por «malgestionarlas»? ¿Y cuándo van a dejar de financiar la inmigración ilegal con el dinero de los impuestos de los catalanes?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, miri, el grau de desinformació que promouen és realment alarmant. Jo vaig fer una compareixença al Parlament donant totes les explicacions per explicar quina és la problemàtica dels pagaments indeguts que va sorgir i per què va sorgir. I ho vaig explicar i vaig donar dades i ho vaig explicar amb tota la transparència. Els pagaments indeguts sorgeixen perquè els joves comencen a treballar i l'Administració triga a aturar aquesta prestació, una prestació que va directament al compte bancari del beneficiari. Aquí, les entitats, ni comissions ni res de res. Això no vol dir que no hi hagin altres qüestions que estem abordant amb rigor i altres transformacions, però si us plau, no fem un *totum revolutum* per crear desconfiança i desinformació sobre un tema tan seriós i tan important.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora consejera. Sabíamos nosotros que los pobres mortales que no tenemos toda su información no somos capaces de entender sus números. Lo que sí somos capaces de entender es que la pobreza infantil en Cataluña ha alcanzado máximos históricos tras dos años de su nefasta gestión, un treinta y seis por ciento nada menos, tres puntos porcentuales más que cuando usted entró a pilotar la consejería. Más de un tercio de los catalanes, el treinta y cinco por ciento, no puede hacer frente a un gasto imprevisto como, por ejemplo, ir al dentista o pagar una multa, que ustedes, al resto, no nos las perdonan. Y la lista de espera de dependencia ha crecido un diecisiete y medio por ciento solamente en el último año: ahora hay 12.300 personas más que el año pasado.

Todo esto es el legado de sus políticas y ahora sabemos también que, mientras los catalanes se mueren de hambre, usted regala una paguita irregular a los extranjeros extutelados, una paguita que sale del bolsillo de los catalanes a los que los socialistas pisotean. Y no contentos con eso, regularizarán a medio millón de inmigrantes más –la mayoría pakistanís, argelinos, marroquí–, que también vivirán de las ayuditas que les damos los españoles. Medio millón de votos más que se suman a los de los extranjeros extutelados, votos que los socialistas pagan a tocateja con nuestro dinero. Esos son los hitos de la gestión de la consejera socialista.

¿De verdad no se les cae la cara de vergüenza con la Cataluña que nos están dejando?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Diputats de VOX, he de reconèixer que m'ho posen difícil per desmuntar tantes notícies falses en un minut i trenta-set segons. A veure què em dona temps a fer.

Primer, pobresa infantil. Han reflexionat que moltes d'aquestes persones, potser algunes d'elles, també són d'origen migrant? O sigui, quants cognoms espanyols començaran a demanar per unes polítiques d'infància? Perquè jo, me n'alegro que els preocupi la pobresa infantil, però expliquin com ho abordarien vostès.

Tema dels extutelats. I què volen, que deixem a menors que han estat extutelats als divuit anys a fora a la porta, abocats al sensellarisme? O els intentarem integrar en la societat? A tots i totes, vinguin d'on vinguin, tots són catalans.

I sobre el tema de la regularització. Mirin, diputats, jo la veritat és que no entenc per què hi estan en contra, quan realment aquesta regularització es fa per un tema de drets humans i de drets socials. Aquestes persones han de tenir dret a treballar en condicions i amb un bon salari i un salari digne. Hi ha un ampli consens a la societat: patronals, sindicats, món local, entitats... Vull dir, realment s'han quedat sols defensant una cosa que no té cap sentit. Perquè aquestes persones ja estan a Catalunya i tenen accés als principals serveis públics, salut i educació, i aquesta regularització el que els farà és poder contribuir a la cotització a la Seguretat Social i pagar els seus impostos. Llavors, té tota la lògica del món.

Els únics que guanyen són els explotadors, com per exemple el seu excandidat de VOX, que explotava mentre es quedava l'ingrés mínim vital. Potser el que els preocupa és que aquest es quedi sense el «xollo» de la immigració...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les incapacitats temporals i la salut laboral

310-00353/15

La següent pregunta és sobre les incapacitats temporals i la salut laboral. Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Consellera, quan el president Illa va emmalaltir, li va dir que s'agafés la baixa de forma responsable? Imagino que no, perquè seria un escàndol. El que passa és que la gràcia de la sanitat pública és que s'ha de tractar igual el president de Catalunya que a qualsevol treballador. Per tant, m'agradaria que ens expliqués per què van aparèixer uns cartells insinuant que els catalans agafem massa la baixa als centres d'atenció primària d'aquest país i per què s'han retirat sense fer gaire soroll?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, bon dia, senyor president. Senyora diputada, la baixa ja la donen directament els hospitals. No cal que la demani, és que ja la donen. Efectivament, van aparèixer uns cartells avisant la gent i animant a fer un ús responsable de la IT. I això és correcte i coherent amb la política que hem desenvolupat junt amb la Seguretat Social, que ha tirat endavant amb nosaltres diversos convenis per divulgar els drets i els deures que tenim tots.

Li passo algunes dades. Catalunya és la segona comunitat de l'Estat espanyol en nombre de baixes. Cinc punts més que al País Basc i quinze més que a Madrid. La meitat de les baixes les agafen ciutadans, empleats de setze a vint-i-quatre anys. El nombre més baix de baixes correspon a les persones de més de cinquanta-cinc anys. Per tant, jo com a consellera de Salut, comprendrà que em preocupi per la salut dels nostres ciutadans, perquè si aquestes dades són certes, tenim un problema de salut molt greu.

Quan ho contrasto amb les dades dels registres de morbiditat, som la comunitat autònoma amb menys cronicitat, som la comunitat autònoma amb menys problemes en aquest sentit. Per tant, hem de veure què és el que ens està passant i per això hem endegat una campanya animant les persones a que facin un ús responsable dels seus drets i dels seus deures.

El president

Per respondre, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Miri, consellera, les dades les hi dono jo: tenim set vegades més persones anant malaltes a treballar que baixes sospitoses o fraudulentos. El que vostè acaba de dir és acusar la població de que pràcticament semblaria que no estan malalts i que estan agafant baixes que no són així. Drets i deures vol dir drets també.

A mi m'agradaria que el seu departament fes cartells indicant i recordant que no s'ha d'anar malalt a treballar; això és un dret i això és el seu deure.

I fa uns dies, els metges de família ens alertaven que hi ha introduïts dos nous objectius que pretenen reduir l'excés de baixes i que s'inclouen dins la contraprestació per resultats, que, per cert, s'utilitza per cobrir la manca de personal i que pot comprometre el servei d'atenció primària. Perquè ens entenguem tots, estan fent xantatge als metges de família amb recursos que necessiten perquè donin altes. En concret, reducció de baixes osteomusculars i de salut mental, que, perquè ens entenguem tots, sobretot són lumbàlgies i ansietat.

En un país on la gent està anant malalta a treballar, en un país on els treballadors s'estan rebentant l'esquena i on tenim més accidents mortals encara, on ens sabem millor que ningú els noms dels ansiolítics i els noms dels antidepressius, molt més que els noms dels nostres veïns, i en un país on es viu amb por a perdre la feina, perquè estem a dos nòmies de quedar-nos sense casa, és una vergonya que vostè segueixi pressionant els metges i els treballadors perquè no exerceixin el seu dret.

L'hi diré molt fàcil, tres veritats: els metges no regalen la baixa, els catalans no ens agafem la baixa per gust i vostè ja no és consellera de Salut, és consellera de la patronal. I si sospita que els catalans agafem molt la baixa, miri el seu Govern, que jo no poso en dubte que si s'agafen les baixes és perquè estan malalts.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Les baixes es donen sempre amb criteri clínic i les donen els clínics, és a dir, en aquest sentit, nosaltres no hi intervenim.

L'incentiu al que vostè fa referència, si ho recorda, perquè ja li vaig explicar un altre dia, és un incentiu que diu que quan es dona una baixa, almenys es registri, en els cinc dies al voltant del dia que s'ha donat la baixa, alguna visita. I sembla raonable, precisament perquè la baixa l'ha d'indicar el metge i no un altre professional. És precisament en això en el que hem incidit.

També li dic que producte dels convenis amb la seguretat social es reben fons per finançar campanyes per divulgar els drets i els deures.

I finalment, dir-li que l'any passat, precisament, va disminuir la sinistralitat laboral, producte de les polítiques que es van fer entre les empreses, els sindicats i... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la crisi del sector primari

310-00349/15

La següent pregunta és sobre la crisi del sector primari. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. El país està col·lapsat: crisi a rodalies, vaga de docents, vaga de maquinistes, vaga de metges..., però això no ha de tapar el desgavell que hi ha a la seua conselleria. I en vista de l'escàs èxit del darrer Ple, hi seguim insistint: la crisi de la pesta porcina africana continua activa i el sector està al límit.

A part de la restitució del bon nom de l'IRTA, que no és pas mèrit seu, conseller, quines gestions ha fet vostè aquests darrers quinze dies?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bé, jo crec que ho sap perfectament, què he fet –jo crec–, des de que van començar totes les crisis sanitàries. Ho he dit, en les tres crisis sanitàries hem informat puntualment, hem actuat amb criteris de transparència, actuació ràpida, coordinada i informant a tothom i, a més a més, escoltant els especialistes i els experts: els màxims experts europeus i els màxims experts a l'Estat i els màxims experts a Catalunya. I també escoltant-los a vostès i informant-los puntualment.

Per tant, ho he explicat a l'anterior pregunta. Evidentment, espero si té alguna qüestió més específica, doncs, estaré encantat de respondre.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Jo li demanava les novetats, no el que fa dos mesos i mig que ens explica. En tot cas, en aquests quinze dies, anunci d'aturada dels punts logístics al ser ignorats per la seua conselleria. Llavors sí que va córrer.

Cinquanta-set nous casos que vostè anuncia triomfant dient: «Gràcies a la vigilància de la zona d'alt risc...» Però si ja no n'hi hauria d'haver cap, a quina velocitat estan actuant dintre del radi de sis quilòmetres? Granges saturades en un 30 minuts que va deixar en evidència una realitat amb testimonis molt durs. Integradores i no integrats demanant sortida al tap que s'està generant. Dos anys de la Revolta Pagesa. Manifestació a Barcelona. Manifestació avui a Madrid.

I també li he de dir que l'altre dia ens va deixar una mica preocupats, perquè li vam preguntar sobre la pesta porcina africana i ens va contestar sobre l'oli d'oliva verge i l'estratègia de la mel. Per tant, avui li demanem una miqueta més de concreció.

També va dir que som els primers a demanar dimissions i els últims en aportar solucions. Una dada: des de l'esclat de la crisi sanitària, el nostre grup ha presentat i aprovat quaranta-una mesures, més de seixanta si sumem les que li hem fet en reunions i compareixences. Per tant, les dimissions les demanem quan calen i som els primers en aportar solucions. Parlem de quan i com les vol aplicar? Aquí sempre ens hi trobarà. Ara bé, per ventar i vendre fum no ens necessita, perquè ja ho sap fer vostè molt sol.

Per Junts, l'agricultura i la ramaderia són pal de paller i raó de ser del nostre país i per això seguirem fiscalitzant la seua mala gestió fins que canviï d'actitud o fins que decideixi plegar.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada, pleguem o resolem? Ens queixem o intentem resoldre els molts problemes que tenim al davant? Una reflexió –va per a tothom i no va per a ningú, per al Govern també–: el pim-pam-pum sap què alimenta? L'antipolítica.

Li torno a oferir, sigui valenta, jo també seré valent, busquem un espai per tal de poder treballar conjuntament en uns mesos excepcionalment complexos. No li nego l'impacte que ha tingut, ho he dit des del primer dia. No li nego que hem de revisar i hem de millorar polítiques públiques de suport de la bioseguretat. Totalment d'acord.

Li poso alguns exemples. Cal enfortir el sector agroalimentari. Sí. Cal que Europa hi cregui, en la producció d'aliments. Sí. Cal que el ministeri es cregui la producció d'aliments i cal que Catalunya socialment i políticament es cregui la producció d'aliments i el suport als nostres agricultors. Sí.

Miri, alguns exemples de què vol dir «desencallar». Avui es posa en funcionament el pantà, l'embassament de l'Albagés, un tema important. Portàvem cinc anys esperant. Quinze anys esperant la posada en funcionament del Xerta-Sénia; avui està en funcionament. Deu anys esperant Guiamets-Margalef; avui en funcionament. Deu anys esperant el reg de Tremp; avui es posa en funcionament. Dècades esperant tenir una proposta sobre la taula per al reg del canal d'Urgell; avui en funcionament. Per tant, què fem? Ens lamentem o solucionem i gestionem? Nosaltres estem per aquesta segona. Ens queixem o ens asseiem i pactem pel bé del sector? Això és el que em diu el sector. Per tant, sí, en som conscients.

Punts logístics, contracte d'emergència. Quant va durar? Menys de dotze hores..., menys de vint-i-quatre hores va durar l'aturada. Ja n'havien fet bastantes. Perdoni, escolti, aquest Govern d'aquest país ha destinat milions i milions d'euros precisament a gestionar totes les crisis que han vingut.

I, per tant, diu «els compromisos»; escolta, reunió de treball per Mercosur, feta; reunió..., traslladat al ministeri i a Brussel·les –ja ho he dit–; reunió pel sector del vi, feta; reunió per una bonificació de l'impost de successions, feta. Places cinegètiques –que abans m'ho preguntaven–, trenta de noves. Sí. Ajuda per a protectors, feta. Ajuda també per retirada de senglars, feta... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

La següent pregunta és sobre les polítiques de seguretat.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat

310-00350/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, president. Consellera, multireincidència. Està preparat el Govern per aplicar amb eficàcia la reforma contra la multireincidència que demà aprovarà el Congrés dels Diputats a iniciativa de Junts?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, consellers i conselleres... De fet, des de l'àmbit de Mossos d'Esquadra sabem que aquesta és una problemàtica que afecta el conjunt del territori, aquells delinqüents que són persistents, i ja fa temps que treballem en la multidetenció. És a dir, des del Cos de Mossos d'Esquadra s'està treballant amb molta incidència en aquesta multidetenció. I, òbviament, aquesta reforma, com bé sap, nosaltres també hem fet aportacions al text, aportacions que moltes d'elles han vingut de l'escolta activa que hem fet en el conjunt de juntes de seguretat del nostre país, escoltant els alcaldes, les alcaldesses, els regidors i regidores de seguretat ciutadana i també la ciutadania.

Per tant, creiem que aquesta reforma se centra en aquells punts quirúrgics importants per combatre l'activitat delictiva que és persistent i creiem, doncs, que és una bona aposta en la qual també hem contribuït a partir d'aquesta escolta activa i reconeixent la feina que fa el Cos de Mossos d'Esquadra, que segur que és una bona eina.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Consellera, portem molts anys que alcaldes i alcaldesses de tot el país estan denunciant una situació que és insostenible –vostè la coneix bé–, dels delinqüents multireincidentes, que acumulen desenes de detencions i que continuen actuant amb total impunitat. Ho veiem a Barcelona, ho veiem a Calella, a municipis grans, petits... Ho veiem al camp també, com els mateixos individus entren i surten. I la sensació d'inseguretat no para de créixer.

Hem escoltat molts discursos, però fins ara la realitat era clara: el sistema no tenia o no acabava de tenir unes eines legals necessàries. Els mossos detenien, els jutges alliberaven i el cercle viciós es repetia una i una altra vegada. Això canvia, això canvia demà. El Congrés dels Diputats aprovarà aquesta proposició de llei de reforma del Codi penal, i dota finalment el sistema d'aquestes eines que reclamaven precisament molts municipis: penes agreujades per robatoris de mòbils, la multireincidència com a agreujant encara que es tracti de delictes lleus, vuitanta-un jutges d'adscripció territorial a Catalunya, la legitimació dels ajuntaments per exercir l'acció penal i millores en els registres per agilitzar la informació judicial.

També hem de ser molt clars, aquesta reforma ha estat parada, ha estat bloquejada durant dos anys al Congrés dels Diputats per diputats del PSOE, del PSC i de Sumar. Diguem-ho molt i molt clar. Dos anys, dos anys perduts.

Ara bé, una llei sense aplicació real és paper mullat. També li dic això perquè no és moment de treure pit; quan Junts proposava solucions, vostès les retenien a Madrid. I quan els ajuntaments reclamaven eines, el seu partit les bloquejava. Per això jo ara li pregunto: té el departament un pla operatiu per aplicar aquest nou marc legal des del primer dia? S'han coordinat Mossos amb fiscalia, amb jutjats per garantir protocols clars i immediats. I quins recursos addicionals destinarà Interior perquè aquesta reforma es noti al carrer?

Des de Junts hem fet la nostra part, ara els hi toca a vostès, li toca al Govern fer la seva. La ciutadania està clar que no vol més discursos; la ciutadania vol solucions, les vol ja. Tenim el país col·lapsat per les carreteres, tenim els trens col·lapsats, no ens col·lapsin res més, si us plau.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Si no ha quedat prou clar amb la meua intervenció, poso en valor la feina que ha fet el Grup de Junts al Congrés dels Diputats per avançar en aquestes modificacions

que han de permetre enfortir les eines que té la policia per combatre la multireincidència. També s'està fent feina per tenir més jutges i jutgesses a Catalunya que puguin treballar en aquesta direcció des del departament del senyor Espadaler. I quan tots treballem de la mà, avancem.

Jo ara no diré que si hem aturat, no hem aturat; sí que li puc dir, per exemple, que hem treballat amb el diputat Paco Aranda, que ha estat treballant des del Grup Socialistes en la direcció d'apuntar en la línia d'aquesta reforma quirúrgica que ens ha de permetre avançar en la dissuasió d'aquests delictes, és a dir, evitar aquests delictes i ser més eficaços. I, de fet, Mossos d'Esquadra són pioners. Hem reduït a l'aeroport de Catalunya..., a l'aeroport Josep Tarradellas, un seixanta per cent la delinqüència aplicant una de les propostes que van en aquesta reforma de la multireincidència, que són les ordres d'allunyament.

Per tant, el Cos de Mossos d'Esquadra està preparat. Els 25.000 mossos ens ajudaran a reforçar l'estratègia de prevenció. El pla Kanpai està treballant en la lluita contra la multireincidència, en la multidetenció i la coordinació amb la fiscalia i amb la judicatura, i crec que tots anem en el bon camí. I agrair la feina que ha fet el grup de Junts, hi insisteixo, perquè disposem d'aquesta eina, que serà molt útil per a la tasca policial.

El president

La següent pregunta és sobre l'acció exterior en defensa de la democràcia.

Pregunta al Govern sobre l'acció exterior en defensa de la democràcia

310-00351/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Conseller, el dijous 5 de febrer de 2026 va ser un gran dia per a la democràcia a Europa i per a Catalunya i pels 987.149 catalans que van fer eurodiputats el president Puigdemont, el conseller Comín i la consellera Ponsatí. Dijous, la justícia europea va reconèixer que mai s'hauria d'haver produït aquest procés irregular al Parlament Europeu, que els va prendre la immunitat a la que tenien dret com a eurodiputats. I va posar a lloc a tothom, a tothom que el dia 9 de març de 2021 va votar a favor d'aquest procés que embrutava les institucions europees i que ara el TJUE ha netejat amb una sentència contundent a favor dels tres eurodiputats de Junts per Catalunya, amb el president Puigdemont al capdavant.

I la pregunta és: vostè on era? Perquè nosaltres no ens hem mogut mai de lloc: al costat de Catalunya, al costat de la democràcia, al costat dels principis fundacionals de la Unió Europea. Però sap on era vostè? Sap on eren vostès, els socialistes? Votant al costat del PP, al costat de VOX i de totes les forces d'extrema dreta anti-europeistes, perquè després vinguin a aquest Parlament a donar segons quines lliçons. Vostè, conseller Duch, que llavors era portaveu del Parlament Europeu, no va badar boca. Ho recorda? Nosaltres sí, impedint fins i tot que el president Puigdemont es pogués trobar amb la presidenta Metsola.

Conseller, alguna cosa a dir? Alguna rectificació per la seva actuació respecte als nostres eurodiputats i els seus votants mentre era al si de les institucions europees? Algun moviment de vostè i el seu Govern a favor de tots aquells votants catalans i europeus que encara avui continuen sense veu a Europa perquè hi ha un escó buit de Junts per Catalunya a Brussel·les per voluntat expressa del seu estimat Estat espanyol?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Sí; moltes gràcies, president. I gràcies, senyor Dalmases, per aquesta pregunta que em permet dir, efectivament, algunes coses. En primer lloc, expressar absolut respecte per totes les decisions judicials, les que agraden, les que no agraden, també per les resolucions judicials que el que fan és corregir decisions judicials prèvies o, com és aquest cas, una decisió judicial que el que fa és corregir una decisió d'una altra institució democràtica. Aquest és el joc de la democràcia.

En segon lloc, jo lamento que aquesta sentència arribi tard. A mi m'hagués agradat que aquesta sentència arribés en un moment en què els efectes pràctics de la sentència s'haguessin pogut acomplir. I encara més, m'hagués agradat que no s'hagués hagut de dictar. És a dir, que totes les coses s'haguessin fet bé. Totes les institucions, de tant en tant, han, d'alguna manera, d'adaptar els seus procediments i adaptar la manera de treballar.

Escolti, ho hem dit aquí moltes vegades des del primer dia, ho va repetir encara ahir la portaveu en la seva compareixença: el Govern defensa des del primer dia que la llei d'amnistia s'ha d'aplicar, que anem tard, que el Tribunal Constitucional ha de prendre la decisió que estem tots esperant i que ha d'arribar el moment, i és tard –i és tard–, de que tothom pugui estar aquí i de que tothom pugui tornar a casa seva.

I per la resta del que vostè em diu, senyor diputat, vostè sap molt bé com treballen els parlaments, aquest Parlament i qualsevol altre parlament i, per tant, sap qui pren les decisions i les decisions les prenen els diputats i diputades, les prenen els plenaris, no les prenen els funcionaris, no les prenen els directors de comunicació. No s'equivoqui, no faci pagar als missatgers les decisions que puguin prendre aquelles persones que voten diferent del que vostè pensa o del que vostè voldria.

I, sobretot, una cosa que també li recomano en aquest moment, sobretot veient com va el món, procurem sempre no acabar atacant institucions. Procurem sempre defensar les institucions democràtiques i separar les decisions que es puguin prendre en algun moment de la feina que fan aquestes institucions.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Conseller, estimar-se les institucions segur que no és votar amb l'extrema dreta antieuropeista, com van fer els eurodiputats socialistes. (*Alguns aplaudiments.*) Conseller, ha de saber que quan triem independència, triem Europa, perquè a Europa guanyem quan hi ha justícia i quan hi ha democràcia. Vostès, quan han de triar entre Espanya i Europa, trien Espanya; quan han de triar entre Catalunya i Europa..., i Espanya, acaben triant Espanya. I avui, que Europa els ha posat un mirall, els ha esmenat i els ha contradit, continuen triant Espanya. Vergonya, conseller, vergonya.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Senyor Dalmases, com a eslògan electoral potser li servirà, però no m'acaba de dir res que no hagués dit abans.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la participació del Govern en organismes internacionals.

Pregunta al Govern sobre la participació del Govern en organismes internacionals

310-00344/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Moltes gràcies. Gràcies, president. Diputades, diputats, membres del Govern. Conseller Duch, seguim amb acció exterior des d'un punt de vista diferent. Fa uns dies vostè va presentar l'acord entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya per incorporar Catalunya com a membre associat a la UNESCO i a l'Organització Mundial del Turisme. Des del Grup Socialistes i Units per Avançar celebrem que la Generalitat estigui representada en aquestes dues organitzacions internacionals tan importants dins del sistema de Nacions Unides.

Ho hem dit en diverses ocasions: la participació de la Generalitat de Catalunya és clau en alguns organismes i agències internacionals on es tracten qüestions que afecten les nostres competències. Així doncs, conseller Duch, la incorporació de la Generalitat com a membre associat a la UNESCO i a ONU Turisme és una bona notícia. Catalunya compta amb patrimoni monumental i cultural UNESCO i Catalunya és una potència turística. Per tant, tenir incidència directa en aquests assumptes en aquestes agències de Nacions Unides és una bona notícia.

Conseller, l'entrada de la Generalitat a la UNESCO i a ONU Turisme és una fita històrica en la projecció exterior del Govern de Catalunya i s'ha aconseguit amb complicitat i lleialtat institucional. Aquesta entrada és una fita aconseguida després de dècades d'intents i dona compliment als acords d'investidura entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya i entre el Govern d'Espanya i Junts per Catalunya.

Conseller Duch, molt pocs territoris al món tenen l'estatus de membre associat en aquestes organitzacions i Catalunya en serà un de nou. Com valora, conseller, l'entrada de Catalunya a la UNESCO i a l'ONU Turisme? I quins són els temes que voldran prioritzar?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltíssimes gràcies, diputat, perquè, a més, aquesta és una manera també de respondre a una qüestió anterior sobre si ens interessa o no ens interessa Europa i si lliguem Catalunya amb Europa. Efectivament, el passat 26 de gener, el ministre d'Afers Exteriors, el senyor Albares, i jo mateix vam firmar dos protocols d'entesa que fixen els passos perquè Catalunya, primer, sigui membre associat de la UNESCO i de l'Organització Mundial del Turisme tan aviat com aquestes dues organitzacions celebrin la seva assemblea general. Estem parlant de dues de les principals organitzacions internacionals de Nacions Unides i aquest és el model de Flandes.

I mentrestant, esperant aquesta assemblea, incorporem un representant directe del Govern de la Generalitat a la delegació permanent que correspon a Espanya davant d'aquests dos organismes, que és l'estatus que té en aquest moment el Quebec, és a dir, ja tenim l'estatus del Quebec i en el seu moment tindrem l'estatus de Flandes. Per cert, dos protocols que han estat signats en la versió en castellà, però també en la versió en català. I no sé si hi ha massa precedents de protocols firmats amb l'Estat en català.

Segon, es tracta d'un pas, òbviament endavant, molt rellevant per a la presència internacional de Catalunya. Suposa un reconeixement institucional inèdit, el reco-

neixement explícit de l'especificitat de Catalunya basada en la seva cultura, en la seva llengua i en la possibilitat de desenvolupar un paper singular en l'escena internacional.

Parlem de dos organismes, a més, amb incidència directa en els àmbits competencials de la Generalitat, especialment en matèries com cultura, educació, ciència, turisme. Aquest és, efectivament, com vostè ha dit també, el resultat d'uns pactes, un pacte d'investidura amb Esquerra Republicana i un pacte entre el Govern espanyol i Junts, però pactes que després s'havien de dur a la pràctica.

La mesura immediata serà la incorporació d'un representant de Catalunya a les delegacions a la UNESCO i a l'ONU. Aquesta persona, que a més volem que sigui una persona de consens, participarà en tots els treballs, reunions i conferències en coordinació amb la resta de la delegació, sí, però amb veu pròpia. El Govern establirà, a més, un mecanisme de consulta amb experts catalans, tant de la Generalitat com de la societat civil organitzada, sobre la programació i sobre les prioritats de Catalunya a la UNESCO, amb un representant, a més, del Govern de la Generalitat que s'integrarà a la Comissió Espanyola de Cooperació amb la UNESCO. És un pas molt endavant i penso que tots ens n'hauríem de felicitar.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la valoració que fa el Govern de l'anunci fet pel Govern de l'Estat sobre un procés de regularització extraordinari de persones estrangeres.

Pregunta al Govern sobre la valoració que fa el Govern de l'anunci fet pel Govern de l'Estat sobre un procés de regularització extraordinari de persones estrangeres

310-00345/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Bon dia, consellera Martínez. Avui li volem preguntar sobre la regularització extraordinària de més de mig milió d'immigrants que ha anunciat el Govern d'Espanya, una mesura que reconeix i dignifica aquells que ja viuen entre nosaltres i que s'adreça tant als sol·licitants de protecció internacional com als immigrants econòmics que demostrin que resideixen a Espanya, i sense antecedents penals, cinc mesos com a mínim abans del 31 de desembre de 2025.

Una mesura que garanteix drets i deures per igual a tots i totes els que vivim a Catalunya, que dignifica aquells que formen part ja de la nostra societat, però que malauradament no gaudeixen encara dels mateixos drets. Perquè enfront de *los agoreros de la desesperación*, defensem que poder subscriure un contracte de treball és una bona notícia; tenir dret a l'atur quan finalitzem una relació laboral és una bona notícia; contribuir a la caixa comuna amb la declaració de renda és una bona notícia; tenir accés a poder signar un contracte de lloguer és una bona notícia; i tenir un permís de conduir, una targeta bancària o poder fer la matrícula de la universitat és també una bona notícia.

Ara bé, aquests fets, que semblen del tot normals i quotidians, resten vetats, però, a qui es troba en una situació administrativa irregular. I en un context geopolític internacional on hi han societats que criminalitzen i persegueixen éssers humans només per la seva situació documental, considerem que aquesta decisió pren encara més valor.

Per tot això, consellera, li preguntem: quina és la valoració que fa el Govern sobre aquesta qüestió?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat, per fer aquesta pregunta. El tema de la immigració és molt important per a la nostra societat. Hi ha un interès. La ciutadania està interessada i crec que és molt positiu que al Parlament puguem tenir aquestes converses sense estar sempre en el marc mental d'alguns partits que posen una òptica de tergiversació de la realitat.

La valoració que fa el Govern d'aquesta regularització extraordinària és molt positiva i, per això, ens hem posat a col·laborar amb una proactivitat amb el Govern d'Espanya per assegurar que això vagi el millor possible. Amb una coordinació molt estreta que estem impulsant tant la consellera Menor com jo mateixa, amb un contacte directe amb la Delegació del Govern d'Espanya, per posar-nos a disposició amb un objectiu comú clar i compartit pels principals agents econòmics i socials del país, que és que totes les persones que puguin tenir dret a aquesta regularització s'hi puguin acollir. I per què ho fem? Perquè és una qüestió de drets humans i drets socials, com molt bé ha esmentat el diputat a la seva intervenció, i, a més, perquè aquesta regularització pot suposar un impacte econòmic positiu molt substancial per a l'economia catalana; pot suposar fins a una incorporació de la població activa del quatre per cent de l'actual població activa, en un context amb escassetat de perfils professionals en molts sectors de la nostra economia.

I on els estudis previs han acreditat que no hi ha sospita d'efecte crida: primer, perquè la regularització està dissenyada amb una data prèvia anterior i, per tant, qualsevol persona que arribi avui o demà no podrà acollir-se a aquesta regularització; segon, perquè hi ha estudis que ho acrediten avaluant la regularització del Govern Zapatero, i tercer, perquè en l'any on s'hagués pogut esperar un possible efecte crida perquè ja se sabia que era imminent una regularització, que va ser el 2025, no va haver-hi cap evidència d'efecte crida, sinó tot al contrari; les entrades de migració irregular es van reduir al 2025 un quaranta per cent.

I això què posa de manifest? Doncs que no és incompatible voler tenir persones amb drets treballant amb una gestió de la migració per fomentar les vies de migració ordenades i regulars, que és precisament el que ha fet el Govern d'Espanya amb el nou reglament d'estrangeria; és totalment compatible. I aquí hem de ser molt clars i dir-li a la ciutadania que el Govern té el compromís d'avançar cap a una gestió migratòria ordenada en el marc de la prosperitat compartida.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les noranta-una unitats judicials noves anunciades per l'Estat.

Pregunta al Govern sobre les noranta-una unitats judicials noves anunciades per l'Estat

310-00346/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Conseller Espadaler, fa pocs dies el Govern d'Espanya va anunciar la creació de noranta-una noves unitats judicials per a Catalunya durant aquest any 2026. Això suposa un increment de 870 a 961 jutges i magistrats. És més d'un deu per cent de creixement en un sol any i situa Catalunya com una de les co-

munitats que més reforç rebrà. Vostè mateix ho ha qualificat com «una notícia excel·lent i un pas essencial per reparar un dèficit històric i descongestionar el sistema», després d'una dècada en què només s'havien creat seixanta-cinc places. I ara en tindrem noranta-una en un sol exercici. Des del nostre grup parlamentari, compartim aquesta valoració positiva i la lectura de que aquest resultat és fruit del treball lleial i del diàleg entre les administracions.

Al mateix temps, conseller, vostè ja havia advertit en seu parlamentària que a Catalunya calien, com a mínim, cinquanta-cinc noves unitats per situar-nos en la mitjana de l'Estat i havia defensat amb convicció la Llei 1/2025, recordant que les reformes organitzatives –tribunals d'instància, oficines de justícia al municipi, nous àmbits competencials– només serien eficaces si s'acompanyaven de més recursos humans i materials. Sabem també que el departament ja ha creat més de dos-centes noves places de personal funcionari per començar a desplegar aquesta llei i que el decret estatal preveu reforços a tots els ordres i territoris: Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, audiències provincials, jutjats civils, mercantils, penal, civil –ja ho he dit–, violència masclista, així com als jutjats de municipis mitjans i petits.

Per tot plegat, conseller, i des d'aquesta mirada exigent però constructiva, li voldríem demanar: Quina valoració política fa d'aquest anunci en relació amb el dèficit històric de places i amb la descongestió real dels jutjats de Catalunya? Quin increment addicional de personal i de recursos materials i humans ha previst el Govern de la Generalitat per desplegar plenament la Llei 1/2025?, i amb quin calendari i amb quines prioritats territorials i jurisdiccionals? I, finalment, com pensa gestionar i territorialitzar aquestes noranta-una noves unitats judicials perquè, combinant reformes, recursos, diàleg institucional i tot el temps necessari, es tradueixin efectivament en una justícia més àgil, propera i eficient per a la ciutadania d'aquest país?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, diputats i diputades... En la primera compareixença en comissió, quan s'iniciava la legislatura, que crec que va ser una mica llarga i plúmbrica, vaig intentar «abstractar» en una sola paraula el gran objectiu en cadascun dels àmbits; i, en el cas de la justícia, era «descongestió». Crec que hi ha una diagnosi compartida, de punta a punta de l'hemicicle: la justícia no funciona; és lenta, està mancada de recursos, hi ha massa rotació, etcètera, etcètera.

I això, doncs es resol fonamentalment de dues maneres i amb un mètode. Les dues maneres són, per un costat, les reformes –i estem immersos plenament en l'aplicació de la Llei 1/2025–, i la segona qüestió són els recursos; els recursos materials –digitalització, etcètera, etcètera– i els recursos humans. I en aquest capítol, aquí, és on exactament ubiquem aquestes noranta-una unitats judicials noves anunciades. I ja estem treballant en el decret llei per part del ministeri corresponent –pel Ministeri de la Presidència, Justícia i Relacions amb les Corts–, que representa realment aquest creixement del deu per cent –passar de 870 a 968 unitats judicials– i és un escriu que no té precedents, perquè –vostè em sembla que ha donat les dades– els últims deu anys s'havien creat seixanta-cinc places; en aquest any, es creen aquestes noranta-una places. Per tant, reformes, recursos, recursos humans, i el mètode del diàleg.

En aquests moments –i tenim de termini fins al dia 26 d'aquest mes– estem, d'alguna manera, parlant amb els diferents interlocutors i territoris per mirar aquesta proposta si cal fer-hi algun ajust. El ministeri ens ha donat un termini –evidentment, a nosaltres, Govern de la Generalitat, ja ens hi pronunciarem; també al Tribunal Su-

perior de Justícia de Catalunya, que farà lo propi, però, fruit del diàleg que hem concertat molt fonamentalment amb la Sala de Govern del TSJ i escoltant les audiències i visitant els diferents territoris i les diferents unitats judicials, tribunals d'instància, tenim alguns matisos que probablement traslladarem; també farà lo propi el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, perquè ells ho hauran de traslladar, en aquest cas, al Consell General del Poder Judicial.

Per tant, nosaltres donem la benvinguda a aquesta aportació de nous jutges. Auguro que encara en caldran alguns més, però en qualsevol cas és un pas endavant en la bona direcció: reformes, recursos, diàleg i temps. No revertirem les coses de la nit al dia. En som perfectament conscients, però crec que aquests són passos de no retorn. És... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)
Moltes gràcies, senyor president.

El president

I l'última pregunta és sobre la situació de l'educació.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'educació

310-00352/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia, novament a totes i a tots. Vullc començar la meua intervenció, evidentment, desitjant-li a la consellera Niubó una recuperació ràpida, una recuperació bona, i tota la força i l'energia des d'ací.

Conseller, dues manifestacions de la comunitat educativa grans –una al novembre i també una altra al gener– avui, vaga educativa a tots els centres de Catalunya i, si res no canvia, una convocatòria de cinc dies de vaga més al mes de març. I no m'estranya; li he de dir que no m'estranya i que massa paciència han tingut, perquè tenim unes aules on la complexitat cada vegada és més alta, a on creix també la burocràcia i on cada vegada li estem exigint més als centres educatius: que si la digitalització responsable, l'educació emocional, la detecció de problemes socials, la detecció de problemes de salut mental. I ull, que em sembla molt bé, perquè allí és on tenim accés a tota la infància i la joventut del nostre país, però el que no pot ser és que no se li donen més recursos i que tinguen els de sempre. Després, clar, ens preguntem per què fa deu anys que els resultats acadèmics estan caient en picat, o per què tenim uns professionals cremats, molts d'ells pensant en plegar. Doncs perquè estan desbordats.

Quines són les reivindicacions –avui i d'aquests dies– de la comunitat educativa? Estan molt clares: més recursos per a l'escola inclusiva, menys burocràcia, reduir les ràtios i unes condicions laborals i salarials dignes. És que és lògic, és que és de sentit comú i sobretot és necessari, perquè, si no, després, clar, ens omplim la boca dient que l'educació és un pilar essencial del nostre país, però tenim el professorat pitjor pagat de tot l'Estat, o dient que volem una escola inclusiva, i tenim el personal d'atenció educativa havent d'anar a dinar als menjadors socials perquè amb sort arriben al salari mínim. Per tant, hi insisteixo, estem parlant de condicions dignes, de condicions justes; i, per tant, sap vostè que per nosaltres l'educació és un pilar central, també en la negociació de pressupostos. Així que li demanem que esti-

guen a l'altura, no per nosaltres, no pel Govern, sinó pel país i pels nostres infants i joves, perquè ho necessiten.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Li agraeixo també, de nou, les paraules de recuperació per a la consellera. I compartim algunes qüestions. Avui soc molt conscient que hi ha una vaga. Permetin-me, de nou, expressar el respecte per les persones que exerceixen el seu dret a vaga. Som molt conscients que arrossegueu reivindicacions que són històriques, que el Govern està disposat a parlar, a abordar; també he de dir que els ciutadans i ciutadanes tenen el seu dret a la mobilitat i que les dues coses han de ser compatibles: poder exercir el seu dret a vaga, però també els ciutadans i ciutadanes tenen el seu dret a la mobilitat.

I vostè ha apuntat algunes de les qüestions que són de fons. Les aules han guanyat en complexitat, tenim més necessitats amb relació al model d'inclusió, tenim necessitats amb relació a la protecció i la preservació de la nostra llengua. Són moltes les diagnòstics que hi tenen a veure; alguna sobre el dèficit infraestructural..., que acumulen barracons des de fa anys en molts dels centres educatius, i per tant, ens ha de permetre que la reflexió que fem sobre la sortida en aquest conflicte laboral ha de permetre abordar el conjunt d'aquestes qüestions. I el Govern està disposat a fer-ho; i està disposat a fer-ho arribant a acords amb el conjunt dels grups parlamentaris, i està disposat a fer-ho també estenent la mà..., a poder arribar a acords amb els representants dels treballadors.

Ho dic perquè els acords als que arribem han de ser amplis; han de poder permetre recuperar part de la pèrdua adquisitiva que s'ha produït en els darrers anys, i el Govern hi està compromès i farà propostes i ha fet propostes en aquest sentit, que s'han de poder negociar en la mesa sectorial, però no només poden ser sobre aquest aspecte; han de ser propostes que ens permetin abordar en quines condicions l'1,8 milions d'alumnes que tenim en el conjunt del sistema estan realitzant la seva educació. I els pares i les mares –el conjunt de les famílies– que estan al voltant d'aquests infants, també. En quines condicions i quin és el resultat que nosaltres garantim.

Incrementar els recursos de l'escola inclusiva, uns serveis educatius millor dotats, més aules d'acollida, un sistema de formació professional fort i ben dimensionat, més places per la zero-tres, més i millor orientació... La llista que tenim és llarga i, per tant, ens obliga, com que els recursos són finits, a poder arribar a uns acords que siguin responsables –ho he dit. Estem disposats a entomar aquesta negociació? Estem disposats a entomar aquesta negociació. En aquest sentit, hem traslladat propostes que van en el camí de millorar, a través del complement específic, quina és la situació retributiva dels nostres docents. Espero –espero– que, després de la vaga que hi ha avui, seguim tots asseguts en una taula de negociació perquè puguem arribar a un acord, perquè el sistema d'educació s'ho mereix i també els professionals que fan la seva tasca s'ho mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2026

231-00003/15

El segon punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2026. Ara els cridem a votar –per tant, els que són diputats, que no s'aixequin–; o els cridem probablement a votar –encara no està decidit, això, del tot.

La Mesa Ampliada, en sessió tinguda el proppassat 27 de gener, d'acord amb l'article 37.5 del Reglament, va acordar de proposar al Ple la designació de la diputada senyora Ivana Martínez Valverde, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar; del diputat senyor Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts, i del diputat senyor Jordi Albert i Caballero, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2026.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? *(Pausa.)* Sí? Doncs fantàstic. *(Remor de veus.)*

Per tant, queden designats com a diputats interventors la senyora Ivana Martínez Valverde, el senyor Jordi Munell i Garcia i el senyor Jordi Albert i Caballero.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia. De vegades, les profecies d'aquesta presidència erren clamorosament. *(Rialles.)*

Proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran

202-00067/15

Eth quatau punt der orde deth dia ei eth debat e votacion dera propòsta de tramitacion dirèctament e en lectura unica dera proposicion de lei sus eth reconeixement dera singularitat d'Aran. D'acòrd damb er article 138.2 deth Reglament, eth Grop Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, eth Grop Parlamentari de Junts, eth Grop Parlamentari de Comuns e eth Grop Parlamentari dera Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra sollicitèren era tramitacion en lectura unica deuant deth Plen d'aguesta iniciativa legislativa. Era Mèsa, d'acòrd damb era Junta de Pòrtavotzes, acordèc d'elevant ath Plen era propòsta de tramitacion en lectura unica sollicitada. Coma saben, aquest debat seguí es normes establides entà debats ara totalitat. Es grops parlamentaris hauràn un torn de cinc minutes cadun. En primèr lòc intervièrà es grops parlamentaris proposants, per tant a era paraula, peth Grop Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, era deputada Neus Comes i Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, ua salutacion as membres deth Conselh Generau d'Aran que mos escotatz a trauès deth Canau Parlament.

Aué esmendant e responem a ua sèrie de trebucs qu'Aran, damb eth sòn Conselh Generau s'a trapat ath long deth temps en sòn foncionament institucionau, coma en matèria d'organizacion intèrna, en regim pressupostari, en gestion economica e exercici de competéncias pròpies.

Ena aplicacion dera normativa de regim locau, es critèris e limits son pensadi per administracions locals, es quaus non responen ara natura institucionau dera singularitat d'Aran.

Era propòsta de modificacion deth Decrèt 2/2003 de 28 d'abriu, peth quau s'apròve eth tèxte rehonut dera Lei municipau e de regim locau de Catalonha, qu'aué presentam en sedença parlamentària, respon ad aquest besonh d'establir de manèra clara qu'era legislacion de regim locau s'aplique a Aran e ath son Conselh Generau sonque damb caractèr supletòri e en absència de regulacion especifica e en tot respectar tostemp era sua posicion singulara e d'acòrd damb es previsiones especiaus deth sòn regim pròpri.

És una proposta d'article únic on s'afegeix una disposició addicional, la cinquena, una disposició final primera per a habilitació pressupostària i una disposició final segona d'entrada en vigor. Els diferents grups parlamentaris plantegem aquest procediment legislatiu especial de lectura única donada la seva naturalesa i simplicitat de la formulació.

La recent evolució de la llei de bases del règim local reforça aquest enfocament en reconèixer que la normativa bàsica estatal s'ha d'aplicar respectant les singularitats institucionals reconegudes als estatuts d'autonomia. La normativa bàsica del règim local no ha d'operar com un límit a l'autogovern aranès, sinó com un marc general que n'ha de permetre el desenvolupament propi d'acord amb l'Estatut d'autonomia i la legislació específica de l'Aran.

Devem estar tots d'acord en que l'Aran és una entitat territorial particular dins de Catalunya, amb una realitat institucional singular reconeguda de manera expressa per l'Estatut de Catalunya i desenvolupada mitjançant la seva legislació pròpia, la Llei 1/2015, de règim especial d'Aran. Aquest reconeixement inclou l'existència d'un autogovern propi exercit a través del Conselh Generau d'Aran.

Autant des deth Govèrn, qu'ac a manifestat en fòrça ocasions, e enes dues comissions bilateraus qu'an agut lòc pendent aguesta legislatura, coma des deth nostre grop parlamentari partim deth convenciment qu'era natura der autogovèrn dera Val d'Aran ei política, non sonque administrativa, e a d'èster respectada en coerència damb es drets reconeishudi per Estatut d'autonomia e era lei de regim especiau d'Aran.

I a un compromís determinat, en refermar era collaboracion mutuau de garantir eth respècte e eth compliment dera singularitat e autonomia política d'Aran..., assegurant així que el Conselh Generau d'Aran tingui el reconeixement jurídic i administratiu explícit i singular que es mereix.

Era autonomia non ei un privilègi administratiu mès un besonh politic de con-tunhar en tot èster sense quitar eth èster en que ja èm.

Definitivaments, çò que volem ei méter nòm ad aquerò que trabalham amassa entà melhorar eth present d'Aran e encarar eth sòn futur immediat.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies, deputada. A era paraula, peth Grop Parlamentari de Junts, era deputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Avui iniciem el debat de la proposició de llei de reconeixement de la singularitat de l'Aran, una proposta que compta amb un gran consens dels grups parlamentaris, cinc grups parlamentaris, que sumen un total de cent set diputats i que, a més a més, s'ha considerat de fer per lectura única o proposar aquesta lectura única per donar-li la celeritat que mereix. I també som aquí atenent la petició que ens va fer la síndica d'Aran, demanant i explicant aquesta necessitat de que la proposta fos tramitada el més ràpid possible, i, com no podia ser d'una altra manera, la vam acceptar.

L'Aran és un territori singular i amb unes singularitats històriques, una llengua, una cultura i un autogovern que té vocació d'anar a més. El fet que des de l'any 1991 existeixi el Conselh Generau d'Aran, la institució representativa de l'Aran, reflecteix molt bé el nostre país: una Catalunya diversa, amb realitats molt diferents de nord a sud del país i que representa les singularitats dels diferents entorns. I el cert és que des de llavors s'ha avançat, s'ha anat avançant, però que avui siguem aquí fent aquest debat mostra que encara queda molta feina a fer, no només en donar suport i reconeixement, sinó de ser capaços d'acompanyar aquest reconeixement i aquest traspàs de competències, de recursos econòmics i de cobertura legal.

I una tercera cosa que sovint ens deixem: que la ciutadania sigui conscient d'aquesta realitat, d'aquest autogovern, d'aquesta autenticitat. Perquè sovint la bombolla del Parlament ens atrapa i ens fa pensar que el que aquí debatem o reconeixem de forma molt expressa és conegut i reconegut per la gran majoria, i amb l'Aran, malauradament, això no ens passa. I no entraré en exemplificar com, perquè fins i tot ho trobaria poc respectuós. En tot cas, des de Junts seguirem insistint no només en reconèixer aquesta singularitat, sinó en donar-la a conèixer. I també, val a dir, la forma en que es gestionen algunes de les seues competències des de l'Aran podria servir d'exemple a l'actual Govern, perquè al final és això, tot el que es gestiona des de la proximitat, des del coneixement del territori i la seua gent funciona millor.

I quan pronuncio aquestes paraules m'és impossible no pensar en la realitat del Pirineu. El Pirineu i l'Aran compartim molt més que una vegueria; compartim moltes realitats i moltes necessitats que avui no em puc estar de denunciar o reivindicar. En genèric, es tracta de reivindicar que pel fet de viure més lluny no hem de tenir menys drets, menys oportunitats o menys serveis bàsics, i, malauradament, això passa.

També estem una mica cansats de molts anuncis i reconeixements verbals, però poques accions, i aquest cap de setmana n'hem tingut un exemple molt clar. Membres del Govern fent anuncis des de la capital del Pallars Jussà; el conseller Dalmau, en nom del president Illa –hola, conseller Dalmau–, anunciant 280 milions d'euros per a Perves. De veritat? En dos anys no han estat capaços de licitar la segona fase de Comiols per un import de 21 milions d'euros, quan el projecte està fet de fa molts dies, mentre Perves i tota la 260 i la 230 estan abandonades. Fa tres anys que anuncien 280 milions per a la 260 i n'han executat zero. Amb un mundial de piragüisme a les portes, on es van comprometre a tenir enllestida la millora del port del Cantó, i ara ens venen amb una altra pluja de milions? Potser que comencin a executar alguna cosa que no siguin estudis, convenis i taules de treball, perquè les necessitats del Pirineu i de l'Aran estan estudiades, detectades i esperant recursos per fer-les realitat.

Així que endavant amb aquesta tramitació, endavant amb l'autogovern i la singularitat de l'Aran i endavant amb la igualtat de tots els catalans i les catalanes visquem on visquem.

Fòrça gràcies.

El president

A era paraula, peth Grop Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bon dia. Gràcies, president. Diputades, diputats, síndica i membres del Conselh Generau d'Aran... Bé, l'experiència ens hauria de fer més savis i, per tant, el que hem viscut ens ajuda a aprendre, ens ajuda a entendre, ens ajuda a actuar, per tant, en conseqüència. I això, que té una dimensió individual, també la té colectiva. Per exemple, les catalanes i els catalans i també els aranesos hem patit i vam patir durant el franquisme que es prohibís l'ús de la nostra llengua i, per tant, se'ns prohibia expressar-nos en la llengua que era la nostra. En l'actual democràcia han tingut de passar quaranta-cinc anys perquè l'ús del català i, per tant, també de l'aranès –occità, aranès a l'Aran–, doncs, es pogués utilitzar al Congrés dels Diputats. I encara avui doncs no podem fer ús en les institucions europees de la nostra llengua, la llengua materna de més de 4 milions de persones i parlada per més de 10 milions de persones.

Aquesta experiència colectiva mos ajudèc a comprèner es reivindicacions d'Aran en relacion ara sua lengua pròpria.

I, en conseqüència, quan fa vint anys aquesta cambra va aprovar l'Estatut d'autonomia de Catalunya –per cert, retallat a Madrid, reinterpretat pel Tribunal Constitu-

cional—, es va reconèixer també la seva oficialitat a Catalunya. I quan des d'Esquerra Republicana de Catalunya vam aconseguir canviar el reglament del Congrés, doncs també vam introduir que es pogués parlar l'occità, aranès a l'Aran.

Igual que succeeix amb la llengua, coneixem bé la importància de veure reconeguda la identitat nacional, poder exercir l'autogovern i veure acceptat el dret a l'autodeterminació dels pobles. I com fan les bones democràcies o les democràcies plenes, aquest Parlament, el 2015, va aprovar la llei especial de l'Aran, amb la qual vam reconèixer la identitat nacional d'Aran i el dret del poble aranès a decidir el seu futur.

Ath delà de garantir legislativament es competències, es recorsi e era autonomia entà ordenar, governar e gestionar es ahèrs publics e es interèssi generaus deth sòn territòri damb aquera lei reconesihérem es drets politics d'Aran.

Avui fem un pas més: amb aquesta proposició de llei volem garantir que aquest reconeixement no es quedi en paraules mullades o en lletra mullada. És una proposició de llei amb un article únic per modificar una disposició addicional, un decret que aprova el text refós d'una llei. Dit així, costa d'entendre, però el que estem fent avui és un pas important, perquè estableix que la llei municipal i de règim local de Catalunya només s'aplicarà a l'Aran i al seu Conselh Generau en absència de regulació específica i sempre respectant la seva posició singular, d'acord amb les previsions especials del seu règim propi.

Ei a díder, se diferèncie Aran dera legislacion locau comuna, en tot ampliar d'aguesta manera eth marge normatiu entà actualizar e perfeccionar eth regim especiau d'Aran, en tot respectar era sua identitat politica e institucionau.

Aran a dret ath sòn autogovèrn. E damb aguesta proposicion de lei, facilitam qu'aguest dret se hèsque efectiu.

Per acabar, aquesta és una iniciativa presentada conjuntament amb altres grups de la cambra, quatre grups parlamentaris de la cambra: PSC i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana i Candidatura d'Unitat Popular. Tots cinc donem suport a la identitat política i nacional d'Aran, a facilitar-ne el seu autogovern, a permetre que exerceixi la seva sobirania, a reconèixer que té dret a exercir la seva sobirania, perquè l'autogovern —poder decidir, exercir la sobirania, gestionar i executar des de la proximitat— reverteix..., fa millor tot allò que nosaltres fem des de les polítiques públiques. Reverteix també la millora de la gestió, de l'eficiència, de l'eficàcia, i permet donar resposta més precisa i acurada a les necessitats i demandes de la nostra societat. Esperem que el que totes i tots fem avui i volem per a l'Aran ho vulguem també per al conjunt de Catalunya.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies. A era paraula, peth Grop Parlamentari Comuns, eth deputat Lluís Mijoler Martínez... (*Veus de fons.*) Ah, perdoni. Molt bé, sí. Eth deputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Aué hèm un pas important e de besonh en reconeixement dera singularitat d'Aran, un territòri que non sonque hè part de Catalonha, senon que la explique: mos rebrembe qu'era nòsta comunitat politica non ei omogenèa, non ei plana, e que justaments per açò ei mès rica, mès democratica e mès fòrta. Aran ei un exemple clar de coma era diversitat pòt èster un actiu collectiu, un motor de coesion e ua oportunitat entà hèr melhor autogovèrn.

Aran no és una excepció, és un referent, un referent de com la pluralitat institucional, cultural i lingüística pot i ha de ser un valor afegit per a Catalunya. La seva identitat, amb la llengua aranesa com a element central, és un patrimoni que hem de preservar i potenciar. Però no ho hem de fer només des del respecte simbòlic, ho hem de fer des del compromís polític i institucional, perquè el reconeixement real s'expressa en drets, en capacitats i recursos.

La llengua, conjuntament amb les seves institucions pròpies i la seva història, configura una realitat única que mereix ser protegida, reconeguda i dotada d'eines i mitjans efectius perquè pugui prosperar. Per això volem destacar que aquesta proposició de llei no és només un exercici normatiu, és una decisió política i un compromís amb la justícia territorial, amb la democràcia participativa i amb el respecte a les identitats pròpies. És una manera de dir que Catalunya no es construeix a base d'uniformitzar, sinó a base de reconèixer i d'empoderar. I és també una manera de dir que el país que volem és un país on les institucions són capaces d'encaixar la diversitat sense convertir-la en problema, sinó assumint-la com una fortalesa.

Ara bé, també hem de ser clars: l'autogovern sense recursos és un autogovern incomplet, i massa sovint a casa nostra hem confós el reconeixement formal amb la capacitat real. La singularitat d'Aran no pot quedar reduïda a un text legal si després no hi ha els instruments per fer-la efectiva. El reconeixement legal ha d'anar acompanyat d'un finançament just, estable i suficient que garanteixi que el Conselh General d'Aran pugui exercir les seves competències amb autonomia efectiva.

En aquest sentit, cal recordar que els Comuns vam impulsar una proposició de llei de finançament local que molt aviat es començarà a debatre i que també pretén adaptar els mecanismes de finançament a les realitats singulars com la de l'Aran. L'Aran és, de fet, un model d'autogovern que demostra com la diversitat institucional i cultural pot ser un motor de cohesió i progrés. La seva singularitat, reconeguda a l'Estatut i desenvolupada a través de la Llei 1/2015, és la prova que Catalunya pot i ha de ser un territori on les identitats pròpies es protegeixin activament. I en aquest punt, la llengua aranesa té un paper central. És el nucli de la seva cultura, de la seva història i de la seva manera de comprendre el món.

Aquesta llei és coherent amb la nostra visió d'aquest país plural, on s'han de prendre les decisions des de l'absoluta proximitat. Per això avui també reivindicuem aquesta manera d'entendre: una Catalunya que no jerarquitzava els territoris, que no tracta la diversitat com una anomalia i que no converteix les singularitats en una negociació permanent a la baixa. La singularitat de l'Aran no s'ha de viure com una concessió, s'ha de viure com un principi democràtic. I aquest principi, si és sòlid, no fa por; dona seguretat, dona estabilitat i dona qualitat institucional.

Aquesta llei, doncs, no és un punt final, és un punt de partida. Des dels Comuns ens comprometem a seguir treballant per una Catalunya que reconegui i empoderi totes les seves realitats, sense jerarquies, sense imposicions, des de la descentralització i garantint sempre l'autogovern.

Gràcies.

El president

Fòrça gràcies. Peth Grop Parlamentari dera Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra a era paraula eth deputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades... Per dir breument que coincidim amb la resta de grups en la importància de presentar aquesta proposició de llei, emmarcar-ho dins d'aquesta realitat occitana dotada d'identitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística que és l'Aran. Dir també que ens semblava necessari donar-hi suport atenent aquesta modificació de la llei de bases de règim local, que pensem que ni en aquest cas ni en cap altre pot ser un limitant per a l'autogovern i per a les competències locals i de l'Aran.

I en tot cas, destacar també que és una modificació en el marc de la legalitat estatal, que és dins les atribucions autonòmiques estatutàries i que està lluny, per tant, del que pensem –com a CUP– que s'hauria de reconèixer tant a l'Aran com als Països Catalans, que és el dret a la plena sobirania nacional i a decidir l'autodeterminació dels pobles.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies. Ara seguida, entà posicionar-se a era paraula, peth Grop Parlamentari deth Partit Popular de Catalonha, eth deputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Avui debatem una proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat de l'Aran i vull començar deixant molt clar que des del nostre grup parlamentari, el Partit Popular, respectem profundament la identitat pròpia de la Vall d'Aran, la seva llengua –l'aranès–, la seva història institucional i la seva tradició de govern propi. L'Aran és una realitat singular. Ho ha estat al llarg dels segles i ho continua essent avui dins del conjunt de Catalunya i Espanya. Ara bé, també volem ser honestos amb el territori i amb els seus veïns. El debat que avui tenim aquí és un debat de caràcter essencialment declaratiu. És un debat sobre el reconeixement simbòlic, sobre reafirmacions polítiques i institucionals i nosaltres, tot i entendre el valor que pot tenir aquesta declaració, no podem deixar de dir que per si sola no resoldrà cap dels problemes estructurals que pateix la Vall d'Aran.

L'Aran necessita molt més que declaracions solemnes, necessita inversions, necessita infraestructures dignes del segle XXI, necessita serveis públics dimensionats a la seva realitat geogràfica i demogràfica, necessita oportunitats per als joves, necessita suport al teixit productiu, necessita seguretat jurídica i estabilitat institucional. Parlem d'un territori de muntanya amb una orografia complexa, amb una climatologia exigent i amb una dispersió poblacional que encareix i complica la prestació dels serveis públics. Garantir una sanitat de qualitat a la Vall d'Aran no és només una qüestió de competències, és una qüestió de recursos, de planificació i de voluntat política. El mateix passa amb l'educació, amb el manteniment de les carreteres, amb les comunicacions digitals o amb el transport públic o l'habitatge. Un dels grans reptes de l'Aran és la dependència gairebé exclusiva del sector turístic, especialment vinculat a la neu. La temporada d'hivern és fonamental per l'economia aranesa, però també comporta vulnerabilitats evidents davant del canvi climàtic, davant de la competència internacional i davant la inestabilitat econòmica. Per tant, si volem garantir un futur sòlid per la Vall d'Aran, cal apostar per la diversificació econòmica, per l'impuls de nous sectors, per la innovació, per l'emprenedoria i per facilitar que petites i mitjanes empreses puguin créixer i consolidar-se.

També hem de parlar de repte demogràfic. Com molts territoris de muntanya a Catalunya, l'Aran necessita retenir talent i atraure població. Això només serà possible si hi ha habitatge assequible, si hi ha serveis públics eficients i si hi ha oportunitats laborals estables més enllà de la temporada alta. Una declaració de singularitat no farà que un jove decideixi quedar-se si no veu un projecte de vida viable en el territori. Des del Partit Popular defensem que la millor manera de reconèixer la singularitat de l'Aran és dotar-la de més eines necessàries per prosperar. Això implica revisar el finançament, garantir una aplicació real del principi d'equitat territorial i assegurar que la condició de territori de muntanya no sigui un desavantatge permanent, sinó un element que rebi una discriminació positiva, justa i efectiva. La singularitat no pot ser només un concepte jurídic, ha de traduir-se en polítiques públiques concretes i les polítiques públiques concretes no són vídeos de TikTok del conseller de la Presidència anunciant una pluja de milions que mai arriben. Els aranesos necessiten fets, no paraules ni tampoc vídeos. Ha de significar més inversió per habitat en determinats serveis. Ha de significar flexibilitat normativa per adaptar-se a la realitat local. Ha de significar cooperació lleial entre administracions.

I aquí és on creiem que el debat hauria de centrar-se amb més intensitat. L'Aran és una peça valuosa del conjunt de Catalunya. La seva identitat pròpia no és incompatible amb la seva plena integració a Catalunya i a Espanya. Al contrari, la diversitat interna ens enriqueix com a societat. Però el veritable encaix no es construeix només amb paraules solemnes o amb declaracions solemnes, es construeix garantint

que cap territori se senti oblidat o infrafinançat. Per això la nostra abstenció no és desinterès ni desconsideració, és una crida a anar més enllà del simbolisme. És una invitació a obrir un debat seriós sobre les necessitats reals de la Vall d'Aran, sobre el seu model econòmic, sobre el seu futur demogràfic, sobre la qualitat dels seus serveis públics i sobre el seu finançament.

Si avui reconeixem la singularitat de l'Aran, hem d'estar disposats a aprovar pressupostos que la facin efectiva. Si avui parlem de respecte institucional, demà hem de garantir una relació basada en la lleialtat, la cooperació i l'eficiència. I si avui fem una declaració política, demà hem de demostrar amb fets que la Vall d'Aran és una prioritat real.

Diputats, diputades, la Vall d'Aran no necessita només paraules, necessita compromisos concrets, calendaris, inversions i resultats. Des del Partit Popular estarem sempre disposats a treballar en aquesta direcció, a sumar per millorar la vida dels aranesos i a defensar que la singularitat vagi acompanyada sempre de prosperitat, oportunitats i cohesió territorial.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies. E peth Grop Parlamentari de VOX en Catalunya a era paraula eth deputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... El Valle de Aran resulta especial por su historia, su geografía y su riqueza cultural y natural. En el valle se habla aranés, una modalidad del occitano gascón que comparte su oficialidad con otras dos lenguas que también se hablan: el catalán y el español. El Valle de Aran, desde hace más de setecientos años, disfruta de su carta magna, conocida como la Querimònia, un texto medieval donde se reconocían los privilegios que fueron concedidos en el año 1313 por el rey de Aragón y conde de Barcelona, Jaime II.

Hasta aquí nuestro reconocimiento a este valle que enlaza con su singularidad y que lleva precisamente a esta proposición de ley, proposición de ley que en VOX no compartimos y que consideramos innecesaria y peligrosa por ser fuente de futuros conflictos y litigios, toda vez que entendemos que ya existe un marco normativo suficiente que garantiza la singularidad del Valle de Aran. Nuestra afirmación no es gratuita, ya que con esta proposición de ley se pretende dotar al Valle de Aran de un régimen propio y blindado distinto al del resto de Catalunya. Esto tendría como consecuencias que la legislación general dejara de funcionar como arco supletorio o directamente aplicable para pasar a tener un papel condicionado o prácticamente residual, subordinado al régimen especial del valle.

Igualmente, lo que se busca con esta proposición de ley no es solamente reconocer una singularidad, sino también blindar un estatuto diferenciado que rompe el principio de igualdad territorial, consolidando una asimetría permanente basada en criterios identitarios. Que las leyes generales deban adaptarse a la singularidad del Valle de Aran genera un riesgo de claro bloqueo en la aplicación de políticas locales y autonómicas. Además, esta diferenciación normativa respecto a otras comarcas catalanas puede generar inseguridad jurídica y, con ello, inseguridad de mercado o económica, que puede traducirse en la pérdida de inversiones en el valle.

En VOX, por lo tanto, no apoyamos iniciativas identitarias de este tipo, que potencian estructuras y competencias que van más allá del marco común de las leyes locales, dificultan el control de la legalidad y la aplicación uniforme de nuestro ordenamiento jurídico.

Lo expuesto ya sería argumento suficiente para votar en contra, pero es que además esta proposición de ley, si atendemos a la conducta de los propios actos de muchas de las formaciones políticas que hoy la proponen, resulta absolutamente hipócrita, pues si bien en la exposición de motivos que se transcribe en esta proposición

—que seguidamente leo— se dice que el Parlament de Catalunya actúa como a garante del autogobierno aranés y de la singularidad de su territorio. La realidad ha sido, en muchas ocasiones, otra.

Así pues, el Conselh Generau d'Aran rechazó por unanimidad la Ley 8/22, de imposición lingüística, promovida por todos los partidos nacionalistas, incluido, como no, por el Partido Socialista de Cataluña, y la rechazó —transcribo textualmente— «por el trato de menosprecio que recibe el aranés en esta ley», que la ven como un ataque directo a la lengua aranesa y al autogobierno de la Vall d'Aran.

La Generalitat, discriminando el español en Cataluña, ha impuesto un sistema educativo, basado en la ley, en la inmersión lingüística, donde solamente el catalán es reconocido como lengua de uso vehicular, y es lo mismo que también ha estado haciendo, durante muchos años, con relación al aranés, impidiendo que lo fuera y proponiendo en un principio que solamente fuera lengua curricular.

Y es que, además, la propia síndica de Aran denunció en la Comisión de Asuntos Institucionales que Cataluña solo cumple un tercio de las competencias que le traspasa la ley de régimen especial, reconociendo, además, que las relaciones institucionales con el Govern de la Generalitat eran complejas.

Y, para rematar, resulta que a los nacionalistas se les vio el plumero cuando un joven aranés en un programa de TV3 lanzó un enorme zasca a la señora Rahola Martínez. Fue un momento sublime, digno de conservar en las mejores hemerotecas. Busquen el vídeo del año 2008 en el cual la señora Rahola, musa del separatismo catalán, anfitriona y organizadora de paellas en Cadaqués, quedó perfectamente retratada al ridiculizar las reivindicaciones del Valle de Aran y advertir al joven aranés que si quiere independizarse de Cataluña que devuelva las ayudas públicas recibidas: lo que tú reclamas para ti lo niegas para otro, y son las eternas contradicciones del separatismo catalán.

Por lo tanto, céntrense en resolver los problemas reales que afectan a los ciudadanos.

Muchas gracias.

El president

Peth Grop Parlamentari Mixt, a era paraula era deputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«No demanem ni concessions ni privilegis» —parlaran—, «sinó el reconeixement d'una realitat històrica, nacional i política.» Els mateixos que combaten l'existència nacional de Catalunya neguen la singularitat d'un territori que té llengua, institucions i llegat propi.

L'occità intenta sobreviure a la mateixa globalització asfixiant que atempta contra el català i, igual que la llengua nacional de Catalunya, no necessita retòriques buides ni copets a l'espatlla; necessita fer-se útil i imprescindible per a qui vulgui viure i desenvolupar-se amb normalitat dins el seu territori. És un deure de Catalunya reconèixer el tret diferencial de l'Aran i potenciar-lo; una Catalunya forta no és la que esborra o trepitja les peculiaritats territorials, sinó aquella que sap vindicar-les amb orgull.

A diferència d'Espanya, a nosaltres no ens fan por les singularitats nacionals, no les percebem com una amenaça ni necessitem diluir-les per sentir-nos forts i segurs. L'Aran no és un apèndix administratiu ni un accident folklòric; és una realitat que ha perviscut durant segles i que volem protegir i blindar per evitar que desaparegui. Dotant de competències, capacitat i veu pròpia al Consell General d'Aran, normalitzem la seva situació i corregim possibles greuges i desigualtats.

Catalunya i l'Aran han de parlar de tu a tu sense subordinacions ni ingerències. Hem de poder conviure sense sentir-nos trepitjats ni agredits. Catalunya no pot cometre contra d'altres la injustícia que ha patit en pròpia pell. Tenim el deure de reconèixer i respectar les nostres realitats nacionals internes. No podem tractar l'Aran

com una fórmula genèrica ni podem aplicar-li solucions centralitzades ideades als despatxos de Barcelona. La singularitat d'Aran no només no ens empipa, sinó que ens agrada i ens enorgulleix.

Visca l'Aran i visca Catalunya!

El president

Acabat eth debat, cridam ara a votacion.

(Pausa llarga.)

Acabat eth debat, procediram ara votacion dera propòsta de tramitacion en lectura unica deuant deth Plen dera proposicion de lei sus eth reconeixement dera singularitat d'Aran. S'entén qu'es vots afirmatius son favorables ara tramitacion en lectura unica; es vots negatius, en contra.

Comence era votacion.

Eth resultat ei eth següent: 107 vots a favor, 11 vots en contra e 15 abstencions.

Vist eth resultat dera votacion, aguesta proposicion de lei se tramitarà en lectura unica deuant deth Plen. Entada aguesta tramitacion, era Mèsa a fixat un termini entara presentacion autant des esmenes ara totalitat com des esmenes ar articulat qu'acabarà eth diuendres 13 de hereuèr tàs dotze ores.

Projecte de llei de drets culturals de Catalunya (debat de totalitat)

200-00017/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada al projecte de llei de drets culturals de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa la consellera de Cultura, l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputades, diputats... Començo aquesta intervenció agraint la presència de les persones del Departament de Cultura que han treballat en aquest projecte de llei, així com de les persones de l'àmbit de la cultura que van participar en el procés de redacció del text, tot contribuint a fer-lo més ric i plural. Moltes gràcies per acompanyar-nos i moltes gràcies per la feina feta.

Avui és un dia important per a la cultura i per al país; jo m'atreveria a dir que molt important. Tots aquells que estimem la cultura, que en gaudim, que hi trebalem o que hem estat implicats en les polítiques culturals públiques i que creiem fermament en el seu poder transformador de les societats i de les persones som conscients del gran pas que avui es fa al Parlament de Catalunya.

El projecte de llei de drets culturals que els presento, un text pioner i adaptat als nous temps, va començar a gestar-se fa uns pocs anys. La necessitat de comptar amb una llei que regulés el sistema cultural de Catalunya i que ho fes des de l'òptica dels drets culturals, demanava una normativa a l'alçada. Va ser el Govern anterior qui va redactar aquest text, comptant amb la participació de nombroses persones, entitats i partits de l'àmbit cultural i amb un gran consens dins del sector. És un honor per mi poder culminar aquest procés i donar al projecte... *(La consellera estossega.)* –perdonin, carai–... És un honor per mi poder culminar aquest procés i donar al projecte de llei l'impuls necessari per avançar decididament cap al seu objectiu: desplegar i garantir els drets culturals del conjunt de la ciutadania de Catalunya mitjançant un sistema cultural fort i un finançament adequat.

Vull agrair el suport del Grup Socialistes i Units per Avançar i la bona predisposició que han mostrat la resta de grups parlamentaris amb qui hem pogut parlar aquests dies per explicar-los el contingut i la necessitat d'aquesta llei.

Però a què ens referim exactament quan parlem de «drets culturals»? El projecte que avui els presento determina, concreta i garanteix els drets en matèria de cultura

per a totes les persones que viuen i treballen a Catalunya: el dret a exercir la pròpia identitat cultural i a formar part de la cultura catalana al mateix temps; el dret d'accés a la cultura, el dret de participació en la vida cultural del país, el dret a la lliure expressió, creació i difusió cultural i el dret a l'educació i a la formació artística; també fa esment dels drets laborals i econòmics de les persones que treballen al sector de la cultura i del dret d'accés a les dades i a la informació cultural per part de la ciutadania.

L'Estatut d'autonomia, a l'article 21.1, estableix –i llegeixo–, entre cometes, «totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat a la cultura i al desenvolupament de llurs capacitats creatives, individuals i col·lectives», i l'article 44.1 estableix que «els poders públics han d'emprendre les accions necessàries per a facilitar a totes les persones l'accés a la cultura, als béns i als serveis culturals i al patrimoni cultural, arqueològic, històric, industrial i artístic de Catalunya.»

D'altra banda, en el marc internacional s'ha desenvolupat un marc teòric i normatiu, encapçalat per l'article 27 de la Declaració dels drets humans, segons el qual «tota persona té dret a participar lliurement en la vida cultural de la comunitat, a gaudir de les arts, i a participar i beneficiar-se del progrés científic»; un principi que s'ha concretat mitjançant la Declaració universal sobre la diversitat cultural de la UNESCO, la declaració de Friburg sobre els drets culturals o la carta de Roma sobre el dret a participar en la vida cultural, entre d'altres.

El projecte que avui els presento recull i es fa seu aquest mandat, l'aterra i el desplega a Catalunya, atenent la realitat social i cultural del país. I ho fa amb un nou paradigma, posant la ciutadania al centre de les polítiques culturals i això és molt important.

De la mateixa manera que els ciutadans són l'objecte de les polítiques en educació, sanitat i drets socials, el sistema cultural de Catalunya ha d'estar orientat, també, a garantir l'accés i la participació cultural de totes les persones que viuen a Catalunya, perquè, com hem dit en diverses ocasions, la cultura és el quart pilar de l'estat del benestar. I per primer cop, Catalunya disposarà d'una llei troncal per desplegar polítiques públiques basades en l'exercici dels drets culturals.

Els explico, tot seguit, com s'estructura aquest projecte de llei que hem presentat des del Govern. El projecte compta inicialment amb quaranta-nou articles distribuïts en sis títols: el títol primer estableix l'objecte, la finalitat i l'àmbit d'actuació de la llei; també defineix, a efectes d'aquesta norma, què s'entén per «cultura catalana», «cultura comunitària» i «associacionisme cultural». El títol segon descriu cadascun dels drets culturals que abans he esmentat i estableix les garanties per al seu desplegament i compliment; el títol tercer defineix la composició i la governança del sistema cultural de Catalunya, així com les obligacions de les institucions, entitats i equipaments que en formen part; el títol quart estableix el finançament públic d'aquest sistema cultural, així com vies de finançament privat a través del mecenatge i del patrocini; el títol cinquè defineix el sistema integral d'informació cultural i mesures de transparència; finalment, el títol sisè estableix mesures per garantir el compliment de la llei i la defensa dels drets culturals. A més, el projecte compta amb un preàmbul que recull els principis i valors inspiradors d'aquest text i que subratlla el valor públic de la cultura, el paper central que desenvolupa com a element cohesionador i vertebrador de les comunitats i la cultura catalana com a part insubstituïble del patrimoni cultural de la humanitat.

I per concretar el contingut, permetin-me enumerar –a tall d'exemple només– algunes de les novetats més rellevants que recull aquest projecte de llei: la creació d'una xarxa d'equipaments culturals de proximitat que s'ha de desplegar en el marc del pla d'equipaments i serveis culturals de Catalunya, en el qual, com saben, ja estem treballant; la creació de la Taula de Participació Cultural de Catalunya, així com els consells socials dels equipaments culturals, òrgans que han de garantir la participació ciutadana en la governança –i ho subratllo; en la governança– del

sistema cultural de Catalunya; la implementació de projectes educatius o socials i programes de creació col·lectiva vinculats a l'activitat pròpia de les entitats i equipaments que formin part del sistema cultural; l'elaboració de plans que garanteixin l'accés als béns i serveis culturals arreu del país, tot desplegant el codi d'accessibilitat en els equipaments culturals públics, en els quals també ja estem treballant; l'impuls de l'Observatori de Dades de la Cultura, en el qual ja hem fet un pas endavant amb l'aprovació fa pocs dies d'un programa temporal per desplegar-lo.

I per tal de fer possible tot això a nivell de finançament, la llei estableix que el pressupost destinat al departament competent en matèria de cultura no pot ser inferior al dos per cent del pressupost de la Generalitat. En algunes d'aquestes iniciatives, com hem vist, ja hi estem treballant amb el Govern, i en d'altres ho farem de forma conjunta amb les institucions i entitats del sistema cultural de Catalunya mentre es tramita la llei i, per descomptat, un cop entri en vigor.

De moment, els animo que es facin seu aquest projecte que avui comença el camí parlamentari i que hi facin les aportacions que creguin oportunes per portar-lo endavant i millorar-lo, i, quan arribi el moment, els animo a donar-hi suport per tal de dotar-nos d'una autèntica llei de la cultura orientada als drets de la ciutadania. Una llei que ens permeti reforçar allò que millor ens explica com a poble: la cultura, amb tot el seu dinamisme i tota la seva diversitat, que és el millor antídoto davant l'amenaça als nostres valors democràtics i l'eina més valuosa que tenim per continuar sent una societat diversa de la qual tots ens sentim part. I és que per primera vegada, la cultura estarà reconeguda com un dret per a tothom i ocuparà per llei un lloc central en les polítiques públiques d'aquest país.

Moltes gràcies per endavant.

El president

Hi ha una esmena a la totalitat, l'ha presentada el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. I ara, per defensar-la davant del Ple, té un torn de set minuts, tal com vam acordar en l'última Junta de Portaveus. Per tal de defensar aquesta esmena a la totalitat, doncs, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats... Molt bon dia. Bé, aquest projecte de llei de drets culturals de Catalunya pretén establir un marc normatiu general sota la denominació de «drets culturals» presentant-los com a vinculats a la participació social, a la cohesió, a l'equitat –sona molt bé. No obstant això, l'extensíssima motivació, exposició de motius –recordo que ocupa onze pàgines, és a dir, el quaranta per cent, el quaranta per cent del text– és una clara mostra del totalitarisme de la Generalitat i, per altra banda, també és un atemptat contra el principi de simplicitat, claredat i accessibilitat de les lleis. I, és clar, amb tanta xerrameca incorre en contradiccions profundes. Jo n'explicaré només tres.

Una. «La cultura catalana s'ha anat forjant al llarg dels segles» –diu el text– «i ha arribat a nosaltres com un llegat que ens atorga la nostra identitat» –està molt bé, fantàstic–, però tot seguit diu que les aportacions dels immigrants que acaben d'arribar també són identitat cultural catalana.

Doncs no; no, perquè els que venen de fora a casa nostra han d'assimilar els nostres elements que ens cohesionen des de sempre. (*Alguns aplaudiments.*) L'amor, l'estimació als nostres avantpassats, que ens han llegat una herència cultural determinada, els nostres costums, les nostres arrels cristianes, els nostres valors occidentals, la nostra llengua catalana, la nostra llengua espanyola, sí, la tolerància, la dignitat de la persona, la dignitat de la dona. I és clar que costums i pràctiques que són pròpies de l'islam com la misogínia, la intolerància, la falta de respecte a la dignitat humana són incompatibles amb la nostra cultura (*alguns aplaudiments*) i, d'aquesta manera, no es pot cohesionar res; no es pot cohesionar la nostra societat perquè

d'aquesta manera també perdem la nostra història, la nostra cultura, la nostra memòria i la nostra identitat.

Bé. Dues. El projecte afirma que la cultura és un pilar essencial de la societat –és evident, això està claríssim; de la societat del benestar–, però és que diu també que s'ha d'assolir el dos per cent dels pressupostos en cultura. Molt bé, però això ja no és d'ara: l'anterior Govern d'Esquerra Republicana, igual que ara l'actual Govern o el Departament –del Partit Socialista– de Cultura, doncs ja deien això, que s'havia d'arribar al dos per cent dels pressupostos, però no van arribar-hi, no ho van fer. És una hipocresia dir ara això quan la mateixa consellera de Cultura, que acaba de dir el contrari, diu que el dos per cent en cultura, res de res; que s'ha de repartir entre el Departament de Cultura i de Política Lingüística. Per tant, una altra hipocresia flagrant. I se'ls omple la boca als anteriors governs d'Esquerra Republicana, però també a aquest del Partit Socialista dient que és la tercera pota, la cultura és la tercera pota de la societat del benestar. Però, escoltin, si és que és el tercer, el tercer més petit, pitjor pressupost dels pressupostos de la Generalitat, el de Cultura.

Bé, tercera incongruència. El projecte afirma que la cultura catalana només és aquella que està feta en català, però tots sabem –tots sabem, o hauríem de saber els que estem aquí a l'hemicicle– que Catalunya és una regió que és històricament bilingüe, des de fa més de cinc-cents anys. Amb més o menys pes. I als que els fa una mica de gràcia això els donaré unes pinzellades, perquè si no, hauríem d'estar dues hores aquí citant literats –literats– catalans que escrivien en català, en castellà, en ambdues llengües des del segle XV. Podríem parlar d'Enric de Villena, podríem parlar de Bernat Metge, podríem parlar de Mateu Adrià, podríem parlar d'Estefania de Requesens, podríem parlar de Joan Boscà, podríem parlar del rector de Vallfogona i quedo aquí, ja en el segle XVII, perquè si no, això seria molt llarg. (*Alguns aplaudiments.*) Bé, per tant, excloure la cultura catalana feta en castellà és sectari, és disgregador i és precisament l'antítesi del que significa «cultura».

Tenia moltes coses a dir, però bé. Aquest projecte incorpora –destacaré– un catàleg de pretesos drets culturals. Fixa principis d'actuació pública –accessibilitat, equitat, no-discriminació–, però és que s'utilitza el text com a pretext per a blindar un model d'intervenció pública *permanent*. Crea un marc que permet al Govern condicionar l'activitat cultural: planificació de xarxes, mecanismes de coordinació dirigits des de la Generalitat amb vocació de control polític i institucional del sector, etcètera. El projecte, a més a més, introdueix categories ideològiques com «equipaments nacionals de cultura». Aquesta terminologia no és innòcua ni respon a una necessitat jurídica objectiva. És una instrumentalització del concepte de «cultura» per reforçar el relat separatista. Bé, un altre cas de burocràcia i estructures prescindibles: la creació d'un altre «xiringuito» –vinga–, l'observatori de la cultura: inflació institucional i despesa improductiva.

I ja acabo. Podria dir moltes coses, però nosaltres hem d'estar orgullosos de la nostra cultura. Una cultura catalana, una cultura espanyola. I hem de preservar-la de la millor manera, per això presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè si no, perdem la nostra identitat. I si m'ho permet el senyor president, faré una cloenda amb uns petits (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) versos d'un dels exemples més significatius de la nostra cultura catalana, que va ser...

El president

Cinquanta segons, com a molt –cinquanta segons.

Manuel Jesús Acosta Elías

És suficient. Gràcies.

Que és l'excels Jacint Verdager, que és una síntesi molt bona per veure què és el que significa «cultura catalana». Aquests versos estan dins d'un poema intítulat «Cant a la Immaculada». I diu així –són quatre, no es molestin (*remor de veus*)–:

«Vós d'Espanya sou la glòria, / Vós el sol del Principat; / nostra història i nostra pàtria / Vós, oh verge, ens ho heu donat: / Trons són de vostra glòria / Covadonga i Montserrat.»

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, conseller Tresserras... Bon dia a tothom, diputats i diputades. El projecte de drets culturals és una declaració d'intencions. Amb la majoria d'elles hi estem totalment d'acord. Comptin amb nosaltres per construir aquesta llei.

Ara bé, aquí intentarem evidenciar les debilitats en la conceptualització i redacció. Aviso de que nosaltres estem molt d'acord amb un pròleg, amb un preàmbul molt bo, però com ja hem anat manifestant, l'articulat no va ser desenvolupat adequadament. No se situa com una finalitat essencial i prioritària la de garantir que la cultura catalana sigui catalitzadora de la identitat del país; tampoc la de reforçar la protecció dels drets de les associacions.

Junts valorem el diàleg intercultural, sempre que aquesta eina de comunicació –que és el que és– parteixi del respecte a la cultura pròpia de Catalunya, del reconeixement i protecció de la nostra singularitat cultural i de la preservació del patrimoni i expressions culturals pròpies. Perquè si no, hi ha el risc de la neutralitat cultural basada en uns drets culturals com a consum desarrelat. La llei els interpreta com a accés genèric a qualsevol oferta i no com a dret a viure plenament culturalment en un país amb una identitat pròpia. Per tant, la llei pot esdevenir una eina desnacionalitzadora, amb la qual el dret d'accés pot convertir-se en consum de plataformes globals o programacions alienes. Cal un blindatge superior del principi de centralitat de la cultura catalana, del reconeixement del dret a la cultura pròpia com a condició de llibertat real.

Ens preocupa molt que s'introdueixi la idea de «relacions interlingüístiques», concepte perillós si es queda la indefinició amb què s'expressa. Hi ha el risc de dilució de la llengua en una Catalunya multilingüe, que és la que tenim, i el projecte facilita interpretacions que rebaixen el català a una opció més. Amb l'empara legal fins als circuits públics poden operar majoritàriament en altres llengües sense vulnerar-la formalment. La diversitat esdevé coartada per a la substitució lingüística i per a la desnacionalització, perquè la diversitat cultural aquí està mal definida. Hi ha el risc de posar al mateix nivell la cultura catalana, ensenya d'una nació mil·lenària, i cultures d'arribada recent i alhora productes globals, sense jerarquia de protecció del subjecte col·lectiu català. Cal un blindatge definint la diversitat a doble nivell: la cultura nacional i històrica a protegir i també, en un segon, la garantia de drets per a altres expressions culturals.

També ens preocupa que el Govern limiti la participació de la ciutadania en la deliberació de les polítiques públiques, els plans o normes, però no s'esmenti, per exemple, la iniciativa legislativa. En els òrgans consultius no hi ha cap referència a la renovació periòdica, quan sovint han acabat convertits en poltrones que barren el pas a noves generacions. Sorprèn que no s'esmentin les gestores i gestors culturals per a res, quan són una associació de professionals des de 1993. També sobta que en ple segle XXI no s'alludeix a la intel·ligència artificial, quan la llei de drets culturals de Navarra fou reformada el 2024 per regular els nous drets digitals. La llei navarresa la conceptualitza com a eina de suport a la cultura, però en cap cas no de manera substitutiva dels processos creatius.

Genera nous òrgans poc definits i que semblen suplantar les funcions de la societat civil o del Consell Nacional de la Cultura i les Arts. Així, la nova Taula de Participació Cultural es proposa com a interlocutora entre entitats i Govern, quan les associacions i creadors ja compten amb federacions, coordinadores i col·legis. El Comitè de Protecció de Drets Culturals estaria integrat per «persones expertes en l'objecte i pràctica d'aquesta llei», la qual cosa és com no dir res. Caldrà analitzar si no és una duplictat o una ingerència en les funcions del Conca. El capítol de finançament és de tràmit i condicionarà els resultats de la llei si no s'esmena. Nosaltres ja fa un any vam registrar la proposició de llei de mecenatge.

En definitiva, estem davant de massa riscos. Un text dins de les coordenades del bonisme i la correcció tècnica, però lluny de ser un instrument de país. No volem fonamentar un sistema públic modern des de la desnacionalització. Aquesta llei ha de ser un instrument de preservació i futur de Catalunya en l'actual context d'amenaça. Una llei el preàmbul de la qual ocupa una tercera part, molt ens temem que parteix d'un articulat molt aprimat. Avui mateix, consellera, permeti'm que faci aquest incís, el Teatre Fortuny de Reus, una de les ensenyes del país, ha estat tancat per manca de manteniment i de seguretat.

Diputades i diputats, l'oblit de la memòria mai no és innocent, tinguem-ho tots en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, consellers, conseller Tresserras, membres de l'equip de Cultura que avui sou aquí... Jo avui discreparé del diputat Bertran, perquè crec que avui és un dia bonic. Avui aquest Parlament no debat només una llei de cultura, debat una llei de país. Debat quin paper donem a la cultura en la vida de les persones i quin projecte de país volem construir.

Tal com afirma la magnífica exposició de motius, la cultura és el sistema nerviós de la societat, allò que ens permet compartir llenguatges, signes i representacions, i allò que ens cohesiona, tan necessari avui en dia. No és un complement ni és un luxe, és una condició de possibilitat de vida en comú, i aquesta llei parteix d'aquesta idea fonamental.

Aquesta és la mirada que defensa entendre la cultura com un dret, no com una mercaderia qualsevol, ni com un consum opcional reservat a qui té temps o diners per pagar-se-la. Entendre-la com un dret vol dir assumir que qualsevol limitació a l'accés o en la participació cultural és una forma de discriminació. I vol dir que les administracions no només poden intervenir-hi, sinó que tenen el deure de fer-ho per garantir l'equitat. Perquè la cultura ens dona eines per comprendre i qüestionar la societat, per construir una consciència pròpia i per relacionar-nos sense subordinacions. Sense aquestes eines la llibertat és incompleta i la democràcia és fràgil. Parlar de drets culturals és parlar de les condicions materials que fan possible la igualtat real. Segurament per això les extremes dretes la menystenen o l'ataquen; sempre s'ataca la cultura per alguna cosa.

Les desigualtats culturals existeixen i són concretes. Avui, a Catalunya, una diferència determinant entre infants és si poden accedir a activitats culturals fora de l'horari lectiu. Hi ha nens i nenes que fan música, que fan teatre o que fan dansa, i n'hi ha d'altres que no hi podran accedir mai, no per manca d'interès, sinó perquè les seves famílies no ho poden pagar o perquè el seu entorn no té aquesta oferta. I aquesta diferència amb els anys es converteix en un mur, en un mur de llenguatge, de confiança i també de capacitat crítica. I després ens preguntarem per què una part

de la ciutadania viu la cultura com una cosa llunyana. No és llunyania, és exclusió acumulada.

Aquesta llei diu que això no pot continuar sent així. Diu que l'accés a la cultura no pot dependre del codi postal, de la renda, del gènere, de l'origen o de les capacitats. Diu que la llibertat cultural només és real quan és exercible en condicions d'igualtat. I també interpella les persones que treballen al sector cultural –hi feia referència la consellera–, durant massa temps, la creació i la mediació cultural s'han sostingut –de fet, encara se sostenen– en la precarietat i en una idea de vocació que ha servit per justificar condicions indignes. No hi ha drets culturals sense un treball cultural digne.

La llei parteix també d'una afirmació clara: la cultura és una cultura nacional, singular i universal. Singular per la seva trajectòria i per la llengua pròpia; universal perquè és una cultura completa, capaç de dialogar amb totes les altres cultures, i defensar-la no és tancar-se, és garantir que pugui continuar viva, oberta i enriquida per les aportacions que tothom –i aquí insisteixo– que *tothom* qui forma part d'aquest país pot fer-hi. Aquesta visió contrasta amb discursos que, sota una suposada defensa de la llibertat, volen deixar la cultura en mans exclusiva del mercat. Ens parlen de l'acció mentre ignoren el poder de les grans plataformes, la concentració empresarial que condiciona què es produeix i què es visibilitza, i aquesta no és una llibertat real, és una llibertat aparent que ens porta a la uniformització i a la pèrdua de la diversitat.

Europa fa molt de temps que protegeix els seus ecosistemes culturals i Catalunya ho fa amb els límits evidents de no disposar d'un estat propi que protegeixi la seva cultura. Aquesta llei també és una manera d'exercir sobirania cultural amb les eines que tenim i de situar els drets culturals al centre del projecte de país. I cal dir-ho: aquesta llei no neix del no-res, neix, com deia la consellera, d'un camí polític concret, impulsada quan Natàlia Garriga era consellera de Cultura i sota la presidència del president Aragonès, amb una aposta clara d'Esquerra Republicana per entendre la cultura com un pilar de la democràcia i la cohesió social.

Aprovar avui, o poder començar la tramitació avui d'aquesta llei, no és un privilegi ni una mercaderia sotmesa al mercat, és afirmar que sense drets culturals no hi ha igualtat real i que sense cultura no hi ha democràcia plena ni país lliure. Per tot això, des d'Esquerra Republicana hi votarem amb convicció i aportarem totes les qüestions que permetin millorar aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé. Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, consellera Hernández... Hem de dir que d'entrada, des del Partit Popular no partíem des d'una posició de rebuig d'aquest avantprojecte de llei de drets culturals, al contrari. Entenem que hi ha elements que cal actualitzar i ens sembla raonable disposar d'una legislació que garanteixi la pluralitat cultural i que assegurí que tothom, independentment de la seva situació, pugui accedir a la cultura, però el que vostès ens porten avui creiem que res té a veure amb aquest objectiu inicial. El que fan vostès, senyors del Govern, i el que la bancada de l'esquerra permetrà, és utilitzar els drets culturals de la ciutadania com a excusa per imposar la seva agenda ideològica, la seva agenda *woke*, per terra, mar i aire. Una agenda que ja coneixem prou bé tots nosaltres, perquè la col·loquen sistemàticament a tots els àmbits: a l'educació, a l'esport, a la llengua, a la cultura i ara també a través d'aquesta llei.

Ja a l'exposició de motius, sense cap mena de complex, vostès afirmen que cal una mirada nova al fet cultural, que no sé exactament què significa això, però basa-

da en valors, i cito textualment, com «la diversitat, el feminisme, la interculturalitat i l'antiracisme». I permetin-me la pregunta, i és que què té a veure tot això amb garantir l'accés a la cultura o a protegir la llibertat creativa? Doncs absolutament res. El que fan és el de sempre, és aprofitar qualsevol àmbit per difondre i per imposar una determinada ideologia, encara que no tingui res a veure amb l'objecte inicial de la llei.

Perquè veuran, parlen vostès molt de diversitat, i és fantàstic, és un valor fonamental de la cultura, però el text que han redactat, senyors del Govern, els contradiu totalment. Ni un sol article d'aquesta llei esmenta el castellà, com si fos una llengua aliena o estranya dins de la cultura catalana. Llavors, de quina diversitat és la que ens parlen, si són vostès els primers que neguen la diversitat cultural que tenim a Catalunya? Vostès obvien tota la literatura, tot el teatre, tot el cinema, tota la música, qualsevol creació artística feta a Catalunya i per catalans, però que és en castellà, i això no és defensar la diversitat. Vostès, des de la seva talaia moral, el que pretenen és dir qui té dret..., quina llengua és legítima i quina no per fer cultura.

Parlen també de feminisme i, escolti, és evident, tots estem d'acord en la igualtat entre homes i dones, en qualsevol societat occidental ha de ser així, entenc que per a tots, perquè veient el seu historial recent, senyors socialistes, doncs a mi em genera dubtes de si són els més indicats per parlar de feminisme. (*Aplaudiments.*)

Però el més surrealista de tot és quan vostès parlen d'interculturalitat i d'antiracisme aquí ens venen sempre amb aquest discurs moralitzador, amb la superioritat moral i amb els seus sermons habituals. Però fixin-se, em permetran que els recordi com actuen vostès, els suposats antiracistes, quan un estranger posa en dubte alguns dels seus mantres. Mirin, recorden una obra de teatre que es va representar a Barcelona d'una companyia que es diu Teatro sin Papeles? Aquesta obra es titulava *Esas latinas* i era interpretada per dones llatinoamericanes. En una de les escenes aquestes dones representaven una situació en la qual patien una discriminació per no parlar català i ho feien a través de la sàtira, a través de l'humor. Recorden què va passar, vostès, després de tot això? Doncs que els senyors de Junts, els d'Esquerra, els Socialistes, evidentment amb el conseller de Política Lingüística al capdavant, i també els senyors dels Comuns, tots vostès, això sí, tan feministes i antiracistes sempre, sense excepció, es van llançar en tromba contra aquestes dones. (*Aplaudiments.*) Fixin-se, si volgués utilitzar la seva terminologia, els diria que vostès les van discriminar doblement, primer per ser dones i després per ser migrades.

En definitiva, vostès, quan el missatge no els agrada, la llibertat d'expressió es pot obviar. Aquesta és la seva coherència i aquesta és la seva credibilitat. Vostès van amb la «moralina» sempre del feminisme i de l'antiracisme, però a l'hora de la veritat ja sabem com actuen: censura i linxament polític. Per això aquesta no és una llei de drets culturals, és una llei de control ideològic a la cultura, una llei que confon el pluralisme amb l'adoctrinament i els drets amb l'activisme.

Per tant, nosaltres, evidentment, com no podria ser d'una altra manera, estem a favor de la defensa real de la cultura i dels drets de les persones, defensem la llibertat d'expressió, la llibertat de creació, defensem que tota la cultura que es fa a Catalunya, sigui en català o sigui en castellà, no ha de tenir ni filtres ideològics ni tuteles, i per coherència amb aquests principis, doncs, donarem suport a l'esmena a la totalitat que s'ha plantejat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Tinc poc temps i molt a parlar, així que obviaré respondre algunes de les acusacions falses que s'han fet a l'anterior intervenció. Però jo crec

que avui és un dia de celebració, és un dia en el que per fi donem pas a la tramitació d'una llei de drets culturals, que és una llei que teníem pendent des de la passada legislatura. Vull aprofitar per saludar també a totes les entitats i experts que han treballat d'alguna manera en la preparació d'aquesta llei, però sí que vull fer un esment especial a l'Ester Bonal, no?, presidenta de l'Acadèmia de Música, també presidenta de la Taula del Tercer Sector Cultural i directora de Xamfrà, que és una de les experiències justament d'associacionisme cultural pels drets culturals que vam poder visitar, doncs, amb la vicepresidenta del Parlament, amb la diputada Ennatu Domingo i amb la diputada Lorena Roldán, també, per molt que ara votin en contra de la tramitació d'aquesta llei.

Crec que és una oportunitat històrica, perquè estem fent un viratge i deixarem de parlar de sector cultural i comencem a parlar ja de ciutadania cultural. Perquè parlar de cultura és parlar de democràcia, perquè si no hi ha cultura no hi ha democràcia; si no hi ha garantia de drets culturals, no hi ha democràcia. Però és que, a més a més, la cultura ha de ser un punt de trobada, un punt de futur compartit i un punt de creixement. En un moment, com hem pogut veure i veiem en aquest Parlament contínuament, d'augment dels discursos d'odi i d'aquesta lògica del penúltim contra l'últim, la cultura i els drets culturals han de ser la punta de llança de la democràcia i de la justícia social.

Però és que, a més a més, amb aquesta llei hem d'equilibrar el que hem fet fins ara, que ha sigut sempre aquesta prioritat i aquest focus posat en el que en diem la «cultura legitimada», que és la dels espais oficials, els espais públics, les empreses culturals, i començar a mirar i a incorporar aquesta cultura no legitimada, que és la pròpia dels espais comunitaris, dels espais socials, aquella que potser no té tant de focus, però que normalment és la que realment garanteix l'accés a aquests drets culturals. Tenim aquest debat poc després d'haver fet el Mondiacult, d'haver tingut una declaració de Barcelona pels drets culturals. I aquí crec que Catalunya i Barcelona hem de ser referents mundials d'aquesta garantia de drets culturals, i esperem que ho sigui amb aquesta llei.

Però no els enganyarem, consellera, no els enganyarem, i nosaltres celebrem que hi hagi aquesta tramitació, però serem exigents durant la seva tramitació i sobretot després de la seva aprovació, perquè no ens podem permetre, com ha passat moltes vegades, que aprovem unes lleis que no suposin un abans i un després i que no es despleguin i que no es desenvolupin. Per tant, coses que nosaltres posarem sobre la taula, tant durant la tramitació com durant la negociació de qualsevol pressupost que necessiti els nostres vots, tant en aquesta legislatura com en les que puguin venir.

Una és aquesta, evidentment, el pressupost. El dos per cent per a cultura, sí, però per fer què? Per fer-ho com? Per fer-ho amb qui? No ens conformarem només amb una xifra; voldrem qualitat i voldrem que aquest pressupost tingui un component molt important de garantia d'aquests drets culturals. També amb planificació: saber què s'ha de fer, quan s'ha de fer, amb qui s'ha de fer i amb quins recursos s'ha de fer.

Segon, drets laborals. Ja s'ha comentat: no podem parlar de drets culturals si la garantia dels drets laborals no està sobre la taula, si els sous dignes pels treballadors i les treballadores i les persones que es dediquen a la cultura no els hi permeten arribar a final de mes. S'està treballant des de Madrid amb l'estatut de l'artista, però també aquesta llei ha d'avançar en aquesta garantia.

La transversalitat –la transversalitat. La cultura i els drets culturals no són només cosa del Departament de Cultura; evidentment és cosa del Departament de Política Lingüística, evidentment és cosa del Departament d'Educació. No pot ser que continuem tenint nens i nenes que no poden accedir a una extraescolar de música, a una extraescolar de dansa, a una extraescolar de pintura perquè no tenen recursos. I nosaltres seguirem exigint que hi hagin extraescolars gratuïtes per a tothom per garantir aquest accés no només al consum, sinó també a la producció d'aquesta cultura, a la gestió d'aquesta cultura. Però és que la llei de barris –la llei de barris, consellera–

també ha d'incorporar els drets culturals. No té cap sentit que intervinguem en la recuperació i rehabilitació de barris sencers si no incorporem també la garantia dels drets culturals en aquesta transformació que volem pels nostres barris.

I, com dèiem, també aquest focus, aquesta mirada cap als espais comunitaris i els espais socials, com, per exemple, els espais culturals d'acollida i atenció primària que vam aprovar recentment en una proposta de resolució a la Comissió de Cultura. Tenim gent molt potent: hem esmentat Xamfrà, tenim el Convent a Berga, el Festival Eufònic de les Terres de l'Ebre o la cooperativa La Fundició del barri de la Florida, que són clars exemples vius de com la cultura genera identitat compartida, cohesió, drets i comunitat. Però hem de fer-los sortir de la precarietat, hem de garantir viabilitat i sostenibilitat, i no pot ser que tinguem premis nacionals de cultura que uns anys després han de tancar perquè no tenen els recursos per continuar fent allò pel qual se'ls hi ha donat el reconeixement dels premis nacionals de cultura.

Finalment –acabo–, Angela Davis ens recorda que l'esperança no és un sentiment ingenu, sinó una pràctica col·lectiva imprescindible; que amb els drets culturals construirem un futur compartit; que no li tinguem por a la diversitat, senyors de Junts per Catalunya, perquè m'ha sonat una mica a la por de Donald Trump quan el Bad Bunny feia el seu espectacle en castellà. No li tinguem por a la diversitat: la diversitat ens enriqueix com a nació, com a poble català i també enriqueix el català.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Com estem amb el Bunny, eh?, de veritat, lo d'aquest plenari... (*L'oradorariu.*) Haurem de retirar-vos a vosaltres les xarxes i no als menors. (*Pausa.*) No sé ni per on començar. O sigui, després de l'esmena a la totalitat de VOX contra la llei de la Filmoteca, ara tenim l'esmena a la totalitat contra la llei de drets culturals. A mi m'ha fet gràcia sobretot que es queixessin de que la llei era massa llarga i que això dificultava la seva lectura. A mi em sap greu, perquè són hereus d'aquella gent que precisament estava en contra, doncs, no només de la cultura, sinó també de l'educació, no?, de tota la proposta que va haver-hi, republicana, en aquest país, i en el conjunt de l'Estat, de fet, per l'alfabetització, pel reconeixement de la cultura. I, clar, doncs..., no sé, *de aquellos Barros estos lodos*. Però de veritat que vint-i-nou pàgines jo crec que se les poden llegir. Em sembla que això no atempta contra cap dret. I, si no, doncs ja demanarem audioguies al Parlament, si és que aquest és el tema.

Per part del PP ara els drets culturals són *woke*. O sigui, probablement en aquest plenari sigui de lo..., no sé, vull dir, què vol dir ja *woke*? Perquè a mi em sembla que, precisament, abordar per una vegada –per una vegada–, i encara que sigui de forma minsa, què volen dir les necessitats materials perquè realment hi hagi un accés al dret a la cultura, no només com a consumidors, sinó també com a productors del conjunt dels treballadors..., no podria ser més *woke*. És que a mi el que em sap greu és el problema que tenen amb la diversitat, aquesta mena de por a qui és diferent de vostès, a aquelles persones que puguin aprendre català, com han fet en anteriors intervencions, a aquelles persones que es puguin sentir catalanes, vinguin d'on vinguin, portin aquí cinc minuts, deu anys, vint-i-cinc o, no ho sé, tres segles, com deien. Aquesta por, aquesta por a la diferència és una mica també perquè s'hi emmirallen. Jo imagino que s'hi emmirallen, perquè qualsevol d'aquestes persones, porti aquí més o menys temps, lo que sí que té és un currículum laboral molt més gran i segurament unes ganes molt més grans d'aprendre sobre la cultura. Per això vint-i-nou pàgines no l'espanten.

A mi el que em sembla és que hem d'aprendre també que la cultura no és un objecte, la cultura no és un quadre que tenim penjat o una obra en un moment determi-

nat; la cultura és també tota la relació que es genera al voltant, que permet pensar, que permet conèixer, que permet somiar. I vostès lo que necessiten precisament, per generar por i que els hi funcionin els talls *cutres* aquests que fan per les xarxes socials, és que la gent no pugui ni relacionar-se ni conèixer ni sortir gaire de casa. Per tant, aquest rebuig constantment defensiu lo que haurien de fer és oposar-li l'acció, perquè davant de la defensa i davant de la incapacitat i d'aquest retornar una vegada i una altra a unes essències, que jo no sé a qui corresponen, però segur que a la gent que vivim en aquest país no, nosaltres lo que hem de tenir és acció.

Aquesta llei està bé, però aquesta llei ha de millorar, perquè, en realitat, el problema que tenim d'accés a la cultura és sobretot perquè hi ha una precarietat absoluta en aquest sector. Tenim la meitat dels professionals sota el llindar de la pobresa, el quaranta-nou per cent dels artistes que han de viure d'una segona feina –en el teatre i en la dansa es dispara i és un seixanta-tres per cent. Per tant, qui pot fer cultura? Doncs qui s'hi esmerça la vida i malviu, o, bé, qui s'ho pugui pagar. Llavors, tornem a lo de sempre i tornem als debats que estem tenint. No pot ser que la cultura només estigui en mans d'una part molt petita de la població; ha de ser del conjunt. I això no vol dir que la majoria dels artistes s'hagin de deixar el temps i la vida per poder tenir unes condicions mínimament dignes potser ja als trenta-nou o als quaranta anys.

Per tant, necessitem que la cultura no quedi encapsulada a la conselleria de Cultura, que la cultura sigui... Precisament els drets culturals, precisament aquests drets materials travessin el conjunt de les polítiques. I això vol dir habitatge i això vol dir treball i això vol dir salaris dignes i això vol dir que es faci una aposta real perquè en aquest país pugui crear tothom. Perquè llavors sí, sí que tindran raó quan diguin que la cultura és diversa, perquè ara mateix la cultura, per desgràcia, no és prou diversa quan aconsegueix arribar a grans plataformes, perquè no tothom hi pot arribar. A mi m'agradaria escoltar VOX espantadíssims de que la cultura és diversa perquè resulti que els xavals de la Florida i de Terres de l'Ebre puguin també fer tantes obres com en fan, per desgràcia, els que són fills d'artistes de tota la vida ja reconeguts. Llavors, ells tindran raó d'espantar-se i nosaltres tindrem raó de congratular-nos. Mentrestant, tenim problemes seriosos en aquest sentit.

I, per últim, simplement dir que precisament estem veient com cada vegada més s'expandeixen aquest drets culturals, però, per desgràcia, no sempre per les institucions que provenen d'aquesta Generalitat, sinó gràcies a entitats, gràcies a associacions i gràcies a que molts artistes fan també perquè això sigui possible. Per tant, crec que, de nou, estaria bé que aquest Parlament estigués a l'alçada dels artistes, que no deixen de ser treballadors de la cultura que fan cada dia perquè aquesta arribi a moltíssims llocs. Hi ha moltes iniciatives que s'han explicat a diferents llocs: hi han iniciatives a la Mina, hi ha iniciatives a la Florida, hi ha iniciatives al conjunt del Baix Llobregat, al Besòs i també a d'altres punts del país. Doncs aquests haurien de ser els objectius que hauríem de tenir en aquesta llei, sobretot perquè aquesta vegada, doncs, no puguin dir *muerte a la inteligencia* i tinguem una mica de raons per estar una mica orgullosos en aquest Parlament del que fem.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Parlar de cultura és parlar d'identitat. Mentre alguns se centren en debats jurídics i tècnics, nosaltres no podem sinó preguntar-nos: aquesta llei servirà per enfortir, reforçar i consolidar la cultura catalana o bé la diluirà encara més? Què s'entén per cultura catalana? Perquè el president Rull l'altre dia considerava cinema català una pel·lícula produïda per Movistar, rodada en castellà, amb director gallec i distribuïdores de Madrid, Hongria i França. Parlar de cultura catalana sense situar el català

al centre és buidar de contingut i de realitat la pròpia terminologia. No podem despersonalitzar el nostre patrimoni cultural menystenint-lo o desposseint-lo de la seva inherent catalanitat. Cal garantir per llei que la cultura catalana coincideixi amb la creació cultural en català. Si no és així, contribuirem a la residualització de la nostra llengua i al patrocini d'aquells idiomes que la devoren i desplacen.

Som una nació sense estat, de moment, i, com a nació sense estat, partim d'un escenari desfavorable. Per tant, no podem tractar amb igualtat de condicions totes les expressions culturals presents avui dia a casa nostra. Cal avançar cap a un model proteccionista que accentui i beneficiï la llengua natural i pròpia del país per damunt de les cultures que han arribat aquí fruit d'onades immigratòries. I no creiem que aquest Govern espanyolista apuntalat per processistes advoqui massa per potenciar el fet cultural i diferencial català. M'equivoco? Si la llei no estipula que els recursos públics han de prioritzar la cultura catalana, el resultat és perfectament previsible: dilució, folklorització, substitució. I això és precisament el que Aliança Catalana vol evitar.

La seva llei parla molt de cultura i ben poc de continuïtat cultural. La cultura catalana no és només innovació, com prediquen; és també, i sobretot, tradició, rellou generacional, arrelament. No rebutgem aquest projecte perquè parli de drets; el qüestionem perquè no s'atreveix a parlar de nació. Una llei cultural que no garanteixi que d'aquí a cinquanta anys Catalunya continuarà sent culturalment catalana no és una bona llei. Mentre vostès, abduïts pel bonisme, parlen de reconèixer la diversitat cultural i les aportacions que suposadament els collectius migrants fan, nosaltres ens veiem obligats a combatre el multiculturalisme institucional que prediquen. Mentre vostès s'acomoden al seient per observar, perplexos, impàvids, la dissolució de la nació catalana, nosaltres ens alcem per defensar-la sense por, sense vergonya i sense recança. Què ens poden dir per fer-ho? Extremistes? No hi ha res més extrem que veure morir una llengua en origen i no bellugar-se.

I permetin-me que jo també acabi amb un fragment de l'obra del gran Jacint Verdaguer, concretament de la seva obra «A Catalunya», un himne dedicat a la nostra nació: «Ta llengua s'ou, oh Catalunya!, encara / de Palma a Perpinyà: / oh catalans! encara tenim mare / que mai se'ns morirà. / Si un estranger posar-te vol cadenes, / oh Pàtria! Fes un crit, / seran per tu la sang de nostres venes / i el foc de nostre pit. / Glòria a Ripoll que naix de ses ruïnes, / sagrari dels temps vells; / mirant passar ses ombres gegantines / jurem ser dignes d'ells. / Amb la claror de nostra glòria antiga / daurem l'esdevenir, / lo jorn que es pon la gran albada siga / del jorn que ha d'eixir.»

Visca Catalunya lliure.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades..., vull saludar també el públic i els membres del Departament de Cultura que ens acompanyen. Molt bon dia a tothom.

Avui és un dia molt important per a la cultura, en la qual treballen 200.000 persones, que representa un 5,2 per cent del total de persones ocupades a Catalunya.

Amb la tramitació del projecte de llei de drets culturals, Catalunya té l'oportunitat d'alinear-se amb les societats més avançades i democràtiques, més igualitàries i plurals, i ser referent en la creativitat, la producció artística, la seva projecció internacional.

Donem, doncs, avui inici a la tramitació d'una norma molt esperada pels sectors culturals, la indústria, els creadors i creadores, entitats i associacions i els pobles i ciutats que fan del patrimoni cultural i tradicional un element dinamitzador de les seves economies locals, i amb la qual el Grup Parlamentari Socialistes i Units per

Avançar vol contribuir a fer una societat més justa, més igualitària, cohesionada i democràtica.

El projecte de llei va iniciar el seu camí en la legislatura anterior, i el Govern la va aprovar el 2 de setembre passat a proposta del Departament de Cultura –en uns minuts, i amb la votació subsegüent, es superarà aquesta esmena a la totalitat que ens ha presentat VOX. I es dona la coincidència rellevant que la seva ponència anirà en paral·lel en el temps a les activitats del cinquantè aniversari del Congrés de Cultura Catalana. I recordem que va ser un moviment de creació col·lectiva que va posar les bases del que havia d'esdevenir el futur cultural i democràtic dels territoris de parla catalana, implicar-hi tothom, les classes treballadores i els moviments veïnals, i també de lluita per la democràcia.

I aquest primer Congrés de Cultura Catalana va analitzar l'estat de la cultura catalana el 75 i el 77, després de quaranta anys de foscor i de repressió cultural i lingüística. Com afirmava fa uns mesos el president de la Fundació Congrés de Cultura Catalana, Agustí Alcoberro, el congrés va contribuir a la reconstrucció de la identitat catalana després de la dictadura franquista. Cinquanta anys després, el llegat del primer congrés ens inspira, ens deia, i ens demostra que ha estat la base d'una societat democràtica i justa.

Crec sincerament que la llei de drets culturals agafa el testimoni de llavors; ha de mirar al passat per construir el futur de la cultura en un moment clau de la història en què despunten de nou el feixisme, el racisme i la vulneració de drets fonamentals de les persones. I com diu el manifest de la conferència Mondiacult, convocada per la UNESCO al setembre a Barcelona, no hi ha desenvolupament sostenible sense cultura i no hi ha democràcia plena sense drets culturals garantits. Per tant, els pobles plenament democràtics prioritzen la cultura, defensen els drets culturals de la ciutadania i estableixen sistemes forts, lliures i participatius.

I és que ens centrem en posar els nostres esforços, tant des del Govern com des del Departament de Cultura, com la majoria de grups parlamentaris, justament a defensar aquesta llei.

Per al Partit dels Socialistes de Catalunya, la cultura és cohesió social, és educació, és pensament crític, és llibertat d'expressió, és igualtat d'oportunitats i accessibilitat, i sobretot és un dret que hem de garantir per llei perquè sigui un pilar de l'estat del benestar del conjunt de la població, per enfortir els valors de la ciutadania, que és diversa, que és plural i que és la societat catalana a dia d'avui.

No obstant això, l'accés a la cultura continua encara marcat per desigualtats econòmiques, territorials, educatives..., manca un accés real –que aquesta llei de drets culturals té l'objectiu de resoldre–, com també alhora necessita un enfortiment del sistema cultural català, i també un bon finançament.

És una llei, doncs, necessària que concep la cultura com a patrimoni individual i col·lectiu, com un servei públic essencial per a tothom, tot superant la manca d'accés i els desequilibris territorials, generant oportunitats que aniran de la mà del nou pla d'equipaments de serveis i equipaments culturals de Catalunya per a les properes dècades.

I, per acabar, voldria reiterar el nostre compromís amb el món de la cultura. Volem consolidar les polítiques públiques culturals com un dels pilars de l'estat del benestar, al costat i al mateix nivell que el dret a l'educació, el dret a la salut, el dret a l'habitatge i els drets socials. Volem construir un territori cohesionat i igualitari i fer-ho conjuntament de la mà dels sectors culturals i de les entitats i les associacions per garantir per llei el dret a l'accés a la cultura i també a la formació artística i al treball digne, i, per descomptat, el dret a la participació cultural activa, a la llibertat d'expressió i de creació. I per fer-ho possible, comptarem amb tothom que la fa i que l'estima i que vol una Catalunya que avança en democràcia, amb prosperitat compartida, amb més drets, més inclusiva i amb més oportunitats per a tothom.

Per tant, ara comença la tramitació parlamentària del projecte de llei de drets culturals que el Govern ha portat a aquest Parlament i que farem –creiem, totes les persones que hi estarem implicades– amb responsabilitat, compromís i participació dels sectors culturals de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, de retorn de la iniciativa que s'ha presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 103 vots en contra, 26 vots a favor i 2 absències.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Projecte de llei del codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals (debat de totalitat)

200-00018/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada al projecte de llei del codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades. Doncs com molt bé diu el seu títol, avui presentem el projecte de llei de codi de finances públiques de Catalunya, pel que fa al seu llibre primer. Anirem portant al Parlament els diferents llibres, perquè el que fem amb aquest codi de finances públiques és reforçar una infraestructura d'autogovern, que és el marc de les finances públiques, amb l'objectiu d'aglutinar, d'ordenar en un sol text jurídic tota la normativa vigent pel que fa a les finances públiques, a la gestió dels comptes públics de l'Administració catalana i també del seu patrimoni. Per tant, amb una normativa que està molt dispersa, que s'ha anat, a més a més, acumulant i modificant al llarg del temps, sobretot amb les lleis d'acompanyament als pressupostos, doncs, cal posar-hi ordre, cal aglutinar-la i cal, doncs, posar-hi un codi..., o generar un codi obert de finances públiques que ens permeti també generar seguretat jurídica.

A més a més, el sector públic ha crescut molt en els últims anys i això també ha fet que, doncs, tinguem encara més regulació i també més exigència ciutadana pel que fa als comptes de la Generalitat, pel que fa al nostre patrimoni, a les nostres finances. I en aquest sentit els ciutadans ens exigeixen més transparència, més integritat, més eficàcia en l'assignació i en l'execució dels recursos públics –se'n parla molt sovint aquí, no?–, de les inversions, de l'execució de les polítiques públiques amb programes o convocatòries de subvencions, com s'ha parlat abans, i, per tant, és important, doncs, que aprovem aquest codi de finances.

Bàsicament, el que fa aquesta llei és dues coses decisives importants: crear aquest codi de finances –és un codi obert que permetrà incorporar, doncs, com li deia, tot aquest marc normatiu en l'àmbit de les finances públiques– i aprovar aquest llibre primer. El llibre primer és el que fa referència a les disposicions generals, definicions, àmbit, règim jurídic, principis, drets i obligacions que tenim amb aquest codi

de finances; per tant, doncs, integrar aquests elements. Després aniran venint altres llibres, fins a vuit, sobre les finances públiques, com deia, de la Generalitat.

Aquest llibre primer, que avui, doncs, es porta a tramitació i a debat, el que pretén..., o el que té són tres objectius importants, o recull tres elements importants. Un és l'objecte i l'àmbit d'actuació d'aquest codi, que és no només la Generalitat de Catalunya, sinó tot el seu sector públic. Després, els principis que el regeixen –la legalitat, el control, l'eficiència, l'eficàcia, la concessió de subvencions, la gestió del patrimoni, la lluita contra la corrupció–, és a dir, elements importants en la gestió de les finances públiques que cal exigir. I després, les responsabilitats: les generals, els drets i les obligacions que té la Generalitat envers els comptes i envers, sobretot, la ciutadania.

Per tant, avui el que aprovem, sí, és veritat, és un tema molt tècnic, però també és molt rellevant perquè cal que des de les administracions públiques i el sector públic donem compte, gestionem bé, ens marquem unes obligacions, uns reptes, uns drets que, evidentment, ens permetran guanyar, si és possible, la confiança dels ciutadans. I a més a més incorpora, aquest codi de finances, una reserva de lleis, que molts dels elements que apareixen en aquest codi de finances hagin de passar pel Parlament, i, per tant, demani, no?, un suport parlamentari i que estigui reforçada la seva aprovació.

La llei fixa principis que han de governar qualsevol àmbit de decisió pel que fa als recursos públics –la legalitat, l'eficiència i l'eficàcia, ho he dit, l'economia, la sostenibilitat, l'estabilitat, transparència, l'orientació als resultats, l'avaluació de la política pública, la integritat i el control–, i per tant molts principis que es veuran reflectits en aquest codi de finances i que han de regir la nostra actuació pública, la de tot el Govern i de tot el sector públic de la Generalitat. Per tant, veuran en aquest llibre primer d'aquest codi de finances, doncs, tots aquests elements importants, com dic, de drets i obligacions, de principis, de disposicions generals importants pel que fa a les finances públiques de la Generalitat.

No m'allargo més. És un element tècnic, però amb una rellevància política molt important. Com a missatge final els hi diré que aquesta llei no és un exercici formal tècnic, és la defensa d'un sector públic, que ha de ser més ordenat, que ha de ser més transparent, que ha de ser més responsable i que cada vegada ha de rendir més comptes de manera transparent als ciutadans perquè coneguin bé també quins són aquests recursos i com els destinem a les polítiques públiques que els interessin.

Reforçarem la seguretat jurídica, també, amb aquest codi obert i amb aquesta reserva de llei que haurà de passar pel Parlament. I, per tant, em sembla que el que fem, doncs, també és reforçar la nostra democràcia en un àmbit *molt* crític, que són els recursos públics, com els dediquem, no?, i com en donem comptes a la ciutadania.

Moltíssimes gràcies. I espero que permetem la tramitació d'aquest codi de finances públiques, que puguem fer la tramitació i finalment la seva aprovació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. A continuació, intervindrà el grup parlamentari que ha presentat esmena a la totalitat. Aquesta intervenció serà per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. I té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Hoy estamos a 11 de febrero y comparece la consejera Romero, todos esperando que sea para anunciar que ha registrado los presupuestos de la Generalitat 2026. Pues no, la verdad es que no; ha venido a com-

parecer porque se presenta el proyecto de ley del código de finanzas públicas de Cataluña, del que ha dicho tres cuestiones que para mí son relevantes.

La primera es que ha dicho que es un elemento muy técnico –y es cierto–, y por eso desgranaremos de ese elemento técnico y jurídico qué es lo que se esconde de ese texto. Luego, un tema que también creo que es fundamental, y dice «para reforzar las finanzas públicas». Bueno –o no–, y, por último –esto sí que es cierto–, que el sector público se ha hecho mucho más grande y ha crecido en los últimos años. Hombre, evidentemente, lo han crecido ustedes; han engrosado la Generalitat de una manera macroestructural impresionante. Y, bueno, mire, ¿sabe qué pasa? Que nosotros ante eso lo tenemos muy claro, y es que hay que sacar el bisturí, el bisturí o la motosierra directamente. (*Remor de veus.*)

Porque, mire, le vamos a explicar (*persisteix la remor de veus*) –sí, sí, sí..., le vamos a explicar por qué VOX ha presentado enmienda a la totalidad a este proyecto de ley. Hemos presentado la enmienda a la totalidad, porque este proyecto de ley es otro paso más hacia la anhelada agencia o hacienda catalana. De hecho, lo han dicho, es el primer paso de los ocho que nos van a ir presentando, en fascículos; es decir, van a desgranar la hacienda catalana en ocho fascículos, y, bueno, veremos cómo lo acaban materializando, porque aquí el único grupo que ha presentado enmienda a la totalidad a esto es VOX.

Y digo esto porque es un paso más por parte de los socialistas para seguir creando, imponiendo supuestas estructuras de Estado; un paso más de los socialistas para romper el marco común, la igualdad entre españoles y seguir invadiendo competencias.

Miren, este proyecto ley no resuelve los problemas estructurales de las finanzas públicas catalanas –en absoluto–; no afronta con claridad la cuestión de la sostenibilidad presupuestaria, del control del gasto ni, por supuesto, de la evaluación real de las políticas públicas.

Sí que es cierto que se legisla sobre procedimientos, que veremos qué seguridad jurídica aporta, pero se elude el debate de cómo garantizar una gestión eficiente, responsable y transparente de los recursos públicos, y se elude, porque –es evidente, ¿no?– para que el proceso sea transparente y que siga el bien común y el interés general, el primer paso sería, evidentemente, recortar en bloque todo el Gobierno socialista (*alguns aplaudiments*).

Porque, miren, ustedes, de la mano de Junts, de Esquerra y de los Comunes, unos gobiernan de manera directa, otros indirecta, otros de fuera, otros de dentro, cada día que pasa Cataluña está peor. Cada día somos menos productivos, menos competitivos y ustedes aumentan la deuda pública. Mi pregunta es: ¿Para qué quieren más recursos? Y esta pregunta no únicamente se la formulo a la consejera, también se la formulo al señor Castellà, a la señora de Esquerra. ¿Para qué quieren ustedes más recursos?, ¿para eso quieren tener lo que llaman algunos la «clau de la caixa», señora Capella? (*Remor de veus.*)

Y ahora me voy a dirigir a las personas que me estén viendo y no a este hemisiciclo, y para que todo el mundo lo entienda (*persisteix la remor de veus*). Miren, si en este país hemos sufrido y seguimos sufriendo a los Montoro y a las Montero de turno, ¿ustedes se imaginan –ojo, ¿eh?, es que esto es de traca– que los que protagonizaron la mayor fuga de empresas sin precedentes, los que subieron los impuestos de donaciones y sucesiones mientras la gente se moría en la pandemia, que mantienen los impuestos por las nubes, que te multan por rotular en tu idioma, que mantienen el ITP más caro de España para que no puedas acceder a una vivienda, a los que importan masivamente inmigración ilegal para sustituir tu barrio, a los que, en definitiva, dieron un golpe de estado..., ustedes se imaginan darles la titularidad de hacienda, la titularidad para poder recaudar todos los impuestos para poder tener la plena capacidad de inspección? Pues bien, es el primer paso y este es el primer paso que hoy dan para ello.

Un objetivo que, evidentemente, se va cumpliendo. Exportar capital, inversión y talento se expulsa; en cambio, importamos inmigración, inseguridad y precariedad.

Desde que nos gobierna Illa, récord de recaudación de la Generalitat de Catalunya, récord de ingresos, récord de ingresos en impuestos. ¿Y para qué ha servido? Pues, mire, para multiplicar la inseguridad, para aumentar la inmigración ilegal, para disparar la tasa de pobreza infantil y la pobreza energética, para deslocalizar más empresas. Y esto con la llave compartida. No quiero imaginarme ustedes si llevarán (*alguns aplaudiments*) o tuvieran la llave en titularidad propia.

Y lo ven hoy –lo ven hoy–, la región paralizada: ganaderos, agricultores en pie de guerra y, por supuesto, los profesores, que esto digo yo que la competencia exclusiva la tiene la Generalitat, ¿no? ¿Y qué hacen? Pues aquello que debe ser un pilar fundamental para nuestra sociedad lo denigran y lo maltratan.

Y luego, por supuesto, los funcionarios. Esto es un escándalo: lo que quieren es engrosar la hacienda catalana, engrosar el cuerpo de inspectores e intentar comprar a los funcionarios para que puedan actuar como inspectores propios de la Generalitat, cosa que, evidentemente..., esto es un escándalo.

Miren, esta enmienda a la totalidad no es una enmienda exclusivamente a un proyecto de ley que consideramos, evidentemente, prescindible y rechazable y dañino para los catalanes; es una enmienda a la totalidad al proyecto fiscal y económico de socialistas y separatistas. Y por eso hoy hemos presentado una enmienda a la totalidad, para decir alto y claro que no les vamos a seguir, por mucho que algunos no nos miren, nos desprecien, miren los teléfonos, otros nos insulten, nos degraden. ¿Saben qué pasa? Que en el Parlament de Catalunya únicamente hay un grupo que sabe mirar con dignidad a los catalanes, decirles que lo que está pasando, lo que están sufriendo y lo más importante, la alternativa real que existe en Cataluña.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. I, en primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, la senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, ja els hi avanço, doncs, que votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat que ha presentat VOX al projecte de llei del codi de finances públiques de Catalunya.

La veritat és que no deixa de ser significatiu que VOX, doncs, presenti una esmena a la totalitat a un text que ells mateixos han dit que és estrictament tècnic, que no parla ni d'«identitat» ni de «símbols» –aquestes paraules que els fan tantes esgarifances–, sinó simplement que Catalunya el que vol és ordenar i gestionar els seus recursos, i, tanmateix, es torni a qüestionar fins i tot allò que podem decidir, que podem organitzar des de Catalunya sense que vingui imposat per l'Estat. Tot allò que a ells els hi sembli –que a VOX els sembli– que són estructures d'estat els molesta.

Catalunya necessita ordenar, actualitzar i modernitzar el seu marc de finances públiques, i això és exactament el que pretén aquest projecte de llei, més enllà de qui governi en cada moment. Aquest codi no neix del no-res –tal com recull el mateix projecte–: la normativa que avui es regula es basa essencialment en els textos refosos de la llei de l'any 2002, que, a més a més, a la vegada ja refonien lleis dels anys vuitanta, és a dir, del segle passat; un marc legal desfasat, fragmentat, sotmès a modificacions constants a través de les lleis de pressupostos i de les mesures fiscals.

I mentrestant, la realitat realment ha canviat radicalment: la Generalitat gestiona avui gairebé tot l'estat del benestar. El sector públic català, doncs, s'ha fet més gran,

s'ha fet més complex i les exigències en transparència, en control i avaluació de les polítiques públiques i sostenibilitat financera també són més elevades.

Davant d'això, tenir un codi de finances públiques no és cap caprici ideològic; és tenir una seguretat jurídica, és tenir un ordre normatiu, és millor gestió dels recursos públics i també és garantir que cada euro que surt de la butxaca dels ciutadans, doncs, reverteixi realment en l'interès general.

El primer llibre fixa, doncs, precisament, aquests fonaments, com ha dit la consellera, de les responsabilitats en l'àmbit del sector públic, els drets i les obligacions econòmiques de la Generalitat; sense aquests fonaments no hi ha una política pressupostària sòlida, coherent ni tampoc orientada a l'interès general.

I aquí és on volem fer, doncs, un pas més enllà, perquè Catalunya governa avui sense pressupostos, tot i les promeses del president Illa, i no tenir pressupostos no és un detall tècnic; és una anomalia democràtica i una irresponsabilitat institucional. Vol dir, doncs, que les inversions estan bloquejades, els serveis estan tensionats, incertesa per als ajuntaments, el tercer sector i també per als professionals, i un país que funciona a base d'inèrcia i, sobretot, a base de decrets de mínims. Governar sense pressupostos i sense un marc modern de finances públiques és governar amb les mans lligades i això, doncs, té conseqüències directes sobre la qualitat de vida dels nostres ciutadans.

A més, aquest debat no es pot deslligar d'una qüestió que per nosaltres és clau, la del finançament. Catalunya pateix un infrafinançament estructural que limita qualsevol ambició política, però si volem gestionar més recursos, recaptar millor, tenir una hisenda pròpia, necessitem unes eines jurídiques sòlides i actualitzades. No es pot reclamar un nou finançament amb les normes pensades en una altra època. Per tant, ens cal sobirania fiscal que compti amb unes estructures pròpies i clares. I no es pot exigir la responsabilitat en la despesa sense que el codi ordeni, sistematitzi tot el sistema. I per això nosaltres hem rebutjat aquesta esmena a la totalitat, no perquè vulguem donar un xec en blanc als socialistes, sinó perquè Catalunya no es pot permetre bloquejar una llei que pensem que és necessària.

Serem exigents, presentarem esmenes, si cal, i defensarem una visió de país amb més ambició nacional, amb més capacitat de decisió i amb un finançament just, però avui, doncs, el que toca és permetre que aquesta llei la puguem tirar endavant, no només per responsabilitat institucional, sinó per rigor en la gestió dels diners públics..., i perquè sense normes modernes, sense pressupostos i sense un finançament just, Catalunya sempre jugarà amb desavantatge.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Albert Salvadó i Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Diputat de VOX, abans de res, l'últim cop d'estat el van fer los teus iaïos polítics ara farà pràcticament noranta anys (*alguns aplaudiments*) quan van trancar una època segurament d'esperança, d'illusió, i la van convertir en este país en una època d'endarreriment i de foscor. Però bé...

Dit això, consellers i conselleres, consellera Romero, votarem, evidentment, a favor de la tramitació d'este projecte de llei. Finalment, el codi financer se va impulsar la darrera legislatura perquè necessitem ordenar i regular les finances de la Generalitat de Catalunya, perquè és una competència exclusiva nostra. De fet, la conselleria d'Economia ja portava uns anys heretant febleses importants, el conseller Mas-Colell agafant una conselleria en plena crisi internacional, afrontant una caiguda d'ingressos substancial, amb un govern en aquell temps de Convergència i Unió que apostava per retallar impostos als més rics i aprimar els serveis públics per a la majoria de gent, amb uns vicepresidents després, Junqueras i Aragonès, el conseller Giró, la

consellera Mas que van treballar per revertir esta situació, per posar ordre a les finances de la Generalitat, tot apostant per dimensionar els ingressos propis mitjançant una fiscalitat verda i de progrés, però també per a gestionar amb rigor i austeritat. No aquella austeritat que és sinònim de «retallar als més pobres», sinó de gestionar tenint cura de cada euro públic, amb programes de revisió de despesa i contenció de la despesa supèrflua.

I els resultats han saltat a la vista, els pressupostos del 2023 recuperaven la despesa i la inversió de 2010, però sense recuperar el dèficit de 2010. I esta legislatura començava amb una conselleria una mica més endreçada. Un exemple n'és precisament l'impuls d'este codi de finances. Un projecte, s'ha dit, que consistirà en vuit llibres transformats en vuit lleis sobre les finances, patrimoni, pressupost, comptabilitat, tresoreria, subvencions, control econòmic i responsabilitat econòmica. Avui en debatem el primer llibre, relatiu a disposicions generals, i també es troba en tràmit parlamentari el llibre cinquè, relatiu a l'endeutament. Un projecte ambiciós que vol posar en ordre una normativa sobre les finances i la comptabilitat de la Generalitat, que avui se troba disgregada en dos textos refosos successivament modificats per les diverses lleis de mesures de la Generalitat de Catalunya.

Este primer llibre recull els principis rectors que han de guiar l'actuació financera de la Generalitat, uns principis que entenen el patrimoni públic com un patrimoni comú que ha de servir per a garantir precisament el bé comú, sostenibilitat financera, transparència, eficiència en l'assignació i la gestió, responsabilitat i orientació a objectius i resultats. És a dir, governar garantint que les propostes que es fan són possibles, que hi ha els recursos necessaris per tirar-les endavant, que el seu debat, formulació i fiscalització se realitza amb llums i taquígrafs i que servixen per complir amb els objectius que s'han proposat. En este sentit, cal valorar el compromís de la Generalitat amb l'avaluació de les polítiques públiques i reivindiquem que cal fer-ho des de l'esquerra, perquè quan se fa des de l'esquerra es mostren com són de falsos els apriorismes de la dreta.

Va passar amb el cas de l'impost de les begudes ensucrades, que ha aconseguit reduir de forma efectiva el seu consum. Mentre alguns mos acusaven de voluntat recaptatòria, una avaluació rigorosa indica que ha tingut efecte sobre el consum de les begudes ensucrades. Va passar amb la regulació del lloguer a Catalunya, on les avaluacions més rigoroses mos indiquen que no va tenir un impacte restrictiu en l'oferta de lloguer, i malgrat això, vam haver d'estirar fins que el PSC va assumir que regular el lloguer i tapar els forats que existien a la llei no eren ocurrències, sinó una necessitat imprescindible per garantir el dret a l'habitatge. I és que tot sovint –i aquí a Catalunya ho hem viscut– la fama de determinada dreta com a bons gestors no resisteix més enllà de l'autopublicitat; al contrari, massa cops és l'esquerra qui fa la feina d'endreçar la casa i la dreta qui «malaguanya» la feina feta.

Per tant –i acabo–, avui avancem en el model de les nostres finances; és necessari. Ara sap què mos cal, consellera Romero? Ara el que necessitem en les finances de la Generalitat és recaptar tot l'IRPF, tal com també necessitem nous pressupostos –ja m'avanço. Des d'Esquerra Republicana així ho creiem, així ho defensem i així ho volem. Depèn del Partit Socialista tindre les dos coses: recaptació de l'IRPF i nous pressupostos.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats... Miri, des del Partit Popular no recolzarem l'esmena a la totalitat de VOX perquè entenem que no estem davant d'una «estructura d'estat», com ha dit el diputat; si és una «estructura d'estat», vostès

aquí també estan en una «estructura d'estat», segons el mateix concepte. Nosaltres creiem que és un desenvolupament de la Constitució del 78, és una competència que ens dona la Constitució i que, a més, han desenvolupat altres comunitats autònomes. Lo que passa és que també m'agradaria manifestar la nostra decepció, consellera Romero. Vull dir, ja quan vam llegir el text vam tindre una decepció quant al contingut, i després de la seva intervenció, la decepció és major.

Miri, hem d'aprofitar aquest codi per modernitzar l'Administració pública de la Generalitat, per modernitzar les finances de la Generalitat. Portem vint-i-quatre anys amb la llei i que, efectivament, hi ha una dispersió normativa que fa falta recopilar, però si el gran èxit d'aquest codi és simplement fer un codi obert amb el sistema holandès de numeració, haurem fracassat. Utilitzem aquest codi per reformar, per produir reformes profundes al finançament de la Generalitat.

Mirin, l'article 121.2 proclama el principi de responsabilitat. Tindrem el llibre vuitè, on s'ha manifestat el principal... Però de tota aquesta relació de principis que vostè ens ha fet, no ens ha donat cap novetat. O sigui, referències vagues a la transparència, però no hem modificat els conceptes bàsics, els principis bàsics que tenen d'implementar-se a les finances de la Generalitat.

Volem una reforma en profunditat del sector públic. Volem aprofitar aquesta per reformar l'estructura de la Generalitat..., una auditoria dels organismes. Miri, ho deia el meu company, que volem aprimar la Generalitat. Sembla ser que tenim entre 277 i 390 –segons algunes fonts– organismes dependents de la Generalitat. Utilitzem ara..., per fer una auditoria d'aquests organismes. Vegem quins necessitem; vegem quins no necessitem i aprimem aquesta estructura mastodòntica de la Generalitat, que costa molts diners als catalans.

Però a més, també tenim... I només li marco algunes de les línies per les quals aniran les esmenes del Partit Popular. Tenim temes de gestió pressupostària, la gestió dels pressupostos de la Generalitat. Mirin, aquí el Govern de la Generalitat aprova el sostre de despesa, però no el porta a aprovar aquí al Parlament, com passa al Congrés. Doncs fem-ho. Si volem transparència, volem incrementar aquests criteris de bon govern, portem el sostre del límit de despesa al Parlament. Incrementar el control postaprovació dels pressupostos. Incrementem aquests controls que ara, pràcticament, una vegada aprovats els pressupostos queden diluïts, i sobretot, regulem les conseqüències polítiques i jurídiques de la no presentació de pressupostos. Portem aquí des del 2023 sense pressupostos. Alguna conseqüència? Alguna cosa té de regular. Fem un codi que modernitzi la nostra estructura, modernitzi la nostra estructura de pressupostos.

O, per exemple, miri, l'article 132.2 estableix la impossibilitat de que els jutges executin les sentències d'indemnitzacions..., de ciutadans contra la Generalitat, la qual cosa és lògica perquè precisament els fons de la Generalitat estan atribuïts al servei públic. Però modernitzem-ho, fem un pas endavant. Aconseguint que hi hagi un fons, com ha fet Portugal, un fons perquè es puguin pagar les indemnitzacions amb trenta dies. Des de que hi ha una sentència en què condemna la Generalitat, que condemna l'Administració pública, amb trenta dies es pugui pagar mitjançant aquests fons que després l'Administració reintegrarà. Fem que sigui un codi modern.

Miri, consellera, si volem liderar, la Catalunya lidera, liderem amb transparència. Si volem liderar, liderem amb criteris de bon govern. I d'aquesta manera aconseguirem posar al centre de l'activitat financera de la Generalitat el ciutadà. Necessitem liderar amb això. I si vol, tindrà les esmenes del Partit Popular, que les presentarem en aquest sentit, per modernitzar, per fer un pas endavant amb les finances de la Generalitat i convertir la Generalitat de Catalunya, les finances de la Generalitat de Catalunya en liderar la transparència i liderar el bon govern.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Veig que el llibre primer del codi de finances dona per molt, no? Mirin, jo crec que concretament del que estem parlant avui és bàsicament de que hi hagi més transparència i, per tant, més democràcia. Jo crec que, evidentment, en un estat del benestar, que a més vol mantenir-se com a tal i que es finança a través de les contribucions que fan els ciutadans i ciutadanes, és fonamental que aquests sàpiguen exactament com funciona la fiscalitat del país, que sigui, com deia la consellera, un codi obert, que sigui fàcilment consultable i, per tant, que el seu accés sigui al més transparent possible per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes.

Sens dubte, la fiscalitat –i hi feia referència també la consellera i algun dels grups–, és un dels nostres pilars del nostre autogovern. Aquests dies, com que parlem molt d'impostos, a mi també m'agradaria també fer un parell o tres de reflexions. La primera és que Junts per Catalunya pot tindre la temptació, com que comparteixen en bona mesura tant amb el Partit Popular com amb VOX principis sobre la fiscalitat, pensar que a mitjà, llarg termini és possible arribar a enteses a partir de, fins i tot, aquests principis que comparteixen amb PP i, fins i tot, amb VOX. Per tant, com que compartim... Fins i tot si potser, hipotèticament –que esperem que no–, arriben al govern de l'Estat, podem intentar modular les posicions. Jo els hi dic que veient els discursos que fan aquí i les pràctiques que tenen, és mala idea, perquè el que ens acabarà passant –és a dir, segurament, i només cal veure els discursos que fa, per exemple, VOX– és que acabaran laminant la nostra capacitat com a Generalitat i com a autogovern i, evidentment, també la nostra capacitat fiscal, també.

Per tant, jo ja sé que segurament –de fet, el senyor de VOX ja em diu que sí, que evidentment aquest és el seu objectiu–..., i, per tant, el Partit Popular acceptarà el que li posin damunt de la taula, qualsevol cosa, perquè bàsicament l'única obsessió que té en aquests moments és arribar al govern. Per tant, crec que aquesta reflexió vostès també a mitjà termini l'han de fer. És a dir, és veritat, podran tindre moltes diferències polítiques amb nosaltres, evidentment, segurament en fiscalitat, però «ojo» on posen els ous a la cistella, perquè al final potser al final del camí s'acaben trobant amb un ensurt i ben gros.

I, evidentment, també la següent..., és que els impostos són la base de l'estat del benestar. Jo no comparteixo alguns discursos que fan vostès..., és a dir, que els impostos són una espècie de set plagues bíbliques i que evidentment hem d'acabar amb com més impostos millor. Perquè, miri, avui posaré un exemple. A mi em fa molta gràcia... És a dir, tots vostès avui han sortit aquí, especialment també tant Junts per Catalunya, fins i tot m'ha sobtat, però bé, he de dir que benvinguts siguin... El Partit Popular avui enviant tot el suport i l'escalf, en aquest cas, a la vaga educativa. La vaga educativa, la principal reivindicació que fan, evidentment, millores per al sistema educatiu, però és bàsicament una reivindicació de millores salarials, perquè són els professors, en aquest cas, i les mestres i els mestres que estan menys pagats que a la resta de l'Estat.

La meua pregunta és: com creu que es paga, això? Clar, perquè, és a dir, vostès... O sigui, hi han, no sé si ho saben, quasi vuitanta mil mestres treballadors, en aquest cas, de l'educació pública. Si hem d'apujar els salaris d'aquests mestres, és a dir, eliminant tota la quantitat d'impostos que vostès volen... I em diran: «Sí, el sistema de finançament». També, d'acord, però com que tot al final sempre és «no» a tot el que no sigui el que nosaltres acordem, al final ens podem quedar sense fiscalitat per sostenir l'estat del benestar i sense cap recurs que arribi de l'Estat amb el nou sistema de finançament 4.700 milions d'euros.

I mirin, vostès, que han gestionat –en aquest cas parlo de Junts per Catalunya– els comptes de la Generalitat... La meua pregunta és: per què quan vostès han governat o bé han acordat pujades fiscals amb els Comuns –o sigui, successions, IRPF, taxa turística– o quan vostès han tingut, en aquest cas, la conselleria d'Economia no els han abaixat –no els han abaixat? Potser és que l'experiment del 2010 els hi va sortir fatal. Perquè mirin, aquesta... Hi ha una qüestió que jo crec. És a dir, Catalunya no és un infern fiscal –Catalunya no és un infern fiscal–, per més que ho repeteixi mil vegades i el que ha de ser és un infern fiscal per als defraudadors.

Probablement aquesta frase els escandalitza, però és que aquesta frase no és meua –la de «Catalunya no és un infern fiscal i ha de ser un infern fiscal per als defraudadors»–; és del senyor Giró, que és l'últim conseller d'Economia que va governar la Generalitat que va fer pressupostos –per cert, pactats amb els Comuns– i que no va tocar ni un impost. Saben per què? Perquè els impostos són els que paguen les tres partides fonamentals, per més que vulguin vostès parlar... Perquè vostès quan parlen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de «racionalitzar l'Administració» jo sé el que vol dir: menys mestres, menys policies, menys metges, menys infermers; això és el que vol dir.

I, mirin, la prova més evident és que quan vostès van governar no van tocar ni un impost. Perquè els tres principals departaments –i acabo amb això– de la Generalitat són Salut, Educació i Dependència. I Dependència –per més que vostès diguin– no són les paguetes; Dependència també són les residències dels nostres avis i àvies, que a vegades se n'obliden.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, vicepresidenta. Bon dia. Diputats, diputades, consellers, consellera... Dir-los que d'entrada nosaltres veiem perfectament factible i ens sembla procedir correcte el que és reordenar, el que és aglutinar davant d'unes normatives disperses, amb falta de transparència, amb dificultat d'accés, i ens sembla que és feina dels governs simplificar i, per tant, generar aquest marc de transparència. Per tant, ens sembla que és una iniciativa que ve ja..., ens sembla, es va posar en exposició el 2019-2020. La legislatura anterior ja estava damunt la taula i es va presentar. Per tant, és una tasca compartida dels diversos governs a la qual no podem fer altra cosa que donar-hi suport.

Sí que volem fer una alerta sobre el que vostè ha comentat, que gran part d'aquesta normativa dispersa prové de les lleis d'acompanyament de pressupostos. A nosaltres ens sembla que s'ha d'alertar de que no ens sembla que sigui una bona pràctica utilitzar la llei d'acompanyament de pressupostos, lleis tipus *òmnibus*, per anar-hi colant reformes, per anar-hi colant transformacions i per anar-hi colant modificacions legals. Ens sembla que és una pràctica poc democràtica, poc transparent i que no ajuda a un bon funcionament del Parlament ni a un bon desenvolupament i desplegament de les lleis. Per tant, aprofitar per fer aquest toc d'alerta, com a CUP cada cop que hi ha una llei d'acompanyament damunt la taula ho trasllem, que és que no ens sembla bé que de manera opaca o per la porta del darrere s'intentin colar reformes legals que molts cops tenen un calat polític profund.

També dir-li al senyor *tiktoker* que hem flipat quan hem vist la seva intervenció. Hem hagut de repassar ràpidament quin punt era, hem hagut de repassar ràpidament quins eren els preceptes de la llei, perquè hem vist el suc que n'ha tret i estava allà tirant de la taronja tota escorreguda i anar traient suc, anar traient, anar traient suc, però bé, per fer el vídeo de TikTok segur que li ha sortit molt bé. És una llàstima que ni la meitat de les plagues que vostè mencionava fossin reals, *ojalá*. Ja ens agrada-

ria que aquesta llei amagués el separatisme, que aquesta llei amagués el comunisme i que aquesta llei amagués tot allò que a vostè ja li va bé per fer vídeos, no?

I, miri, nosaltres pensem que està bé ordenar, que està bé harmonitzar, que està bé dotar de transparència, però hem de tenir en compte que el país, mentrestant, s'està desordenant, s'està desharmonitzant, s'està desaglutinant i ens trobem avui amb l'enèsima convocatòria de vaga i de mobilitzacions del sector públic, per tant, els demanem que passem ràpid aquest episodi d'aquesta llei, d'aquest codi de finances públiques i que es posin a treballar per donar resposta a les necessitats de la llei i a les necessitats del país. I per simplificar, segurament anirien bé algunes mesures, com apostar per una sanitat cent per cent pública, de provisió cent per cent pública i, per tant, traient el sector privat i el lucre privat. Això serviria per harmonitzar i serviria per dotar de més transparència. O per acabar amb l'escola concertada, educació cent per cent pública, això també serviria per simplificar i per dotar de major transparència.

O també altres propostes i altres mesures, que si estan tan interessats en retallar els sectors de la dreta i l'extrema dreta a l'Administració, doncs segurament podrien prescindir dels cent mil policies nacionals i guàrdies civils que ara mateix hi ha a Catalunya, i podríem també optar per, per exemple, recaptar el cent per cent dels impostos del nostre país, tenint una estructura financera cent per cent sobirana des del nostre país i que, per tant, l'Estat no intervingués en la sobirania econòmica del nostre país.

Això segurament també serien mesures per simplificar, serien mesures de sobirania, serien mesures per apostar per un sector cent per cent públic, serien mesures per desengreixar tot el sector públic de tot allò que no necessitem i que no volem al nostre país, com el lucre privat o la falta de sobirania i, per tant, també estaria molt bé optar per aquestes mesures, més enllà d'aprovar aquest codi de finances, que per a nosaltres no té res més que aquesta harmonització que ens sembla necessària.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquest projecte de llei l'únic que evidencia és la voluntat del Govern actual d'administrar més bé la Catalunya dependent i autonomista. Cap ambició nacional entre el feix de disposicions generals que ens presenten. Podríem dir que hi ha lleis que regulen i hi ha lleis que ens revelen intencions. Aquest text és tota una declaració d'intencions.

El llibre primer revela que aquest Govern ha decidit assumir i normalitzar la tutela d'Espanya i la dependència i subordinació financera de Catalunya vers l'Estat artificial espanyol. La frase més repetida és «sense perjudici de la normativa bàsica estatal». Amb aquesta pregària recurrent no estableixen un límit, sinó que estipulen un principi estructural. Cap afirmació de sobirania financera, cap vindicació ni reconeixement de la singularitat que Espanya menysté i que vostès ara també amaguen. Aquest llibre converteix en norma el que tots ja sabíem: que han vingut a gestionar la colònia. Cap interès ni afany de denunciar les vexacions ni de qüestionar els abusos. Ens presenten conceptes impecables: estabilitat pressupostària, sostenibilitat financera, eficiència, eficàcia, transparència, lluita contra la corrupció. Principis que en abstracte tots compartiríem i que ningú s'atreiria a discutir, però que tenen tanta connexió amb la realitat com jo amb Open Arms.

Desconnectats del clima de greuge en què vivim immersos, aliens a l'asfíxia permanent del Fons de Liquiditat Autòmic i al saqueig fiscal continuat i pervers amb què Espanya ens flagella, vostès ens prometen responsabilitat financera mentre neguen justament les eines que ens permetrien garantir-la.

Normalitzen que una part essencial dels ingressos de la Generalitat vingui de transferències de l'Estat, sense qüestionar-ne ni l'origen, ni el retard, ni la insuficiència. Tracten les transferències de l'Estat espanyol com si fossin un dret i no el resultat d'un espoli previ. Un espoli que ens aboca a l'endeutament i que compromet i hipoteca les futures generacions de catalans i els futurs governs que emanin de les urnes. El deute públic de la Generalitat supera els 90.000 milions d'euros. Segons l'autoritat fiscal, aquest any pagarem 1.958 milions d'euros només en concepte d'interessos, gairebé la totalitat dels quals a l'Estat espanyol. Paguem milions d'euros en interessos a l'Estat que ens maltracta de manera sistèmica, a l'Estat que ens nega drets nacionals, que ens fa servir d'abocador de les seves polítiques proimmigracionistes, que no inverteix a Catalunya i que ens fa préstecs indecents mentre fot la mà sense vergonya dins les nostres arques públiques. En un sol any, Catalunya pagarà gairebé els mateixos diners en interessos que la inversió real que ha fet Renfe a Catalunya els darrers set anys. I en comptes de fúmer el crit al cel, vostès ho blanquegen i ho maquillen.

Passen de puntetes també en l'episodi que regula els casos en què l'Administració erra i emet pagaments indeguts. Uns pagaments que acaba assumint el contribuent, perquè l'Administració eludeix tota responsabilitat; o sigui, rigor absolut amb els ciutadans de bé quan s'equivoquen, i indulgència permanent quan qui falla és el Govern. Passaran a la història per condonar deutes a extutelats marroquins i per haver subsistit fent la viu-viu tota una legislatura sense pressupostos.

El llibre primer del codi de finances públiques, precisament, menciona una desena de cops la llei de pressupostos, com si fos l'eix normal, estable, ordinari i vertebrador del funcionament de la Generalitat. Però vostès van amb prorrogat i a batzegades, ara a cop de decret, ara suplement de crèdit. I cada decret i cada suplement, no cal dir-ho, ens costa una fortuna, perquè requereix de l'aprovació prèvia d'alguna mesura estrambòtica i recargolada, d'aquelles que ens planteja sempre l'extrema esquerra per col·locar amiguets i parents.

En resum, ens plantegen un codi pensat per a una normalitat pressupostària que vostès, de moment sense fil a l'agulla, són incapaços d'embastar. Conscients de les seves pròpies limitacions i cobrint-se les espatlles repeteixen en tot el llibre cinquè: «pressupostos o, si s'escau, suplement de crèdit». Què és això? La confessió anticipada d'un fracàs? Aliança Catalana no accepta codis nascuts de la renúncia. Un país que s'estimi a si mateix no avala la seva dependència al primer article. I nosaltres estímem Catalunya.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades... Diputat Ramírez, miri, l'he escoltat amb atenció, de veritat, i és que la seva intervenció no hi ha per on agafar-la, sincerament, no hi ha qui els entengui. Si tan preocupats estan vostès per l'eficiència haurien d'estar vostès celebrant un text que reforça el control i la transparència dels diners públics.

Diuen que volen menys sector públic i s'oposen a ordenar la normativa que el regula, i el que queda clar avui és que vostès no s'han llegit el text, com ho fan habitualment. (*Alguns aplaudiments.*) Per això és important començar explicant què estem debatent realment, perquè no parlem d'una llei menor, sinó d'una norma que permet reforçar el sistema institucional en què s'organitza l'autogovern de Catalunya, compost, entre d'altres, per l'Administració de la Generalitat de Catalunya, les entitats que integren el seu sector públic institucional. I aquesta llei va de responsabilitat, de com garantim que els recursos públics es gestionin bé, amb eficàcia, amb criteris clars i de forma transparent.

I el punt de partida és molt clar: el marc legal actual està desfasat i molt dispers. Tenim la llei de finances públiques de Catalunya que es va aprovar l'any 82, la llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, que es va aprovar l'any 85, i ambdues han estat objecte de refoses l'any 2002 i actualment vigents, així com totes les modificacions introduïdes per la llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic que acompanyen la llei de pressupostos.

I què ha passat amb el temps? Que avui tenim una regulació dispersa, fragmentada i difícil de seguir, amb preceptes repartits en múltiples lleis que no corresponen a les necessitats i realitats actuals. La Generalitat ha estat assumint progressivament competències clau i avui gestiona una part important dels serveis públics generals i pràcticament la totalitat dels béns i serveis públics que configuren l'Estat del benestar. I per altre costat, el sector públic de la Generalitat s'ha anat ampliant i diversificant les seves vies d'actuació. I tot això ha fet créixer la complexitat del sistema, i aquesta complexitat exigeix una cosa fonamental: tenir clar qui forma part del sector públic de la Generalitat, com es coordina i les relacions financeres entre aquestes.

Continuar sense actualitzar el marc normatiu és governar amb eines del passat. I això no és una opció responsable, i per això neix el codi de finances públiques de Catalunya, amb un objectiu molt concret: un codi que no crea burocràcia, sinó que ordena la normativa que ja existeix, l'actualitza i la sistematitza en un codi únic amb totes les disposicions legislatives relatives a les finances públiques de Catalunya, en format de codi obert, mitjançant l'aprovació per llei de vuit llibres que l'integren i assegurant-ne la completesa i l'actualització permanent.

El llibre primer estableix els fonaments del sistema, ens ho ha explicat la consellera: estableix l'objecte, l'àmbit d'aplicació, quins són els principis i les responsabilitats generals i quins són els drets i les obligacions econòmiques de la Generalitat de Catalunya. I a més a més, incorpora la reserva de llei, delimitant clarament quines matèries, pel seu impacte, només poden ser regulades per llei. Parlem, entre d'altres, de tributs, de pressupost, de l'endeutament i els avals, d'ajuts i subvencions, de patrimoni, de contractació pública i de les grans operacions econòmiques i financeres, i precisament amb aquesta delimitació es garanteix que les decisions més rellevants es prenguin sota el control d'aquesta cambra.

Aquest primer llibre serveix de base per desplegar els set llibres restants. Parlem de principis bàsics però essencials: legalitat, transparència, sostenibilitat financera, estabilitat pressupostària, eficiència, eficàcia, lluita contra la corrupció, orientació a resultats, integritat i control, entre d'altres. I davant del diagnòstic hi havia una alternativa: no fer res, mantenir la situació actual, continuar acumulant pedaços normatius i seguir amb normes disperses i incompletes. Però, lògicament, aquesta opció ha estat descartada perquè tindria conseqüències molt clares: no avançar en l'avaluació de les polítiques públiques, no integrar en la gestió financera mecanismes i mesures de lluita contra la corrupció i no donar resposta a les necessitats reals de governança del sector públic. I la segona opció, la que avui defensem, és la responsable: codificar, ordenar i modernitzar. Per això diem que l'esmena a la totalitat presentada per VOX no ofereix cap alternativa real, no presenta un text substitutiu i el que fa és intentar frenar un marc normatiu més sòlid i més coherent.

Rebutjar aquest projecte és acceptar continuar amb un marc antic, fragmentat i poc adaptat a la realitat actual, i això no respon a l'interès general, per això apostem per garantir serveis públics de qualitat, però també assegurar que són sostenibles, transparents i ben gestionats. Per això cal rendir comptes i assumir responsabilitats davant la ciutadania.

I, per tot això, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat. I ho fem perquè creiem que Catalunya necessita un marc modern per a les seves finances públiques, ho fem perquè creiem en un sector públic fort, però també ben gestionat, i ho fem perquè la ciutadania ens demana serietat, transparència i responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'ha presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 105 vots en contra, 11 vots a favor i 16 absències.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial Contra el Càncer

401-00053/15

El setè punt de l'ordre del dia és la substanciació de la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial contra el Càncer. Abans de fer-ne la lectura, voldria, en nom de la cambra, donar la benvinguda a representants d'entitats vinculades a la lluita contra el càncer que avui ens acompanyen. Vull saludar la senyora Maria Assumpció Vilà Planas, presidenta de la Federació Catalana d'Entitats contra el Càncer; el senyor Frederic Adan Domènech, president de l'Associació contra el Càncer a Tarragona; la senyora Julieta de Masdevall Ferran, presidenta de l'Associació contra el Càncer a Girona; el senyor Sisco Maranges Granja, president de l'Associació contra el Càncer a Lleida; la senyora Yolanda Cuesta Mieza, vocal de l'Associació contra el Càncer a Barcelona; la senyora Núria Pardo Garcia, presidenta de la Fundació Enriqueta Villavecchia; la senyora Cristina Bruguera Garcia, presidenta d'Oncolliga a Terrassa, i el senyor Josep Cruz González, tresorer de l'AFANOC, l'Associació de Familiars i Amics de Nens Oncològics de Catalunya.

Té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, per tal de fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Mundial contra el Càncer, manifesta el seu compromís ferm amb l'avenç col·lectiu contra aquesta malaltia que afecta milers de persones a Catalunya i arreu del món.

»El càncer continua sent un dels principals reptes de salut pública. A Catalunya, durant l'any 2024, es van diagnosticar 42.851 nous casos de tumors malignes, dels quals, 24.293 en homes i 18.558 en dones. Els tipus més freqüents van ésser el càncer de pròstata, el de mama, el càncer colorectal i el de pulmó. Malauradament, 16.959 persones es van morir a causa d'aquesta malaltia. Tot i això, la supervivència ha millorat notablement: el 54,6 per cent en els homes i el 66,4 per cent en les dones. És un gran pas, però encara s'està lluny d'assolir l'objectiu del setanta per cent de supervivència l'any 2030, i la millor manera d'arribar-hi és posant el focus en la prevenció i en la recerca.

»El càncer, però, és una malaltia que va molt més enllà d'una qüestió sanitària. Les desigualtats socials i territorials continuen condicionant la qualitat de vida abans, durant i després del diagnòstic. L'article 23 de l'Estatut d'autonomia reconeix el dret a la protecció de la salut. Perquè aquest dret sigui real i efectiu cal entendre'l en una dimensió integral, no només clínica, sinó també social i econòmica. Això implica actuar contra l'impacte econòmic i psicosocial que provoca el càncer. Cal donar-hi una resposta que garanteixi equitat i protecció.

»Amb motiu del Dia Mundial contra el Càncer, el Parlament de Catalunya vol expressar el seu reconeixement i la seva solidaritat a les persones que conviuen amb

el càncer i a les seves famílies que les acompanyen en aquest camí, sovint dur i incert. El diagnòstic d'un càncer transforma la vida de qui el rep i també la de tot el seu entorn. Les afectacions emocionals, laborals, socials i econòmiques són profundes i requereixen una resposta integral i empàtica de les institucions.

»És per això que el Parlament de Catalunya dona suport al Dia Mundial contra el Càncer i se suma a la crida internacional per a la conscienciació, la prevenció, la detecció precoç, el tractament i la recerca sobre el càncer; assumeix el compromís d'assolir el setanta per cent de supervivència al càncer l'any 2030; reafirma el seu compromís amb la recerca biomèdica, la prevenció i el diagnòstic precoç com a pilars per a la prevenció del càncer; reivindica la igualtat d'accés als tractaments innovadors i a l'atenció integral que ha de comprendre des del primer diagnòstic fins al final de la vida o la supervivència; reconeix la tasca imprescindible de les entitats i associacions de pacients en l'acompanyament a les persones i famílies afectades i la defensa de llurs drets; reivindica la necessitat de continuar desplegant una atenció sanitària humanitzada que posi la persona al centre, garantint-li un tracte digne, respectuós i proper.

»Finalment, el Parlament de Catalunya fa una crida a tota la societat catalana a sumar-se a l'avenç col·lectiu contra el càncer, des de la prevenció fins a l'acompanyament a les persones afectades, perquè cada història compta, cada vida importa.

»Palau del Parlament, 11 de febrer de 2026.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Bé.

Interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (posposada)

300-00244/15

Abans de suspendre la sessió d'aquest matí, els faig avinent que, en relació amb el punt 9 de l'ordre del dia, el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, de posposar la interpellació sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya, per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Així mateix, i tal com els grups parlamentaris ja han estat informats, els faig avinent que es manté l'horari previst per a la resta d'interpellacions. Per tant, reprendrem la sessió a tres quarts de quatre de la tarda. És així? *(Pausa.)* Demana la paraula el... *(Veus de fons.)* Diputat Macián. Sí?

Sergio Macián de Greef

Únicamente para informar que desde la Oficina de Relaciones Institucionales del Departamento de Interior nos han pedido posponer la interpelación porque la *consejera* de Interior tiene que atender sus obligaciones en el Cecat y hacer seguimiento esta tarde de la evolución meteorológica. Y, por tanto, por responsabilidad, hemos dicho que sí.

Muchas gracias.

El president

En queda constància en el diari de sessions en aquests termes. Gràcies, diputat Macián de Greef.

Per tant, se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els mem-

bres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió i la consellera de Recerca i Universitats.

La vicepresidenta primera

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

I abans de continuar amb l'ordre del dia, d'acord amb la sol·licitud formulada pel Govern, i atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats prèviament, els comunico l'intercanvi de l'ordre del dia de les interpellacions sobre la situació del sistema universitari i de recerca i sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya, corresponents als punts 10 i 12 de l'ordre del dia.

Així mateix, també s'intercanviarà l'ordre de les interpellacions sobre les infraestructures ferroviàries de futur i sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials, corresponents als punts 13 i 14 de l'ordre del dia, de manera que l'ordre de substanciació dels punts d'aquesta tarda serà el 12, l'11, el 10, el 14 i el 13 –espero que ningú no es perdi.

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya

300-00246/15

Però, en tot cas, començarem amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té, per un temps de deu minuts, la paraula la diputada Lluïsa Llop i Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Bona tarda, consellera Pannetier. Des d'Esquerra Republicana som plenament conscients que un accident pot succeir gestionant qualsevol govern, això és una evidència. En tot cas, també és una evidència –i poso un símil– que si jo tinc un cotxe i no li faig manteniment, si no li canvio les rodes, si no li canvio les pastilles de fre, si no vaig a les revisions, doncs, home, en aquestes circumstàncies és molt més fàcil que això passi. Doncs això és el que Renfe i Adif han estat fent en els trens del nostre país durant anys i panys. I, malauradament, això va acabar passant, i va passar amb dos accidents la nit del dia 20, un dels quals, malauradament, va costar la vida d'un jove maquinista en pràctiques.

I ha calgut que la xarxa col·lapsi, que hi hagi aquest accident gravíssim, perquè semblava algun dia, consellera, a mesura que anaven avançant les rodes de premsa, que vostè es sorprenia d'una realitat molt dura: que tenim infraestructures envellides, talussos sense manteniment, drenatges insuficients, sistemes de seguretat obsolets. Això és el que és la nostra xarxa. I això no és fruit de la casualitat; és el resultat de dècades de desinversió, els responsables directes de la qual són Renfe i Adif, sota tutela del Ministeri de Transports.

Però aquest accident no és un fet aïllat ni imprevisible; és la conseqüència d'un abandonament sostingut, parlant clar, d'un infrafinançament prolongat i volgut. Catalunya aporta més recursos dels que rep i durant dècades no ha disposat ni dels recursos ni de la capacitat de decisió necessària per mantenir infraestructures crítiques. Aquest infrafinançament no és una percepció política, està clarament documentat en les inversions que arriben a Catalunya. I les dades són claríssimes: en els darrers tres anys no només les inversions són molt baixes, sinó que l'Estat només ha executat aproximadament un de cada tres euros que havia pressupostat per a Roda-

lies Catalunya. Un de cada tres euros, i la resta s'ha quedat en anuncis, en papers, en promeses incomplertes.

I en els darrers anys han invertit –i ha sigut perquè Esquerra Republicana des del Govern hi ha estat al darrere, ha perseguit fins a l'extenuació, des de la conselleria de Territori– en nous trens, pactant i garantint inversions en cada pacte polític que es feia a Madrid o a Catalunya, mirant de recuperar un servei que entenem imprescindible per a milers de catalans i catalanes, pactant un traspàs de rodalies que, amb els mitjans necessaris, cal accelerar ràpidament, consellera.

Però, sí, el servei de rodalies i de mitjana distància és un desastre. I ho sabem gràcies als maquinistes, perquè després dels accidents de l'R4 a Gelida i de l'R1 entre Blanes i Tordera, el dimecres 21 a les cinc de la tarda, el president d'Adif va enviar una carta certificant la seguretat de totes les vies excepte dos punts, dos trams. Afortunadament, hauríem de dir, els maquinistes van exigir un certificat punt per punt i no un document genèric. I vam començar amb una vintena de punts d'actuació, vam passar a una trentena; ara parlem de més de sis-cents punts d'actuació. En tot cas, vint-i-dos dies després de l'accident, tenim concrecions del desastre que és la xarxa de rodalies i mitjana distància, i per fi s'hi inverteix, amb el patiment de milers de persones.

Ara bé, hi ha una paradoxa que és claríssima: el mur que cau sobre el tren a Gelida, sobre el tren de l'R4, no és un mur de Renfe, és un mur d'Autopistes. Per cert, és per emmarcar la compareixença del ministre l'endemà de l'accident, quan surt a dir: «No sabem de qui és el mur, no sabem si és de carreteres, no sabem si és del tren...» En tot cas, era del ministeri, i el que és claríssim és que, si ningú sap de qui és aquell mur, és evident que ningú a l'Estat en feia cap tipus de manteniment.

Des d'aquell dia i fins diumenge a la nit, s'ha reparat el mur i l'autopista AP-7 a Gelida torna a estar oberta després de dies de desgavell i de caos de mobilitat i mala gestió evident en la via, d'«ara obro, ara tanco, ara obro un carril, ara tanco un carril», etcètera, etcètera.

Però el que ens preocupa i el que avui li portem aquí, consellera, és quants murs com els de Gelida té l'AP-7, perquè aquí no hi ha maquinistes que es plantin i que exigeixin que fem marxés blanques a l'autopista per saber exactament on tenim tots els problemes, on sabem que la situació d'aquestes infraestructures no és bona. Això..., no hem fet el mateix que amb els trens, que ens hem vist obligats a fer-ho.

És evident que érem conscients del desastrós manteniment genèric de les infraestructures viàries i ferroviàries de l'Estat a Catalunya. I en el cas de les viàries només ens calia veure les carreteres nacionals, les autopistes, per saber –l'A-2, la nacional 340, la 260, etcètera– que no era precisament un gran futur de manteniment. Ara, el cas de l'AP-7 és sagnant. Els catalans i les catalanes vam estar més de cinquanta anys pagant aquesta autopista, pagant aquesta concessió. Una concessió que, per cert, l'obliga a fer el Banc Mundial a l'Estat espanyol perquè li exigia una via, en aquest cas un eix viari mediterrani, i l'Estat, que no inverteix mai a Catalunya, perquè sempre li venen les inversions obligades per organismes internacionals i no per la lògica d'un estat que se suposa que vol invertir en el que considera el seu motor econòmic..., doncs bé, cinquanta anys pagant i no fa ni cinc anys que s'han aixecat aquests peatges i la infraestructura està col·lapsant. No creuen que alguna cosa no està gaire ben feta, per ser seus? I aquí, consellera, no podem mirar a un altre costat: del 2021 fins aquí..., és cert, eh?, que en aquestes coses actuen igual PP i socialistes, però en aquest cas des del 2021 només hi ha un govern a l'Estat.

L'aixecament de peatges es va fer sense planificació de com s'havia de gestionar i mantenir. I som aquí: augment exponencial de trànsit, un increment del trànsit pesat de més del cinquanta per cent en molts punts, IMDs disparades entre el 2019 i el 2025, nombre d'accidents multiplicat, tenint el lamentable honor de ser la via amb més morts de la xarxa viària catalana –el 2025, disset persones mortes. I davant

d'aquest ús intensiu de la infraestructura, quina és la resposta del ministeri? Menys inversió que la que es feia quan hi havia menys trànsit, moltíssima menys.

Ja sap, consellera, que per a la conservació dels ferms són imprescindibles actuacions com auscultacions, que són processos per avaluar l'estat funcional i estructural de l'autopista, que a més es fan amb equips d'alt rendiment i que tenen una afectació molt reduïda en els usuaris. Aquestes auscultacions mesuren paràmetres importants i taxats com la resistència al lliscament, la macrotextura, la regularitat superficial, el soroll de rodament, la fissuració i la capacitat estructural de paviment, que són dades essencials per identificar les necessitats de conservació i de manteniment de la via.

A més, juntament amb aquestes actuacions, se'n poden fer d'altres, com assajos de la pròpia auscultació, per veure que les màquines donen el mateix resultat, o també inspeccions *in situ*. Aquestes actuacions d'auscultació abans de l'aixecament dels peatges es feien amb una periodicitat d'entre un i dos anys en el tram en funció del trànsit que hi havia. Hauríem de saber cada quan les fan, si és que n'han fet cap en cinc anys.

De mitjana, a més a més, els ferms eren objecte de conservació o renovació entre quatre i vuit anys, i si bé els trams amb una intensitat mitjana diària molt baixa es podien allargar fins a vuit anys, hi havien trams com la B-30 on cada dos anys, màxim, s'asfaltava l'autopista.

Consellera, tenim informació de tots aquests paràmetres per part de l'Estat? Sabem quin manteniment es fa d'aquesta infraestructura? Perquè és evident que el manteniment és molt molt molt poc fiable. Sabem quin és...? Altres índexs, eh?: índex de regularitat internacional, sabem quin és el coeficient de fregament transversal, etcètera, etcètera, etcètera? Cal que la Generalitat prengui cartes en això.

I això, que era molt tècnic, l'hi faig menys tècnic: només cal passar per l'autopista per veure l'estat de l'asfalt, especialment el del carril de la dreta, per on van els vehicles pesats, ple del que en diuen aquelles «serps negres», que és un «apanyo» que fan i que és importantíssim perquè no s'hi escoli l'aigua, per poder aturar que la infraestructura es degradi més mentre no s'hi fa un asfaltat concret. O situacions com la que s'ha donat, consellera, de que el paviment és tan prim que sorgeix el reixat de sota, el forjat, i que s'ha hagut de tancar de pressa i corrents un carril dret perquè els cotxes que hi passaven punxaven les rodes. I això ha passat a l'AP-7. Per tant, ja no calen ni les mesures tècniques: és evident que el manteniment és un desastre.

I és clar que aquest és un llenguatge molt menys tècnic però segurament molt més esfereïdor del que passa a l'AP-7, que a molts catalans i catalanes els hi fa por agafar-la, entre la intensitat de trànsit i l'estat de l'autopista. Som plenament conscients que això és competència estatal, però els veïns i les veïnes i el gruix dels usuaris són catalans, i cal i és responsabilitat d'aquest Govern vetllar pel seu manteniment i el seu bon estat. Aquí no hi han maquinistes que ens obliguin a fer marxar blanques, però nosaltres hi som i ho vetllarem. Quants punts, quants murs com els de Gelida hi ha a l'AP-7?

Cal, consellera..., i treballarem plegats per assegurar-nos de que aquesta infraestructura i la resta d'infraestructures viàries per part de l'Estat tinguin el manteniment que es mereixen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, perquè necessitem garantir el dret a la mobilitat també viària.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn de resposta ara de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

Molt bona tarda. Gràcies, diputada Llop, primer, per atendre aquest canvi en l'ordre del dia, vostè i els grups que ho han fet possible, i que, per tant, em permetrà atendre un comitè d'emergència que requeria la meua presència a partir de les cinc de la tarda. Per tant, volia explicar-ne també el motiu i agrair a tots vostès aquesta alteració en l'ordre del dia.

Vostè apuntava al principi o vinculava l'estat de manteniment de l'AP-7 amb l'accident de Gelida. Permeti'm que faci algunes apreciacions inicials que crec que són importants.

Els informes vinculats a l'accident no estan finalitzats, però no és menys cert que els primers estudis preliminars i informacions que se'ns traslladen..., és que el mur havia passat les inspeccions necessàries i aquelles inspeccions que estan estipulades per assegurar la seva fiabilitat amb els criteris que en aquests moments hi ha establerts per mantenir-ho. Com dic, la investigació continua. Hem de ser prudents i esperar l'informe final, però sí que volia deixar dit que les inspeccions anuals que estan establertes s'havien passat en el cas d'aquest mur i que, efectivament, el desplaçament no total però sí parcial i la manca de visibilitat en aquest tram per part del maquinista van fer que, també amb informes preliminars..., aquests cinc segons de temps de reacció van ser absolutament insuficients per evitar aquest tràgic accident. Però, en tot cas, volia donar també aquesta informació. Quan tinguem l'informe finalitzat i total per part del ministeri també podrem traslladar la informació més global sobre..., i, en fi, les conclusions sobre aquest lamentable accident.

En tot cas, és veritat que va posar de manifest –i vostè ha fet esment d'algunes de les meves expressions– que, més enllà dels certificats, que és Adif qui els ha de fer, que és Adif qui està acreditada per l'Agència de Seguretat Ferroviària espanyola per emetre'ls..., més enllà de l'operativitat, tant els fenòmens extrems que estem vivint com l'estat de manteniment en una xarxa –no vull deixar de dir-ho– vulnerable per la desinversió acumulada al llarg de molts anys i que, efectivament, interpel·la diferents governs –però, en tot cas, aquesta és la realitat que tenim, una xarxa vulnerable–..., tots aquests elements en el seu conjunt van recomanar aquestes marxes exploratòries, aquestes marxes blanques, aquesta anàlisi de punts que ens podia ajudar a tenir estàndards més robustos, més..., que ens donessin més garanties.

I aquí es va iniciar una anàlisi. Aquest és el segon esment que volia fer. S'ha parlat de diferents xifres. N'hi ha una en aquests moments de certa. En tot cas, també, abans de dir-la, vull dir que són dades de revisió vives i, per tant, poden canviar. Però, en qualsevol cas, quan es va parlar dels 480 i escaig punts, no eren punts que requerissin actuació ni punts d'una actuació d'emergència, sinó punts que en aquestes marxes exploratòries els maquinistes podien marcar i que llavors se'n derivava, o no, una actuació d'urgència o una actuació de mitigació, com pot ser la limitació temporal de velocitat.

En aquests moments, derivats d'aquesta situació d'emergència i derivats d'aquestes marxes exploratòries, hi ha setanta punts –setanta–, derivats d'aquesta emergència, i que estan vinculats a limitacions temporals de velocitat i que s'hauran d'anar resolent per fer-los compatibles amb l'operativa comercial i, sobretot, per fer-los compatibles amb una velocitat comercial. Perquè ara els eixos ferroviaris que queden tancats són molt menors; de fet, estem a un vuitanta-cinc per cent de cobertura ja de tot el sistema en termes d'usuaris, hi ha alguns talls encara –Reus i Riba-roja, per exemple–, però precisament vinculats a aquestes limitacions temporals de velocitat.

Per tant, aquestes eren algunes dades que volia compartir per la reflexió que m'ha fet, inicial.

I ara anem a l'àmbit on vostè també aprofundia, de l'AP-7. Vostè ho ha apuntat i és així: la xarxa d'autopistes i vies d'alta capacitat de Catalunya és un element clau

per a la mobilitat del país, especialment en aquells desplaçaments de llarg recorregut, de pas, de relacions interurbanes. A finals del 2025, aquesta xarxa té una extensió aproximada de 1.800 quilòmetres, que representen prop del quinze per cent del total de la xarxa viària catalana en termes de longitud.

Des del punt de vista funcional, és una xarxa molt diversa, adaptada a diferents necessitats de mobilitat. Aproximadament un quaranta per cent està formada per autopistes i l'altre quaranta, per autovies i vies preferents de doble calçada; la resta es reparteix en carreteres desdoblades, vies preferents... En fi, aquestes són una mica les xifres.

Pel que fa a la titularitat de la xarxa, vostè també ho apuntava: es reparteix entre la Generalitat de Catalunya i l'Administració general de l'Estat. Vostè ho deia i és així: el nivell competencial i, per tant, de responsabilitats està repartit aproximadament a la meitat. Aproximadament el cinquanta per cent és titularitat estatal, i aquí s'hi inclouen l'AP-7, l'AP-2 o l'A-2 o diverses carreteres nacionals, i l'altra meitat correspon a la Generalitat. Per tant... Això, per posar algunes xifres.

Estat del servei i manteniment de la xarxa viària. La xarxa d'autopistes i autovies titularitat de la Generalitat de Catalunya manté en termes generals uns nivells adequats de servei de qualitat i de seguretat. Avui no m'hi estendré. Vostè feia referència a algunes xifres de mortalitat, sobretot en xocs frontals o d'accidents a l'autopista també, que són absolutament inassumibles. I aquí haig de dir, i ho vull posar en valor, que hem impulsat i continuat impulsant un programa que l'anterior Govern, de Pere Aragonès, va deixar iniciat, com és el programa 2+1, que ens ha de permetre precisament reduir aquesta mortalitat sobretot en els xocs frontals. Si bé, com li dic, el manteniment, la qualitat és acceptable i fins i tot jo diria bona en la xarxa de titularitat de la Generalitat, és veritat que en termes de seguretat aquest programa 2+1 ens ha de permetre avançar.

Respecte al manteniment, per tant, de la titularitat del ministeri, vostè deia: «Hem de ser exigents.» Ho hem de ser, però la competència és de qui és i la titularitat és de qui és. I ja ho saben, continuarem en aquests nivells d'exigència que vostè fixava, del Govern anterior, els mantindrem, però aquí vull posar un altre aspecte, en aquests tres minuts, i després podem continuar amb l'àmbit que vostè vulgui aprofundir.

Vostès varen iniciar també, i, de fet, va ser dels primers acords que vaig poder arribar amb el ministre Puente, una via d'invertir en les infraestructures titularitat de l'Estat que crec que és una bona via de treball i que ens ha permès ja alguns èxits no menors, que són les encomandes de gestió amb el ministeri. I vostès, efectivament, les varen començar a treballar. I, com li deia, el primer acord amb el ministre Puente van ser 700 milions d'euros per tal d'actuar amb aquestes encomandes. És una eina jo crec que fonamental per tenir aquesta execució, aquest «control» –si em permet la paraula–, aquest nivell d'exigència des de la proximitat, no?, des de la gestió de la proximitat, igual que estem fent en l'àmbit de rodalies i, per tant, impulsar millores en la xarxa viària catalana titularitat en aquest cas de l'Estat.

Totes les encomandes vigents en aquest moment ja es troben signades, en funcionament i amb comunicació haig de dir fluida amb el ministeri, qüestió que ens permet avançar en aquest àmbit amb celeritat. Aquí hi ha l'eix Pirinenc també, que si vol en podem parlar, però en qualsevol cas centrem-nos en allò que vostè hi ha mostrat interès, en els enllaços a l'AP-2 i a l'AP-7, enllaços AP-2 i AP-7 i actuacions al Maresme.

En aquestes vies d'alta capacitat, que són eixos estratègics, l'encomanda signada el novembre del 2024 permet impulsar un paquet de disset nous enllaços que minimitzen o ens ajudaran a minimitzar els trànsits interns de les xarxes secundàries també. Vostè en va parlar a la compareixença conjunta amb la consellera Parlon, no?, com podem disminuir aquests trànsits interns de la xarxa secundària? Aquests enllaços hi han d'ajudar, i ens han d'ajudar també a la fluïdesa. Vostè també ho

deia, no?, en alguns trams l'AP-7, és veritat, té unes acumulacions de trànsit que en aquests moments no s'absorbeixen de manera acceptable. Per tant, millorar la fluïdesa i reduir els temps de desplaçament.

Paral·lelament, amb l'encomanda signada el desembre del 2025 per al Maresme, nacional 2 i C-32 consoliden també una actuació d'alt interès territorial que ens permet la pacificació de la nacional 2.

Per tant, enllaços i aquesta encomanda que ens permet millorar la fluïdesa de la xarxa secundària i la pacificació, en aquest cas, concentrada a l'àmbit del Maresme.

Programa 2+1, li he dit que no hi aprofundiria. També tinc algunes dades que ajudaran a reduir..., en l'àmbit de la seguretat.

I, finalment, hi ha també algunes encomandes o treballs per augmentar la capacitat de l'AP-7, més enllà del manteniment. És evident que en alguns trams, i aquí especialment en l'àmbit del corredor del sud, és del tot necessari abordar noves inversions per ampliar la capacitat de l'AP-7, i en termes de fluïdesa i en termes de seguretat això també de ben segur que hi ajudarà.

Li he apuntat alguns elements. Espero que en la següent intervenció pugui aprofundir en alguns d'ells o, si vostè en té d'altres, poder-los abordar també.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica de la diputada Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, presidenta. No, no, consellera, no en farem prou amb cinc minuts; entre lo que jo m'he deixat de dir-li i lo que vostè ha anat aportant, no hi arribarem. En tot cas, no sé si m'ha tranquil·litzat, eh? Si em diu que el mur de Gelida havia passat les inspeccions, no sé si em tranquil·litzo gaire, ja l'hi dic ara. Perquè quan parlem de fenòmens extrems..., a Gelida aquells dies plou, en tres dies, noranta litres d'aquells que els viticultors et diuen que estan molt ben caiguts. Per tant, hi insisteixo, no sé si em tranquil·litzo gaire, el tema.

Vostè parlava d'una bona eina que s'engega per part d'Esquerra Republicana com són les encomandes de gestió, que a nosaltres ens semblen una bona eina. Però li poso l'exemple de l'únic exemple que en recordo les dades i, per tant, l'hi explico. Sí, ens sembla una gran iniciativa, però, per exemple, protocol de la nacional 260, aquesta encomanda de gestió. Signem el protocol el 17 de juliol del 23. No és fins al 20 de novembre del 24 que l'Estat signa el conveni d'encomanda de gestió. Home, podríem pressionar-los una mica més, no cal que triguem un any i mig a firmar dos papers. És que així ni amb encomandes de gestió no avançarem. En tot cas, estic segura que vostè és la primera interessada en avançar en resoldre problemes endèmics que tenim a la xarxa. Per tant, sí, les encomandes de gestió són una mesura, però ho haurien d'accelerar una miqueta, que és que ni per avançar els papers són especialment àgils.

En tot cas, nosaltres tenim clar que l'Estat claríssimament ha fet fallida a Catalunya i és incapaç de gestionar les infraestructures que en depenen. I ho hem vist claríssimament. Per això des d'Esquerra Republicana tenim clar que volem gestionar-les des de Catalunya. I li poso l'exemple, i l'hem anat posant tots aquests dies, de Ferrocarrils de la Generalitat. I sí, és més curta la seva xarxa, i sí, depèn de vostè i, per tant, funciona bé, cosa que ja reconeixem, però en tot cas el temps és el mateix per a totes les infraestructures i resulta que unes tenen problemes i les altres no. Per tant, és evident que aquí hi ha algú que no està fent bé la seva feina.

I per això, consellera, li exigim la màxima ambició política per al país. No siguin un paraigua per als seus companys del PSOE i responguin a les necessitats dels catalans i les catalanes, que de debò, en el cas de l'AP-7, hi ha gent que té por d'entrar a l'autopista AP-7, entre el manteniment i el volum de trànsit i cap mena de gestió. Exigeixin el manteniment de rodalies, de mitjana distància, de l'AP-7 i de la resta de

vies estatals, i, evidentment, dels trens, dels que n'hem parlat moltíssim aquests dies, és a dir, de totes les infraestructures que depenen del Govern espanyol.

El problema de fons és el de sempre: el dèficit d'infraestructures a Catalunya, estimat en més de 40.000 milions d'euros que l'Estat hi hauria d'haver invertit. I encara més greu, i l'hi deia abans: que es pressuposta poc i s'executa menys. I aquesta manca d'inversió es tradueix en infraestructures obsoletes i absolutament insuficients, com l'AP-7, com rodalies, però ho deia vostè, l'A-2, l'AP-7, etcètera, etcètera, etcètera.

I això ens afecta el dia a dia de totes les persones, però també afecta la competitivitat de les nostres empreses. I jo li he parlat tota aquesta estona de manteniment perquè ens sembla imprescindible, aquest manteniment. I volem manteniment, sí, però també volem noves infraestructures ferroviàries. No volem més metres cúbics de formigó a l'aeroport. Volem aquelles infraestructures que resolguin el dia a dia de la vida dels catalans i les catalanes. I volem aquelles infraestructures ferroviàries que tenim clar que cohesionen i vertebrin el país, infraestructures que treguin camions de les carreteres. No ens resignem només a gestionar el col·lapse ni a posar pedaçs a moltíssims anys d'inversió.

I la crisi de rodalies, l'hi deia abans, no és un accident, és la conclusió d'un model radial, centralista i esgotat que ha ignorat sistemàticament les necessitats reals de mobilitat del país. Per això defensem un traspàs integral i efectiu. Ho treballem amb vostès. El que demanem és que aquest traspàs de rodalies i de mitjana distància s'acceleri, que ho puguem gestionar al més aviat possible nosaltres, perquè és evident la gestió que en fan des de fora.

I també apostem per inversions estructurals que Catalunya necessita. I parlem de l'eix Transversal Ferroviari, parlem del tren orbital. Necessitem vertebrar un país més enllà de Barcelona. Parlem del desplegament dels trens tram: el del Camp, que ja està en marxa, però de tota la resta que venen més endarrerits però que han d'arribar. I d'intercanviadors, per exemple, que fan possible el sistema en xarxa, com els de l'R-8, que estan en marxa a Ferrocarrils a Sant Cugat, l'Hospital General, Volpelleres, etcètera.

I, a part de l'eina d'encomanda de gestió, com que veiem que no és especialment àgil, també, consellera, ajudi'ns i acompanyi'ns a aconseguir el consorci d'inversions. Fem-ho més fàcil, fem-ho més ràpid i fem-ho des de Catalunya, que segur que pitjor no es pot fer.

Per tant, estic seguríssima que som capaços de fer-ho moltíssim millor, de gestionar les infraestructures que els hi calen als catalans i a les catalanes per facilitar la seva vida en el dia a dia i també la competitivitat de les nostres empreses.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de rèplica de la consellera, i té la paraula l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputada. Hem tornat a parlar de..., hem fet una mica..., sí, una mica de tot, eh?, eix ferroviari i eixos viaris. Permeti'm, per tant, una anàlisi bastant..., més genèrica, diria jo, d'algunes de les qüestions que em deia.

Vostè deia que s'han evidenciat diferents mancances en l'àmbit de rodalies. És una evidència, però fem-ne una bona anàlisi. El problema fonamental en l'àmbit de rodalies a Catalunya és un dèficit d'inversions acumulat al llarg de molts anys. Aquest és el problema de fons que tenim en aquests moments en l'àmbit de rodalies. Per tant, posem també en valor allò que, a més a més, el seu Govern..., el Govern del president Pere Aragonès va començar a impulsar i que nosaltres continuem impulsant, com pot ser el pla de rodalies.

El pla de rodalies és una bona eina per tal d'assegurar aquestes inversions que al llarg dels anys, doncs, no s'havien realitzat i s'havien acumulat. Per tant, pla de rodalies, que té uns nivells d'inversió, de l'any 2020 al 2025, millorables, probablement, però prou satisfactoris, a l'entorn d'un setanta-set per cent, i a més a més hem pogut pactar amb el ministeri un increment de 1.700 milions d'euros per continuar-hi invertint. Això en aquests moments s'està notant en el dia a dia dels usuaris? No encara, però és que estem revertint i estem fent inversions que s'haurien d'haver fet els últims vint anys. Per tant, aquest és un esforç que jo crec, ho he dit ja algunes vegades en aquest faristol, que podria, en fi, ser un punt d'unitat dels partits catalanistes per tal de continuar impulsant i ser exigents en aquest àmbit d'inversió.

Em parlava també de la governança. I, efectivament, el traspàs de rodalies, l'empresa Rodalies de Catalunya, el nomenament del senyor Òscar Playà, són elements que ens han d'ajudar a gestionar des de la proximitat i ens han d'ajudar, efectivament, a tenir major informació i control sobre l'operativitat del dia a dia, més enllà de les inversions que s'han de fer. I aquí podem, doncs..., en fi, tenir un recorregut de millora que crec que compartim i que volem impulsar. Però allò estructural és la manca d'inversions acumulades al llarg dels anys i que s'han de revertir, i que costarà un temps revertir-ho i que, a més a més, l'usuari ho vagi notant en el seu dia a dia.

Però hi ha afegit –i és així, és evident– que el manteniment que s'ha fet, més enllà de la pròpia infraestructura i la inversió, el manteniment d'aquestes infraestructures, tenia deficiències evidents. I aquí també ho vull posar en valor, perquè el desplegament d'equips i d'inversions que estem veient aquests dies no és menor. I, per tant, també vull, en fi, reconèixer el treball que s'està fent des d'Adif, des del ministeri, per posar a punt tot allò que, és veritat, s'hauria d'haver fet –és veritat, s'hauria d'haver fet–, però que ara, en aquests moments, s'està assumint i s'està fent.

Per tant, no posi en dubte..., no pressuposi que tinc una manca d'exigència respecte al Govern d'Espanya, governi qui governi. El meu únic deure, responsabilitat i vincle i retorn de responsabilitats és amb els catalans i catalanes, això és així, però l'exigència no ha d'estar renyida amb un treball amb lleialtat institucional, amb col·laboració..., exigència i col·laboració. Nosaltres no ho sabem fer de cap altra manera, o jo no ho sé fer de cap altra manera, igual que ho faria en qualsevol altre àmbit que no fos el polític. Si un és exigent però requereix un treball conjunt, doncs, és evident que hi ha d'haver també aquest treball col·laboratiu, i des de l'exigència, com dic, màxima, però aquest treball col·laboratiu.

Per tant, crec que, alguns anys anteriors, no?, el fet de gesticular molt però treballar poc tampoc ha donat resultats. I nosaltres el que volem és allunyar-nos de la gesticulació, aproximar-nos al treball rigorós, al camí de les solucions. Com li dic, crec que el meu únic deure és cap als catalans i catalanes, i que els hi hem d'oferir un horitzó, que crec que compartim, en l'àmbit de les inversions i de la governança.

I amb les encomandes..., no tindrè temps d'estendre'm més; només insistir en que és un bon camí iniciat pel Govern anterior i que volem impulsar. També l'hi dic: jo puc respondre d'agost de 2024 en endavant. I sí que li puc dir que en aquests mesos s'han signat aquestes encomandes. S'estan realitzant els projectes. Si un vol encomandes també ha de tenir projectes a punt, d'acord?, i, per tant, alguns d'aquests projectes no hi eren i s'han impulsat. I en aquests moments totes les encomandes –1.130 milions d'euros en el seu conjunt, amb una inversió prevista d'aquí al 2033–..., en totes elles s'estan treballant els projectes, totes elles tenen un gerent, un encarregat, una persona que vigila precisament perquè aquests projectes estiguin a punt, i les seves licitacions.

I, per tant, estic ben segura que veuran un canvi en l'acceleració. I crec sincerament –molt sincerament els hi dic– que és una eina de futur per treballar i executar des de la proximitat en aquelles infraestructures que no són de la nostra titularitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu

300-00251/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Mirin, ser mestre és la millor feina del món, perquè ajudes a créixer, ajudes a transformar el món. Ara bé, és una feina que compromet, i sense recursos angoixa molt. I això és el que passa avui i el que demostren avui els crics que hi han i les alertes que hi han en el carrer.

Perquè avui hi ha un dia de vaga, un dia de vaga de tots els docents, una vaga molt seguida, per molt que a vegades es vulgui camuflar amb números, perquè els mestres es troben cansats, col·lapsats i tenen un gran malestar. I, sobretot, de què es queixen? Doncs sobretot es queixen de... Imagineu-vos ser professors en una aula que hi podeu trobar un alumne que té TEA, un que té TDAH, un altre que té dèficit motriu, un altre que té un trastorn emocional, un altre que és d'altres capacitats, un altre que senzillament necessita temps i dedicació, i un nouvingut que t'acaba d'arribar. Tot això, en una mateixa aula.

I, a més a més, amb uns salaris que fa temps que els tenen frenats, que han perdut poder adquisitiu i que són de les retribucions més baixes de tot l'Estat espanyol. I se'ls hi afegeix, a més a més –cosa que fa temps que demanen–, que volen fer de mestres, volen fer de professors, no volen fer d'administratius, i tenen massa feina a fer papers, més que dedicar-se a l'aula.

I, naturalment, també la queixa de tot el sector de la concertada, que tenint la mateixa feina, tenint les mateixes problemàtiques, tenen molts menys recursos i, a més a més, molta menys plantilla.

En el fons, una queixa unànime que avui s'ha sentit, que senzillament el que demanen també és més mans. I fa temps que es queixen, i el Govern segur que n'és conscient.

Perdó, m'he deixat una cosa molt principal. Que li acabo d'enviar un missatge a la consellera, que la trobaré a faltar. Està molt bé, conseller Dalmau, que la substitueixi, però que es recuperi aviat i que, evidentment, la puguem tenir aviat aquí, eh? Me n'havia descuidat.

Doncs el Govern..., que fa temps, doncs, que els avisaven. Però ens trobem una mica amb aquella tàctica del PSC, no?, d'anar-ho adormint, anar fent taules, anar fent meses per veure si el problema desapareix, cosa que no passa. Una mica anar marejant la perdiu, com se n'hi diu, no?, perquè el resultat..., què ha passat? Doncs que després de dies i temps que ja ho han anat avisant, hem trobat una resposta d'immobilisme: cap acord, cap avenç i cap calendari. Aquesta no és la normalitat que vostès ens van dir que tindríem, aquesta no és la gestió que ens van prometre i aquesta no és..., la poca capacitat de negociació que estan demostrant fins a dia d'avui. Porten un any i mig i se'ls hi acumulen els problemes, i això és incapacitat seva de saber-hi trobar mínima resposta, mínim acord, mínima negociació, però, si més no, donar-los esperances. I han fet moltes paraules, bones paraules, bones intencions, però se'ls hi estan esfumant.

I què ens trobem? Doncs queixes: els pagesos, aquest cap de setmana rodalies, els metges dilluns, avui els docents. Jo diria que és aquell Govern de tothom però que fa emparar a tothom. Uns docents, a més a més, al carrer avui, esgotats, en una situació límit, i farts, sobretot, que no se'ls escolti, perquè tenen una realitat difícil.

Mirin, les dades ho diuen. Cada vegada hi han més infants diagnosticats. Per exemple, infants que se'ls hi reconeix més d'un trenta-tres per cent de discapacitat el 2021 eren 38.928; avui, o l'any passat, el 2025, 53.854. Si veritablement apostem per aquesta inclusió –i em sembla que molts d'aquí, o tots, ho veiem clar, que hem de tenir una educació inclusiva–, s'ha d'invertir, s'ha d'invertir en docents de suport, en especialistes, en vetlladors, en aules d'acollida, en TEIs, en educadors socials, en integradors.

I que aquests suports no siguin un complement, han de ser estructurals, perquè sovint..., què ens trobem, ara? Que arriben aquests suports però arriben tard o bé han vingut amb programes europeus que llavors han desaparegut i no s'han reposat o bé amb contractes precaris. I, si no..., fa pocs dies sentíem les queixes que tenien les vetlladores de la zona de l'Ebre, que el fet d'aquests contractes amb un canvi d'empresa... La qüestió és que els van deixar uns quants dies sense cobertures laborals, és a dir, una vulneració total del seu contracte. I el que hem de fer, pel que ens hem d'esforçar és perquè passin a ser personal docent.

Clar, tota aquesta suma de coses, a què porta, doncs? Porta a un professorat que està desbordat, que no pot atendre bé a tots els alumnes, a tots, perquè cadascú té la seva necessitat de temps i dedicació perquè millori. I, sobretot, això fa baixar l'atenció directa dels alumnes, però això en el fons repercuteix en que baixa la qualitat. Calen i urgeixen aquests suports. En el fons –i avui és una mica el crit que fan els docents– ja n'hi ha prou de només dependre d'aquesta voluntat, aquest esforç, aquesta vocació que estan demostrant els mestres.

I és veritat que s'ha anat posant tota una colla de suports, i ho reconeixem, però hi ha d'haver una aposta molt més valenta. Si més no, hem de tranquil·litzar a tota aquesta comunitat educativa, i perquè els resultats –també això– ens hi vagin condicionats. I és veritat, com deia, que n'hi han i que estan ben valorats, però són insuficients. Per exemple, parlem del Ceepsir, que està col·lapsadíssim, no pot atendre tots els centres, o bé dels SIEIs, que són un bon suport, sí, però en falten moltíssims i tampoc són la solució màgica de tot.

I potser una reflexió que haurem de fer tots plegats és què fem amb les escoles d'educació especial, perquè és un recurs que en el fons ara encara el necessitem, i potser caldrà fer una valoració de reforçar-lo; mentre de moment no tinguem una inclusió total, tenir aquest paper del que són les escoles d'educació especial.

La qüestió: que al final el que veiem, i amb el dia que avui hem tingut i amb aquesta queixa que em sembla que..., tots hi som sensibles i tots ens posarem..., i ens omplirem la boca que l'educació és lo més important d'un país, però llavors també s'ha de demostrar. I evidentment que hi han grans acords, perquè aquí a tots ens hi trobarà, que l'educació és lo més important, però ha d'haver-hi aquestes petites millores, ha d'haver-hi aquests canvis per tranquil·litzar. Si no tranquil·litzen, el Govern està fent alguna cosa malament, perquè no està donant aquest missatge de que veritablement els passos que està fent estan avançant cap a aquest tranquil·litzar i cap a aquesta millora de l'educació. Perquè en el fons ens estem enganyant i el que fem és una falsa il·lusió, i una falsa il·lusió en el fons vol dir una doble desatenció.

I avui, i des d'aquí, sí que vull fer –i em sembla, també, que al costat de tot el meu grup parlamentari– un reconeixement de tota la feina que fan els docents i tots els professors. Perquè, en el fons, tot i aquest panorama, tota aquesta pressió que tenen, ells per sobre de tot hi posen l'esforç, la vocació i l'estima als infants i, sobretot, l'estima a l'educació del país. Però, en el fons, és cosa nostra treballar per prestigiar els docents, per aconseguir que els hi millorin les condicions laborals i econòmiques.

I, naturalment, com és una aposta que ja va ser a la LEC i que nosaltres hi continuem treballant i si hi han diners, evidentment, nosaltres sabem que seran dos punts a invertir-hi més..., és anar-nos acostant a aquest sis per cent d'educació, del PIB. Perquè, si no hi ha aquesta aposta, continuaran i patiran molt com a govern, que continuaran venent fum, paraules, però no podran fer res, perquè ens calen diners.

En el fons, el que és important és que el Govern escolti, que veritablement doni respostes clares, que tranquil·litzi a tota la comunitat educativa, que doni aquesta força i aquestes necessitats que demanen, perquè, si no, hi perden els alumnes, hi perden els docents, hi perden les famílies i hi perd el país.

I, en el fons, el que els hi demanem com a govern és que aquella gestió que deien, que es demostrí. Perquè vostès parlaven de que aportarien bona gestió, però senzillament el que veiem són bones mobilitzacions. I nosaltres el que els hi demanem és que escoltin la comunitat educativa, que no la menystinguin, que fa temps que els avisen, que estan queixosos que tenen aquesta situació complicada, que a les aules s'està patint, i que veritablement es deixin de taules i de bones paraules i passin veritablement a fer passos endavant.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Erra, li agraeixo la interpellació. De nou li retorno, com ho he fet aquest matí, com deia a la diputada Sales, les paraules de millora de la consellera Niubó, que, a més, em consta que es recupera bé i s'està recuperant ràpid i, a més, té ganes de poder retornar, i que, a més, doncs, avui puguem fer aquest debat en matèria d'educació, en un dia que s'ho mereix. I també li agraeixo el to de la seva intervenció, perquè tot i que hi han coses en que discrepem, i en algunes qüestions de l'anàlisi veurà que discrepem, també crec que ha sigut propositiu i, per tant, doncs, li entomo la paraula.

Permetin-me també que, abans de començar, m'adreci..., arran dels avisos que el Cecat ha fet avui amb relació a l'activació del pla Ventcat. Demà hi han unes previsions, com bé saben, d'avís extrem de vent d'un període, no?..., que fa molts anys que no es recorda. I, per tant, hem pres la decisió o s'ha pres la decisió per part de la direcció de Protecció Civil, presa amb aquest Cecat, de suspendre durant el dia de demà l'activitat lectiva en el conjunt de Catalunya davant de les prediccions meteorològiques que ens avisen d'un fenomen meteorològic extrem. I, a més, després d'acabar aquesta interpellació, jo m'incorporaré també amb la consellera Parlon en el propi Cecat per poder abordar aquesta qüestió.

I, per tant, doncs, em volia dirigir, en aquests primers minuts, també..., per enviar aquest missatge a la comunitat educativa, que els hi demanem de nou un esforç, perquè demà queden suspeses les classes per poder garantir, ho hem dit, la seguretat també a l'aula, no només dels alumnes, sinó dels docents i de les seves famílies, atès que els períodes de màxima virulència estan previstos durant les primeres hores del matí.

Amb relació a la interpellació que em feia, jo li he de dir que avui, que intervenc en nom de la consellera..., que des de que vam arribar al Govern, ara tot just fa un any i mig, som ben conscients que calia treballar, i molt, per reconstruir una confiança que encara a vegades està molt debilitada, després d'anys en que venim de desacords i malentesos que no sempre s'han tancat bé.

I els hi he de dir que no ens amaguem, que encara que tinguem molt camí per recórrer el Govern està disposat, doncs, a entomar aquest diàleg, aquestes negociacions, avui amb relació a aquesta vaga, però també a atendre les propostes que tenen, de fons, al sistema educatiu. I jo crec que la seva formació política ha fet contribucions positives al llarg de la història també al sistema educatiu del país i, per tant, també així els hi vull reconèixer, no?

Però precisament per això aquest Govern, els hi he de dir, no ha mirat cap a una altra banda. Tenim i mantindrem sempre una actitud d'escolta i de mà estesa per parlar, treballar consensos i arribar a acords. I estem treballant per assolir un marc

en el que puguem oferir millores concretes i llargament reclamades pel collectiu docent, però que alhora siguin assumibles per l'Administració i sostenibles en el temps.

Els hi he de dir que estem treballant en un acord ambiciós però que també ha de ser responsable. Responsable perquè ens preocupen la millora de les condicions laborals i l'exercici dels professionals docents, i ho fem així perquè creiem que és just. I, segon, perquè és imprescindible si volem un sistema educatiu fort, no?, i hem de comptar amb uns docents que es trobin en unes bones condicions. Vostè ho ha dit, hi ha un camí de recorregut de millora per situar-se en una franja de major..., no?, en una franja superior, ara que estan situats en la franja inferior comparats amb altres comunitats autònomes.

I aquest Govern entén que, en primera instància, es deu als 1,6 milions d'alumnes que confien en tots nosaltres per rebre una educació pública i de qualitat. I a totes les persones vinculades al sistema educatiu català, ens devem a ells, i també a les seves famílies, no? I és per això que els hi he dit que estem treballant per poder arribar, en aquest marc de negociacions, a un acord. Política útil és arribar a acords, ho he dit, intentar no fer populisme i que arribem a un acord que sigui responsable.

La situació salarial dels docents es pot arreglar de forma progressiva, sostinguda i tenint en compte els interessos del conjunt de la societat. És en aquesta línia de diàleg i de l'entesa on ens trobaran, i així ho hem transmès a les diferents organitzacions sindicals i també en les diferents meses que estan convocades. No estarem en altres qüestions, no?

Nosaltres, com a govern, tenim l'obligació de mantenir l'equilibri entre els interessos legítims dels treballadors públics i la responsabilitat de garantir un servei essencial amb uns recursos que, com bé saben vostès, són limitats, i ho fem des del respecte, des de la voluntat de diàleg.

També els hi he de dir que, en la part de discrepàncies que tenim respecte a algunes de les qüestions de fons, també hi ha el punt de com hi hem arribat, fins aquí. Tots som conscients que segurament a vostès no els hi va tocar gestionar, en el passat, una situació fàcil. No els hi va tocar gestionar una situació fàcil, però tots recordem que algunes de les qüestions de fons que es deriven de les reivindicacions laborals venen a partir de l'any 2010 i tenen a veure amb algunes de les baixades salarials que es van produir al llarg del 2010 i les retallades continuades que van haver-hi en matèria educativa en el nostre país. I, per tant, ho he dit avui, que no fésim un exercici d'amnèsia col·lectiva sobre quin és el paradigma sobre d'on venim, perquè es van reduir professors, perquè hi ha hagut manca de manteniment en la infraestructura i en els equipaments, i perquè es van augmentar les ràtios gairebé prop d'un vint per cent.

En tot cas, això, crec que la nostra obligació –i vostè ho ha fet– és, tots plegats, intentar mirar cap al futur. I el compromís d'aquest Govern amb l'educació no és nou ni és oportunista, ve i beu de l'herència dels governs tripartits dels presidents Maragall i Montilla, i ho estem demostrant de nou ara, des de l'inici d'aquesta legislatura, amb alguns fets que jo li exposaré.

En aquests darrers mesos hem treballat intensament per millorar les condicions laborals i professionals dels docents. Hem complert acords heretats, com la reducció horària per al professorat major de cinquanta-cinc anys. Assumim compromisos pressupostaris en un context que els hi he de dir que és de pròrroga, amb l'aprovació dels suplementos de crèdit que hem pogut tirar endavant gràcies als acords amb els socis d'investidura. Hem reduït ràtios i hem augmentat el nombre de docents, malgrat tenir menys alumnat però amb més necessitats.

Aquest curs 25-26 hem incorporat 1.672 dotacions noves, arribant a gairebé 84.000 docents al sistema. Hem estabilitzat plantilles fins a situar la taxa d'interinitat en un mínim històric del vuit per cent. Hem millorat els processos d'adjudicació reduint la mobilitat territorial forçada i avançant cap a sistemes més transparents i àgils. I ho hem fet amb una obsessió clara, també els hi he de dir: reduir burocràcia

i donar temps als docents per fer allò que saben fer millor, que és educar, tot i que li reconec, en aquest punt, que queda molta feina per fer per a tots plegats. També en aquest punt, amb relació a la burocràcia..., no s'ha creat en un sol dia i, per tant, la feina que tenim és una feina conjunta en la que haurem de treballar tots plegats.

També li he de dir que no ens hem de quedar aquí. Aquest curs escolar 25-26 hem fet créixer la inversió del departament en l'escola inclusiva amb un dels reptes principals que tenim, perquè ha augmentat la complexitat a l'aula, amb un pressupost de 230,5 milions. Això suposa un creixement de la dotació de 32 milions, un catorze per cent més.

Hem augmentat exponencialment els centres que tenen el suport SIEI: dels 988 del passat curs als 1.180, passant, en el cas del SIEI Plus, dels vint-i-set als 126, distribuïts arreu del territori català. És el creixement d'aquest recurs el que incrementa bona part del pressupost en l'àmbit de l'escola inclusiva, amb 22 milions més d'inversió respecte al projecte 24-25. I hem iniciat el projecte d'accions de prevenció per a la promoció de l'aprenentatge amb l'objectiu de reforçar la millora d'aprenentatges de tot l'alumnat, amb prop de 450 centres.

Gràcies a tot això, avui quinze mil professionals desenvolupen tasques al sistema educatiu inclusiu, ja sigui personal docent o personal d'educació educativa. I aquest mes de gener hem augmentat un divuit per cent les hores de monitoratge del suport per a alumnat amb necessitats educatives especials amb una inversió de prop de, any i mig..., dels 62,63 milions.

I hem incrementat en catorze els centres seleccionats per esdevenir Ceepsir, que vostè també comentava, que sumen avui un total de vuitanta-u.

I a la vegada hem iniciat un procés ambiciós. Saben que, al voltant d'aquests reptes, tenim un repte essencial, que és millorar els resultats del sistema educatiu, i coincidim en el plantejament que també feia vostè. I també en això hem posat en marxa el marc per a la millora de la llengua i les matemàtiques, un paquet dotat de 129 milions per al període 25-28, amb algunes mesures que li apunto.

En primer lloc, aquest acord a que hem arribat amb l'OCDE per poder tenir un marc estable de col·laboració i assessorament amb aquella organització que, a més, realitza una part important de les proves que fem. La reactivació de l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació, creada per la LEC el 2009, però que mai s'havia arribat a desplegar. El reforç del paper de la inspecció educativa aquest any amb un pla pilot que començarà en 250 centres educatius amb l'objectiu de millorar els resultats. I la publicació de les concrecions curriculars, unes orientacions amb els serveis essencials i amb els exemples pràctics per facilitar la planificació docent.

Hem posat en marxa un programa de millora educativa de les matemàtiques per a 450 centres amb marge de millora, des del tercer de primària fins a quart d'ESO, amb el que comporta el programa Florence, dos-cents centres inclosos en el total esmentat. O la xarxa de competència lectora, que s'amplia fins als 538 centres. O amb l'ampliació de les aules d'acollida fins a les 1.635. En un any i mig s'han incrementat amb més de quatre-centes a tot Catalunya, i s'han implementat i ampliat al programa pilot d'aules d'acollida intensiva fora de l'àrea de Barcelona prioritzant els municipis amb una elevada concentració d'alumnat en situació de vulnerabilitat.

En llengua anglesa, també un dels reptes que té l'educació en el nostre país, s'han incrementat en quaranta-cinc els auxiliars de conversa, fins a arribar als cent cinquanta.

I, a la vegada, amb relació a una de les qüestions que, els hi he de dir, més ens preocupa, perquè ens succeeix..., a la consellera d'Educació, al conjunt dels membres del Govern, segurament també a vostès, com a diputats i diputades, quan recorren el territori..., té a veure amb quin és l'estat de la xarxa de centres educatius del país. I també ho he dit: de nou ens hem de preguntar com hem arribat fins aquí. No s'han deteriorat els centres educatius en un any i mig; això té a veure amb una desinversió que hi ha hagut, crònica, en el conjunt del sistema.

Aquests dies hem parlat molt de quines han sigut les conseqüències de la desinversió, per exemple, en la xarxa ferroviària del país. Comentem també quines han sigut les conseqüències de la desinversió en la xarxa educativa del nostre país. I, per tant, doncs, ara mateix, tenim més de dues-centes obres i projectes en marxa i hi estem invertint prop de 200 milions d'euros.

He intentat, en aquests deu minuts d'interpellació, apuntar alguns dels reptes que vostè apuntava. Algunes coses formen part de diagnòstics compartides, altres no. També els hi he de dir que crec que hem d'intentar, tots plegats, fixar la mirada en el futur.

I, en aquest sentit, espero que en la segona part puguem seguir responnent a les seves preguntes.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, jo, que he sigut professora, li diria que seria d'aquells alumnes que de capacitats en té, perquè ràpidament ha après la lliçó i ha substituït, doncs, en bona mesura, la consellera. Però, a veure, dintre de tot el que hem dit i que, evidentment, en educació ens trobem sempre d'acord i tindrà la mà estesa, perquè ens preocupa i volem que millori... I ha fet tot un llistat, i evidentment que quan governes vas avançant i fas coses, només faltaria que no fessin res. Però, llavors, s'ha de fer com un examen de consciència: què passa, doncs?, per què avui tots són al carrer? I no ha fet cap tipus de mínima autocrítica de dir: «Alguna cosa no els hi hem explicat bé, no hem arribat...»

Clar, a mi em sap una mica de greu, perquè és que si ens escolten avui els docents que avui deuen estar encesos..., és com dir: «Molt bé. Tenim tot el país aixecat dels docents, però, bé, ja hem fet moltes coses i no podem fer res més.» I on caiem?, on anem? Als recursos. És que l'hi compartim del tot, evidentment que sí.

I aquesta mirada enrere que fa..., evidentment que va haver-hi una època que..., greus problemes, però entre tots ho hem anat intentant de recuperar. Nosaltres potser, o, si més no..., Junts no ho ha tingut mai, però, si més no, gent que coneixíem nosaltres molt bé potser fa més de set o vuit anys que no han tingut la conselleria, últimament, d'Educació, i encara estem allà. Com és que no hem recuperat...? Perquè tots ens trobem amb lo mateix, amb els recursos.

El que volem en aquest Parlament, que arribem al sis per cent del PIB d'educació..., miri, si hi arribéssim ara, necessitaríem ja com a mínim 6.500 milions. Per això han d'entendre que nosaltres no estem d'acord en aquest finançament singular de 4.500, no en tenim per a res. Llavors, anirem fent miques, evidentment. Aniran sortint al carrer, els hi anirem dient que, bé, ja tindran un altre SIEI, bé, ja tindrem un altra aula d'acollida, però, llavors..., fer-los un planteig seriós. Si veritablement fem aquesta aposta de que no hi ha concert econòmic i hi ha aquesta aposta econòmica, com que això és una decisió que ens portarà a gairebé una generació més, doncs, tirem enrere la inclusió, siguem valents, i, escolta'm, tothom que torni a lo que teníem abans, perquè, si no, volem ser un país ric sense els diners.

I nosaltres tenim la mesura. Nosaltres, si tenim concert econòmic, podríem tenir tot això. Però bé, aquesta és aquella cosa que no ens hi posarem d'acord, però ens agradaria que algú sí que ens escoltés bé i es sumessin amb nosaltres.

Ara bé, altres coses que..., potser hi ha alguna cosa que passa, doncs, amb aquest Govern, que no se'ls acaben d'escoltar. Perquè posen tota una colla de mesures, però què ens trobem, a més a més? Va haver-hi tot un consens de tota una plataforma de ciències que va sumar, però una suma de gent del món de l'educació, de les ciències, políticament... I vostès «no, no, no», havíem de creure a Madrid, i ens hem carregat hores de ciències. No els han acabat d'escoltar, això també els ha fet, doncs, enfadar.

Els coordinadors digitals van plegar tots en bloc, i els anaven avisant: «Som coordinadors pedagògics digitals; no som tècnics informàtics.» Han plegat tots de ple.

Ha dit tota aquesta aposta que deia de matemàtiques i llengua, que és prioritari. Però què ha passat amb aquells graus de formació universitària que estaven a punt de tancar, que s'havia fet...? I han desaparegut per uns programes, perquè potser arribem més a uns programes que no els hi donem tanta professionalitat, no li donem tanta força al que és que vulguem professors amb alta qualitat en aquests dos aspectes que anem tan fluixos.

Clar, amb tot plegat, l'únic que veiem és que..., programes europeus, això que deia, es van perdre els educadors socials i no s'han recuperat tots. S'han camuflat entre uns quants integradors, però..., sabem què falta.

Llavors, nosaltres els hi diem molt clar. Si veritablement volem un país en que la prioritat és l'educació i l'educació és el pal de paller d'aquest país, s'hi ha d'invertir. I ja ens explicaran –i, per desgràcia, ho veurem en aquest temps, amb aquests diners que teòricament ens vindran de més– a on arribarem, però no aconseguirem aquest revulsiu que com a país estem demostrant.

I fixi's que vostès estan a govern, però en molts fronts se'ls hi estan..., se'ls hi està desfent, i tot rau en el finançament; llavors... Que està molt bé, i que nosaltres 4.000..., clar, evidentment, per anar fent al dia a dia..., no sé quin dia a dia. Nosaltres som del concert i nosaltres som de poder tenir veritablement aquesta inversió, que aquells diners que ens marxen tornin i s'inverteixin aquí. I aquí és on hauríem de trobar a tothom. No entenem per què més diners per a tots els catalans, sigui la mirada política que sigui, per a tots els catalans..., vostès ens poden arribar a dir que perdem o que rebutgem 4.000 i vostès en rebutgen 20.000; llavors, no s'entén.

Però bé, nosaltres continuarem estenent la mà, perquè per nosaltres l'educació és important, de país. Tindrem sempre una posició constructiva i positiva, però sabem que sense diners no farem res.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Erra, miri, li agafo la paraula amb relació a la qüestió de la vaga, m'hi torno a referir. Jo soc molt conscient que avui hi ha gent que està enfadada, molt conscient que hi ha gent que està enfadada. I ho he dit, hem de fer un exercici tots plegats de responsabilitat, de mirar enrere; jo també m'hi incloc, eh?, no es pensi que no ens hi incloem, també ens hi incloem. Sé que hi ha gent que està enfadada, que està desconfiada.

Els mestres avui gestionen aules amb molta més complexitat que les que tenia el país fa vint anys enrere. Jo ho vaig dir ahir en el debat sobre l'estat del benestar: al nostre país li han succeït tres coses rellevants en els últims vint anys, que és que per un cantó hem arrossegat els efectes de la desinversió fruit de la crisi econòmica, fruit d'una falta de finançament, i això ha tensionat els serveis públics, també els educatius i les infraestructures –per cert, també les educatives–; dos, avui som més persones i el país és més divers i més complex, i aquest és un repte afegit, també és una riquesa per al país, i tercera, també els hi he dit: algunes vegades hem tingut alguns reptes sobre on hem posat les energies del país i quines capacitats hem tingut d'arribar a acords transversals, d'acord? I crec que aquestes tres coses han marcat molt la qüestió sobre on venim.

I la nostra feina..., vostè té raó, la nostra feina és guanyar-nos de nou la confiança de la comunitat educativa que avui està al carrer. I a la comunitat educativa, que avui està al carrer, sobre la que hem escoltat també, quan aquest Govern exercia la seva tasca d'oposició, quines eren les seves demandes, que sabem perfectament d'on venen, que li he situat a partir de quina dècada es produeixen i el que ens ha costat

anar-les recuperant des d'aleshores, els hi enviem un missatge de que seguirem a la taula i de que serem capaços tots plegats d'arribar a un acord per millorar les seves condicions, però també d'arribar a un acord que sigui responsable, que ens permeti no només abordar la qüestió salarial, que estem disposats a abordar-la i que estem disposats a abordar-la amb ambició i amb una proposta ambiciosa, sinó que també ens ha de permetre fer passos endavant sobre altres reptes que té el sistema educatiu.

I, com que hem de poder administrar uns recursos que són finits, hem de poder arribar a acords que ens permetin..., quins diners dediquem a la inversió en matèria de centres educatius, quins diners dediquem amb relació al reforç de la llengua i a les matemàtiques. Aquesta és una de les qüestions de fons que nosaltres hem de fer. I li agraeixo la mà estesa en la qüestió educativa.

Ha apuntat vostè també alguns dels reptes que són compartits, la necessitat de fer el reforç que hem de fer en matèria de matemàtiques i de llengua, i és cert que hem fet una adaptació curricular. I, també els hi he de dir, crec que també hem de fer una reflexió sobre alguns elements de la innovació pedagògica, que hi donem suport, però que també ha de poder anar encaminada a la millora dels resultats educatius.

L'altra pota, que té a veure amb la qüestió dels centres. Som molt conscients de quin és l'estat de la xarxa educativa del país, de què significa tenir centres cent per cent en barracons, de què significa tenir una xarxa envellida, què significa no tenir els recursos suficients per poder fer els RAMs, i és per això que el Govern està treballant, per poder tenir aquests recursos necessaris. Alguns ja els hem apuntat, avui hi han més de dues-centes obres en marxa. Jo sé perfectament, en poso l'exemple, com em vaig trobar a l'escola de Castelló de Farfanya. Els nanos feia dos anys i mig que menjaven al passadís perquè l'escola estava estintolada. I sé que un no pot viure d'anècdotes, perquè aquesta història és repetida en altres llocs del país. Això és la realitat que avui tenim, i la nostra responsabilitat entre tots plegats és revertir-ho.

L'hi he de dir: per a això, què es necessita? Home, es necessiten eines –es necessiten eines. En primer lloc, uns pressupostos. El Govern ha aprovat suplementes de crèdit amb el suport dels Comuns i Esquerra Republicana que van encaminats a reforçar aquest manteniment a la xarxa educativa, a que ens permetin tenir aquests recursos per poder fer aquest salt també en matèria retributiva. I, evidentment, també ho ha apuntat vostè, amb relació a la qüestió del finançament..., ara potser és que soc jo que torno a l'antiga escola i potser soc una mica el del peix al cove, però l'hi he de dir, el debat no és entre 4.700 i alguna cosa més, el debat és entre zero i 4.700 (*alguns aplaudiments*). Tinguem-ho present: el debat és entre zero i 4.700. I si vostès en el camí tenen la capacitat de fer aportacions en positiu estarem tots encantats de contribuir-hi, però el debat és entre zero i 4.700, no ens equivoquem, no enganyem ningú.

A aquest país li ha passat moltes vegades, ho he dit, que hem promès tot un camí sencer i després ens hem girat i no hi havia res. I, per tant, la comunitat educativa, de la mateixa manera que els hi passa a les infraestructures sanitàries, de la mateixa manera que els hi passa a les polítiques d'habitatge o a les infraestructures en aquest cas de sanitat, necessita poder anar donant passos endavant. Jo sempre he sigut del parer que dos és millor que zero, que tres és millor que dos i quatre és millor que tres. Hi han persones que pensen que vint és millor que zero i no fan res fins que arribin als vint, i així qui dia passa, any empeny. Nosaltres no hiensem, d'aquesta manera. Creiem que el país ha d'anar fent passos endavant, que així és com es fa avançar l'autogovern.

I en matèria d'educació tindrem la mà estesa? Dic, l'hi agraeixo, sé que tenim la seva mà estesa. Que vostès faran propostes? Faran propostes. Entre tots plegats sapiguem quin és l'horitzó del que nosaltres partim i a on volem anar.

En aquest sentit, l'hi agraeixo, i el Govern seguirà treballant en la millora de les condicions de la comunitat educativa i també dels resultats educatius en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca.

Interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca

300-00248/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Consellera Núria Montserrat, consellera Pané, diputats, diputades, el Govern ens té acostumats a que utilitza les sessions plenàries per anunciar grans infraestructures científiques, com és el projecte Innofab, Life Factory, el projecte Alba II, entre altres –que, per cert, està per veure, no?, quan es faran realitat–, però, en canvi, sembla que no té res a dir per donar resposta als problemes del sistema català universitari de recerca. I és per això que des del Partit Popular interpellem avui el Govern, per conèixer la feina que estan fent per resoldre les grans dificultats que afronten les universitats i els centres de recerca a Catalunya des de fa anys.

Pel que fa a les universitats, tots els rectors i rectores de les universitats públiques que ja van comparèixer al Parlament a l'inici d'aquest mandat van destacar que estan patint un finançament injust i insuficient per part de la Generalitat fa més de quinze anys, fet que els comporta grans dificultats per cobrir les despeses de personal i les inversions.

Per això voldríem saber si enguany el Govern preveu millorar el finançament a les universitats i apropar-se a l'objectiu de l'u per cent del PIB de Catalunya, i si té previst aprovar un nou model de finançament d'acord amb la llei orgànica del sistema universitari, de la LOSU. En particular, voldríem saber si aquest any el Govern impulsarà el reconeixement de la singularitat de la Universitat Oberta de Catalunya i de la Universitat de Vic, ambdues institucions de base fundacional i amb una clara vocació de servei públic.

A més, el Govern posarà fi a l'«asfíxia econòmica prolongada» que pateix la UOC –en les mateixes paraules que va utilitzar la rectora– i establirà un sistema de finançament pluriennal amb una dotació econòmica suficient per garantir el capital humà i les inversions tecnològiques que necessita? El Govern es compromet a apropar-se cap al quaranta per cent del finançament que necessita la Universitat de Vic per reduir les taxes, ampliar l'import de les beques, millorar el finançament de la recerca i les inversions?

Vinculat amb el finançament, ens preocupa molt que no es garanteixin l'estabilitat laboral i els sous dignes al personal docent que fa carrera acadèmica a les universitats públiques. Entenem que no té sentit que continuï augmentant el personal associat mentre és necessari el relleu generacional del professorat de carrera acadèmica.

Per garantir el futur de les universitats davant el menor nombre d'estudiants nacionals per la caiguda de la natalitat, creiem que és molt important reforçar l'activitat de formació al llarg de la vida per ajudar les persones treballadores a adaptar-se a les necessitats reals de les empreses. Així mateix, és fonamental per a les universitats reforçar l'atracció d'estudiants d'arreu del món i, per tant, voldríem saber quines accions porta a terme el Govern per ampliar la formació contínua i la vocació internacional de les universitats catalanes.

Pel que fa a les beques als estudiants, el darrer informe de la Sindicatura de Comptes sobre aquests ajuts conclou que hi ha alumnes de llars catalanes en risc de pobresa que no tenen dret a rebre la beca, i que l'import rebut no és suficient per cobrir les

necessitats econòmiques que suposa l'educació universitària. Davant aquestes conclusions, el Govern pretén augmentar el nombre i l'import de les beques als estudiants que ho necessitin?

Respecte a la recerca, el desenvolupament i la innovació. Hauria de ser la política transversal més important de la Generalitat, perquè és clau per avançar especialment en l'atenció a les persones, la millora de la salut i l'impuls de l'economia sostenible, però la realitat és que el finançament públic està lluny d'assolir l'u per cent del PIB establert al pacte per a la societat del coneixement.

A més, la major part del finançament de la recerca, al voltant del seixanta-cinc per cent, té origen privat –és a dir, per part d'empreses i institucions sense afany de lucre–, i és especialment rellevant en l'àmbit de la salut. Malgrat les donacions a centres de recerca privats a Catalunya, no gaudeixen de la deducció del trenta per cent en l'impost sobre la renda, a diferència de les donacions a centres públics. No li sembla injust, aquest tracte fiscal discriminatori?

Aquest sistema de finançament condiciona també l'estabilitat laboral dels investigadors. La Sindicatura de Comptes recentment ens ha presentat l'anàlisi sobre el personal de tot el grup Generalitat, i conclou que el col·lectiu d'investigadors és l'únic que té un personal conjuntural clarament superior a l'estructural. Així doncs, tenen previst convertir en estructurals els llocs de treball conjunturals i temporals dels investigadors per donar-los una estabilitat adequada i millorar la recerca i el desenvolupament aplicats al servei públic?

Bé, recentment hem sabut que pràcticament no ha funcionat el programa del Govern de Catalunya, el Catalunya Talent Bridge, orientat a atreure investigadors amb trajectòria als Estats Units, perquè l'any 2025 i fins ara només s'ha aconseguit captar dos investigadors dels vint-i-sis previstos l'any 2025 i dels setanta-vuit previstos en tres anys. Per tant, considerem que és un resultat molt mediocre, i per això voldríem saber què creu que ha fallat i com pretenen reconduir aquest programa.

Dos temes més que ens preocupen i que afecten la recerca: les traves administratives i l'escassa transferència de resultats a l'economia i la societat. Per una banda, la rigidesa de la llei de contractació pública endarrereix la compra de maquinària o materials per part dels centres públics de recerca, convertint-se en una veritable trapa que allarga encara més el període per a l'obtenció dels resultats de la recerca, que ja és de quatre a sis anys. Per això voldríem saber si tenen previst agilitzar aquest procés administratiu.

Per altra banda, una part significativa de l'R+D+I no arriba a les empreses en forma de productes o serveis i, per tant, tampoc a la ciutadania, perquè encara hi ha, malauradament, recerca que el seu recorregut finalitza en una publicació teòrica. Però a Catalunya tenim una destacada xarxa de centres de desenvolupament i tecnològics, com els centres Tecnio, l'Eurecat, Leitat, entre altres, que creiem que cal coordinar i posar en valor per impulsar noves empreses, produir els prototips que demana el sector, atreure empreses estrangeres i captar inversions. Per això voldríem saber com estan orientant la recerca cap al resultat –en forma d'un nou producte, material, fàrmac o procediment– per a la millora de la qualitat de vida de les persones.

Consellera Montserrat, sé que són moltes preguntes i en molt poc temps, però realment jo li agrairia que donés una resposta a cadascuna d'elles, encara que sigui breu, perquè són qüestions que són claus per avançar cap a un millor sistema universitari i de recerca de Catalunya i que des del Partit Popular, doncs, les hem plantejat des de l'inici del mandat, vull dir que no són cap novetat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Bé. Molt bona tarda, president. Diputada... I també deixi'm començar aquesta interpellació dient que avui és el Dia Internacional de la Dona i la Nena en la Ciència, un dia reconegut per la UNESCO, un dia important per visibilitzar el talent jove especialment en el col·lectiu també femení. I avui, de fet, també hem pogut recollir les dades d'impacte d'un acte que es va organitzar per part de la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació en el qual van participar més de sis-centes investigadores de l'àmbit privat i l'àmbit públic, arribant a quaranta mil nens i nenes en escoles de tot el territori de Catalunya. Llavors, bé, només en volia fer esment perquè sé que també és un tema sensible i és un tema que a vostè també li preocupa i en el qual estem treballant.

Dit tot això, m'ha fet moltes preguntes, però també agrair-li molt aquesta interpellació, perquè, de fet, aquí nosaltres no fem grans anuncis de coses que no estan passant. Ha fet moltes preguntes de qüestions que estem treballant. De fet, aniré una a una, amb molt de gust.

El projecte, per exemple, Factories d'IA. És un projecte que es va presentar a la Comissió Europea per part del supercomputador l'any 2024, després de l'estiu, i nosaltres vam dir i vam fer esment de la necessitat d'invertir en aquest projecte per part del Departament de Recerca i Universitats amb 14 milions d'euros: 4 milions d'euros destinats a la infraestructura... –perdoneu-me–, 4 milions d'euros destinats a fer la finestreta única a fi de que el computador pogués obrir aquesta factoria d'IA per a les empreses i 10 milions per a la infraestructura. Això ja està signat, està acordat, s'ha presentat el projecte. Es va signar el «*grant agreement*», que es diu, l'abril de l'any 2025 i estem, de fet, en el departament donant suport al supercomputador en aquest projecte.

També m'ha preguntat vostè pel projecte Innofab. És un projecte que, com vostè també coneix molt bé, ve de l'anterior legislatura. Nosaltres hi hem volgut realment apostar fort, amb una inversió que necessitarà no únicament fons de la Generalitat, sinó també fons de resiliència; en concret, 60 milions d'euros, que estem treballant conjuntament amb la SETT per poder fer les actuacions pertinents.

I també des del departament estem fent inversions en aquest sentit per a la compra del sòl, que són aproximadament uns 18 milions d'euros. En això ja hi estem treballant.

Hem fet tres acords de govern diferents. Hem començat ja amb el coordinador científic, un investigador de l'Institut de Nanociència i Nanotecnologia, el senyor José Antonio Garrido, a treballar, i estaré encantada també d'explicar-li en quin punt estem en aquest projecte.

Alba sincrotró. La signatura de l'addenda de l'Alba sincrotró per créixer d'Alba I cap a Alba II. Un sincrotró que passarà a ser un sincrotró de tercera generació requereix una inversió sostinguda durant tretze anys aproximadament de 924 milions d'euros. Es va fer signatura de l'addenda, es va presentar aquesta addenda, i des del departament estem treballant també conjuntament amb la direcció d'Alba sincrotró per fer front a les primeres licitacions i les primeres contractacions per començar a fer créixer el sincrotró amb tres línies més de llums sincrotró. I, com li dic, és un projecte amb tretze anys de vida per davant en el qual ja estem treballant.

També ha comentat vostè quines actuacions de legislatura estem fent amb la Universitat Oberta de Catalunya o amb la Universitat de Vic i Catalunya Central. Aquí també agrair-li el moment per poder-ho explicar. De fet, aquest mateix dilluns hem fet, al Patronat de la Universitat Oberta de Catalunya..., hem posat recursos substancials a la universitat. En l'àmbit tecnològic, hem invertit 4 milions d'euros l'any 2025, perquè aquesta universitat requereix unes infraestructures tecnològiques digitals i aquí nosaltres hem volgut també fer una aposta molt clara. I, de fet, hem treballat amb l'equip de la rectora Fitó en la presentació i elaboració d'un pla que n'hem dit

«pla de competitivitat a deu anys», en el qual preveiem fer unes inversions substancials en el decurs d'aquest temps. Estaré també feliç d'explicar-n'hi els detalls.

I aquí també dir-li que de cara a la Universitat de Vic i Catalunya Central estem treballant en el marc d'un nou grup de treball en l'establiment d'un contracte programa. Hem fet tres reunions, el Departament de Recerca i Universitats, amb els equips de la Universitat de Vic i Catalunya Central. I, de fet, també molt recentment vam poder incrementar les inversions en aproximadament 0,5 milions d'euros a la fundació FUB Manresa a fi de donar suport a algunes actuacions.

Poden ser pocs o molts diners, però sí que m'agrada explicar-li amb total transparència que també estem fent front a allò que ens demanen les universitats. També deixi'm dir que a la Universitat de Vic i Catalunya Central hem anunciat recentment el projecte de la Fàbrica Nova, un projecte que no només requerirà inversions per part del Departament de Recerca i Universitats, també pel propi ajuntament, el Ministeri de Ciència i la Diputació de Barcelona.

M'ha preguntat també quant a l'estabilitat del personal docent a les universitats. És un tema que també hem tingut l'ocasió, vostè i jo, de parlar-ne en diferents ocasions. Catalunya aquí realment va ser pionera en fer-hi front amb un pla que es va dir «pla de xoc» –m'agrada dir-ne «pla de competitivitat»–, a l'anterior mandat, amb unes inversions cada any de 10 milions d'euros des de l'any 2023. I l'any passat, tan aviat com vam començar la legislatura, ja vam començar a desplegar el programa María Goyri, que ens permetrà la contractació de professorat lector a totes les universitats públiques de Catalunya, sobrepassant les 1.160 places.

I aquí també dir que el compromís del departament és ferm i transcendirà els sis anys que tenia de previsió el desplegament del programa i que ara farem front a les despeses. Això ho estan treballant freqüentment la Direcció General d'Universitats del departament conjuntament amb la resta d'universitats públiques del sistema universitari de Catalunya.

M'ha preguntat també sobre la capacitat de Catalunya de fer aquesta crida al talent internacional. Aquí hem de dir que una de les missions que ens va encomanar el president de la Generalitat, el president Salvador Illa, va ser que esdevinguéssim una de les cinquanta regions més innovadores d'Europa a l'Horitzó 2030. I quan parlem d'aquesta missió, doncs, no només parlem de fer més inversions, també parlem, com vostè diu, d'atraure talent i donar oportunitats. Avui en dia, no em vull equivocar, però a Catalunya tenim aproximadament en el sistema universitari 38.000 estudiants estrangers que estan matriculats a les universitats catalanes. I en el sistema de recerca, en els centres de recerca Cerca, aproximadament un quaranta per cent d'aquest talent és internacional.

Tenim aquí també un gran repte de legislatura, i és com fer compatible l'ús i foment de la llengua catalana amb el fet de ser altament internacionals. I també des del Departament de Recerca i Universitats estem fent una aposta molt clara amb diferents tipus d'ajuts, com l'ajut Interlingua, a les universitats públiques, que també impacten directament en una àrea que creiem que és fonamental a l'entorn de la recerca, que és el multilingüisme.

Com abordem, doncs, una realitat que tenim en els centres de recerca i les grans instal·lacions científiques, com és el tenir, a vegades..., pensem en l'Icfo, un institut de recerca altament competitiu a nivell internacional, on tenim més de trenta nacionalitats diferents. Volem que aquest talent continuï venint. I aquí el president també va fer una aposta molt clara amb el programa Talent Bridge, que va anunciar el 2 d'abril de 2025.

Quan vostè diu que aquest programa no està funcionant, em sap greu dir-li que el mateix programa espanyol que va fer el Ministeri de Ciència, que es diu ATRAE, fins a dia d'avui ha aconseguit que vinguessin aproximadament una vintena d'investigadors dels Estats Units a tot Espanya, dels quals alguns vindran a Catalunya. Al programa Talent Bridge ara, avui en dia, ja tenim dos investigadors

ICREA plenament establerts a Catalunya. I, a més a més, estem incorporant més talent. La gent no ve d'un dia cap a l'altre.

I també deixi'm que li digui que aquestes convocatòries d'aquestes modalitats tenen unes finestres on els candidats poden presentar les propostes. Ara estem treballant en la modalitat Beatriu de Pinós, que és personal postdoctoral, i després d'estiu, com està previst, el programa Serra Húnter. És un programa a tres anys on utilitzàvem diferents modalitats de contractació, que són reconegudes arreu del món per la seva excel·lència –el programa ICREA, el programa Talent Bridge i el programa Beatriu de Pinós–, amb una inversió de 28,8 milions d'euros a tres anys, començant, com bé diu, a partir de l'any passat, però no el mateix dia 2 d'abril, sinó quan hem fet les convocatòries pertinents.

També dir que el sistema de recerca Cerca integra personal dels Estats Units mitjançant les seves convocatòries i el programa incorpora el que en diem unes «motxilles» per acompanyar aquests investigadors i investigadores que s'incorporaran en els centres de recerca Cerca.

Ha fet també menció a la gran desinversió o falta d'inversió en els centres de recerca Cerca. És un tema que també a nosaltres ens preocupa i gràcies al pacte d'investidura entre Esquerra Republicana i el PSOE del 2023, de fet, des de l'any 2024 hem pogut aconseguir fer inversions de 300 milions d'euros al sistema de recerca i universitats.

Alguna de les qüestions que ara estic comentant són fruit d'aquestes inversions. I, per exemple, per als centres de recerca Cerca, ara farem una inversió de 25 milions d'euros. La setmana que ve tinc una reunió al departament amb totes les directores i directors dels centres de recerca Cerca per explicar aquest model d'inversió.

Aquests 25 milions d'euros, com es distribuïran? Doncs, d'una forma que creiem que és l'única manera de garantir l'excel·lència: mitjançant una avaluació. Una avaluació que en farem, a més a més, un seguiment d'indicadors que es desprenen de la llei de la ciència, un instrument que vostès van pactar de forma unànime en aquest Parlament i que volem que els investigadors i investigadores i centres de recerca prenguin com a model per poder continuar enfortint les seves infraestructures.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn de rèplica, en aquest cas, de la diputada Míriam Casanova i Domènech. Gràcies.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, li agraïm molt la informació sobre les mesures que estan aplicant i que també, molt especialment pel dia que és avui, doncs, també que visibilitzin la feina molt rellevant de les dones investigadores.

Però, sens dubte, tenen molt per fer, eh? Tenen molt per fer per donar resposta als problemes de les universitats i centres de recerca de Catalunya. I ja s'apropen a l'equador del mandat. La realitat ens mostra que el sistema universitari i de recerca està lluny de ser el veritable motor de desenvolupament de Catalunya, perquè les principals dades encara són..., fent referència a l'any 2024, les universitats públiques catalanes van rebre un finançament de la Generalitat del voltant de 1.110 milions d'euros, cosa que representa el 0,35 per cent del PIB català. Per tant, molt per sota de l'objectiu de l'1 per cent.

Ens alegrem molt que hagin posat ja el focus en la UOC, perquè realment és molt greu la situació que tenen, juntament amb la Universitat de Vic. A tall d'exemple, la UOC rep la mateixa dotació per a infraestructura tecnològica que el 2003. Per tant, celebrem que, a partir d'ara, doncs, sembla ser que ja no serà així.

La Universitat de Vic rep menys del quinze per cent del seu pressupost en finançament de la Generalitat, mentre se situa al voltant del seixanta-cinc per cent en el conjunt de les universitats públiques.

El personal associat a temps parcial està augmentant, passant de 5.500 l'any 2014 a 7.600 l'any 2024, segons dades del propi departament, mentre que és necessari el relleu generacional del professorat de carrera acadèmica.

El deliri lingüístic..., és que no els permet avançar cap a la igualtat d'oportunitats i a que l'educació superior actuï com a ascensor social. En conjunt, les assignatures de grau s'imparteixen més d'un setanta per cent en català, només un vint per cent en castellà i menys d'un deu per cent en anglès, a diferència del que succeeix a les universitats privades, on l'oferta educativa és majoritàriament en anglès i, en part, en castellà.

Per altre costat, és curiós que la Universitat de Vic, que rep un ridícul finançament per part de la Generalitat, sigui la primera universitat en concessió de beques. Un de cada tres estudiants paga menys gràcies a les beques adaptades a les necessitats personals. Per tant, haurien d'aprendre, no?, de com ho fa aquesta universitat de gestió privada.

Respecte a la recerca, el finançament de la Generalitat en R+D+I ha estat al voltant de 1.270 milions d'euros, el 0,42 per cent del PIB català l'any 2023, que és la darrera dada publicada en el departament. Per tant, també encara està lluny d'arribar a l'1 per cent, a l'objectiu de l'1 per cent establert al pacte per a la societat del coneixement.

Per últim, voldria destacar que el col·lectiu d'investigadors del sector públic de la Generalitat es desglossa en 2.500 places conjunturals vers només 2.200 places estructurals, segons l'informe de la sindicatura que abans li mencionava.

I tant vostè com jo, que ens hem doctorat, doncs tenim clar que són especialment greus les condicions laborals dels investigadors predoctorals, tant pel que fa al baix sou com a la manca d'estabilitat. Per tant, és una prioritat resoldre la precarietat laboral dels doctorands.

En conclusió, creiem que per abordar aquests grans reptes del coneixement i la ciència a Catalunya és urgent i necessari que el Govern presenti el projecte de pressupost per al 2026, posant fi a la pròrroga del 2023, per tal que puguem començar a donar resposta a les necessitats de finançament, d'estabilitat laboral i d'igualtat d'oportunitats a les universitats i centres de recerca i de transferència de resultats, i que ja sap que per al Partit Popular és una prioritat.

En pocs dies, quan Esquerra Republicana vulgui començar a iniciar les negociacions pressupostàries, doncs, consellera, estigui amatent i defensi els recursos que necessiten les universitats i els centres de recerca, perquè, si no, tota la bandada que té..., tota la bancada que té aquí de representants de conselleries li passaran per davant, fins i tot el pacte per la llengua i fins les accions de feminisme.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de rèplica ara de la consellera Núria Montserrat i Pulido.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Bé, diputada, com li deia, gràcies perquè aquest espai de cinc minuts també representa un moment per poder abordar qüestions que no he tingut temps de contestar a la seva primera interpellació, com per exemple, l'àmbit de la innovació i transferència del coneixement. Vam anunciar a l'octubre del 25 la constitució del primer centre Fraunhofer a Catalunya, el centre Fraunhofer CAT en l'àmbit de la teragnosi, un projecte participat per part de l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Ciència. És un projecte que ja està funcionant, on ja tenim un director i hi ha una instal·lació al Parc Científic de Barcelona. I, a més a més, aquest projecte ens ha d'ajudar a l'acceleració de convertir les idees dels laboratoris i dels centres de recerca en l'àmbit de teragnosi en producte, i també connectar aquesta oportunitat sense precedents amb el projecte de l'antic Mercat del Peix al Parc de Recerca Biomèdica que en di-

rem «de la Ciutadella», aquest edifici de medicina de precisió, que ubicarà quatre centres de recerca, amb més de 950 investigadores i investigadors a partir de l'any 2028, amb una inversió de més de 100 milions d'euros, on el Departament de Recerca i Universitats està fent front també des de l'any 25 a aquestes despeses. Quan em preguntava sobre realitats i tangibles, aquí també en podem fer esment d'un altre.

Després, també, ens preocupen veig que les mateixes coses, que és com dotar el sistema de recerca i universitats de capacitats per poder transferir el coneixement. Com ho fem si no tenim instruments? Com ho fem si no tenim convocatòries per poder-ho fer? Quan hem anunciat aquest pla d'inversions territorial en l'àmbit de recerca i universitats, gràcies a aquest pacte entre Esquerra Republicana i el PSOE, de 300 milions d'euros, vam anunciar també que estem treballant en noves convocatòries, sent una d'elles la transferència de coneixement, que estem avui en dia acabant de definir per posar aquest instrument, aquest model. Si no tenim models, no tenim instruments, els investigadors i investigadores no poden transferir aquest coneixement.

I passa exactament el mateix amb el model de les universitats. Vostè parla de model de finançament plurianual. Això es recollia, d'alguna manera, també a la declaració de Calonge, on es feia referència a una necessitat d'inversió de 1.400 milions d'euros. Deixi'm que..., nosaltres estem treballant elaborar el model. No tenim model, no hi ha un model d'avaluació real de les universitats. Estem treballant, des del Departament de Recerca i Universitats –i així també ho hem presentat a la rectora i els rectors de les universitats públiques catalanes–, en un model d'avaluació basat en *inputs* i *outputs*, en un model que es desprèn de la LUC, mitjançant l'establiment de contractes programa, i de la LOSU, que ens permet també avaluar criteris en l'àmbit de docència, en l'àmbit de recerca, transferència del coneixement i sostenibilitat i inclusió. I aquest és el model que volem seguir. Un model d'excel·lència, basat en retiment de comptes, que ens permeti també tenir un impacte real a la vida de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

I un altre instrument que tenim aquí, que és un instrument que creiem que connecta encara molt millor el coneixement i l'educació superior amb el sistema productiu són les microcredencials. Tenim el programa Microcreds.cat, que s'està desenvolupant des de la Direcció General de Transferència del Coneixement del nostre departament, amb un mapa viu de més de tres-centes microcredencials que s'estan impartint per part de les universitats públiques de Catalunya. I aquí també estem fent una feina i una tasca d'identificació d'aquelles verticals, aquells sectors productius que requereixen aquesta formació.

També m'agradaria fer esment d'aquest programa que permet, a més a més, que la població activa entre els vint-i-cinc i seixanta-quatre anys, que no té per què haver cursat prèviament estudis universitaris, pugui apropar-se a les universitats i pugui rebre aquestes càpsules que en diem «formatives» entre tres i quinze crèdits. I aquí el departament també està fent una aposta molt forta per la formació dual, una altra formació que permet compatibilitzar els entorns altament professionalitzats i també el sector universitari. I el nostre programa de doctorats industrials, on els doctorands també estan en el sector productiu i poden fer un doctorat des de l'àmbit acadèmic, però incorporats en el sector productiu.

Ha fet també vostè referència al relleu generacional. Creiem que el pla de competitivitat, el mal dit «pla de xoc», que ens agrada dir «pla de competitivitat» universitari, i el programa María Goyri, són plans que volen lluitar contra aquest envelliment de les plantilles i també afavorir aquest relleu generacional basat en mèrits, basat en bones propostes i bones candidatures.

I també deia vostè, doncs, aquesta obsessió que tenim per la llengua. Bé, deixi'm dir que tenim un pla d'enfortiment del català i volem complir-lo. I ara, de fet, el que estem fent és revisar-lo, perquè ho hem de fer –perquè ho hem de fer–, perquè els drets lingüístics a les universitats i al sistema de recerca..., l'hem de blindar i l'hem

de fer compatible amb la internacionalització. I aquí també estem fent molt bona feina conjuntament amb el Departament de Política Lingüística. Crec que és important que defensem els drets lingüístics i també, sobretot, que promoguem la internacionalització com a element de cohesió i també com a foment d'atracció d'aquest talent internacional que aquí trobarà les possibilitats per poder continuar amb la seva carrera acadèmica.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials

300-00247/15

Passem tot seguit el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la, té la paraula el diputat Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Conselleres, diputats, diputades... Avui la interpel·lem, consellera, des d'Esquerra Republicana, per la manca de gestió administrativa que estant patint les entitats locals i socials del nostre país. Una manca de gestió que es tradueix en una vulneració dels drets essencials de les persones; d'aquells drets que quan fallen no fallen en abstracte, sinó que fallen sobre persones concretes, sobre famílies concretes i sobre territoris concrets.

Avui dia, consellera, milers d'entitats socials i locals del nostre país no saben quan sortirà la convocatòria de subvencions del Departament de Drets Socials. I no parlem d'una convocatòria qualsevol. Parlem de la convocatòria que permet mantenir serveis essencials: acompanyaments, suport a persones amb discapacitat, atenció a la infància vulnerable, salut mental i inclusió social. El problema no és només que no hi hagi data. El problema és que no hi ha calendari, no hi ha previsió i no hi ha cap horitzó que permeti planificar. I això genera una situació absolutament insostenible: entitats que no saben si podran mantenir equips professionals treballant amb precarietat, i serveis bàsics que pegen, literalment, d'un fil.

I a tot això, consellera, s'hi afegeix un fet que encara agreuja més la situació, perquè no només no hi ha convocatòries, és que tampoc s'han pagat els endarreriments del 2025. Avui hi ha entitats que han prestat serveis durant tot l'any passat, que han avançat diners, que han mantingut equips i atencions essencials i que encara no han cobrat el que els correspon. Això no és una incidència puntual, és un problema greu de gestió que posa les entitats al límit de la seva capacitat financera i trasllada la seva manca de previsió a qui sosté el sistema de serveis socials amb esforç i responsabilitat.

Consellera, no pagar els endarreriments del 2025 mentre no es convoquen les subvencions de 2026 és condemnar les entitats a treballar sense garanties i sense seguretat. I això acaba repercutint directament en les persones més vulnerables. Consellera, volem que sigui clara, que ens expliqui què està passant, perquè està improvisant amb els drets de les persones i quina és la causa perquè en data d'avui, dia 11 de febrer de 2026, encara no es pugui realitzar el tràmit de sol·licitar una subvenció per part d'aquestes entitats.

Miri, consellera, fa uns mesos, des d'aquest mateix Parlament, la vam interpellar sobre el contracte programa. Li vam advertir clarament que no es podien eliminar línies d'ajut específiques que garantien estabilitat a serveis essencials. I vostè ens va

respondre que aquestes línies no desapareixerien, sinó que passaven a tenir una altra forma contractual: les volia passar a subvencions. Això no era un debat teòric, era una advertència política molt clara.

Des d'Esquerra Republicana li vam dir que eliminar línies del contracte programa, substituir-les per subvencions temporals i buidar-lo del seu sentit trencaria la continuïtat dels serveis, generaria inseguretat al tercer sector i acabaria afectant directament les persones més vulnerables. Avui, consellera, els fets ens donen la raó. El contracte programa ha perdut línies d'ajut, no dona estabilitat i ha empès serveis que haurien de ser estructurals a dependre de convocatòries incertes, convocatòries que no es poden sol·licitar.

Gosaria dir-li, consellera, que això no és una bona gestió. Això és desfer el que funcionava. I quan un govern no gestiona bé, el país se'n ressent. I, malauradament, últimament hem tingut diferents exemples de mala gestió per part d'aquest Govern. Aquest retard no només afecta les persones usuàries, afecta també milers de professionals del sector social, que encadenen contractes temporals, pateixen incertesa laboral i veuen com la seva feina, essencial per al país, es precaritza.

Un país que diu apostar pels drets socials no pot sostenir aquests drets sobre la precarietat de qui els fa possibles. En aquest sentit, consellera, la situació actual suposa una vulneració del marc legal i estratègic que regula l'acció subvencional del seu departament. Les subvencions no són un instrument accessori, sinó una eina essencial de foment per fer efectives les polítiques públiques i garantir una gestió coordinada, participativa i eficient dels recursos públics, d'acord amb els principis de subsidiarietat, proximitat i especialització tècnica.

La manca de convocatòria i de previsió trenca aquest model, impedeix assolir els objectius dels plans sectorials i desnaturalitza la funció mateixa de la subvenció com a instrument al servei de l'interès general. A més, la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, preveu explícitament que la Generalitat pot atorgar subvencions a les entitats d'iniciativa social per coadjuvar en el compliment de les activitats de serveis socials. Quan aquestes subvencions no es convoquen en temps i forma, no només es genera inseguretat administrativa, sinó que es posa en risc el compliment efectiu dels drets socials reconeguts per la llei.

El mateix Departament de Drets Socials té atribuïdes per decret competències clares en matèria de serveis, prestacions i proteccions socials: infància, discapacitat, dependència, inclusió social i suport al tercer sector. No garantir la continuïtat dels instruments de finançament vinculats a aquestes competències és una omisió greu de responsabilitat pública.

I permeti'm baixar el territori, perquè és allà on la mala gestió deixa de ser un concepte abstracte i es converteix en conseqüències reals. La setmana passada vam rebre un cas que, consellera, hauria de fer replantejar moltes coses a qualsevol responsable públic. Al Pla de l'Estany, en una escola pública, un infant de primària amb trastorn de l'espectre autista ha perdut de cop el suport d'assistència personal que rebia dins l'horari lectiu a través del programa «T'hi acompanyem». Un suport que funcionava a través de convocatòries d'ajut que ara mateix no se sap quan es tornaran a convocar i/o si es convocaran. Per a aquest infant, aquest acompanyament no era cap luxe. Era el que li permetia entrar a l'escola sense por, entendre què se li demanava a classe i no desbordar-se quan alguna cosa canviava. Era el que li permetia seure a l'aula amb els companys, seguir una explicació, relacionar-se sense conflictes i tornar a casa havent après i no havent patit. I tot això ha desaparegut en unes setmanes sense avís, sense avisar el centre, sense avisar la família i sense cap alternativa immediata. L'endemà, el centre va haver d'improvisar amb recursos que no té. La família va entrar en una situació d'angoixa i l'infant va perdre un suport essencial a mig curs.

I per què passa això, consellera? No perquè el servei no funcioni. No perquè no sigui necessari. Passa perquè s'ha acabat una subvenció del Departament de Drets

Socials i no hi havia cap mecanisme de continuïtat. Una subvenció que a dia d'avui encara està fora de termini. I no em digui que és per falta de pressupostos. Consellera, el seu departament ha avisat aquestes famílies que feien ús d'aquests serveis? I a les entitats? Quan les ha avisat? Quan governen així, consellera, qui pateix no és tot-hom. Pateixen els infants amb necessitats especials, pateixen les famílies, pateixen les entitats socials i pateix el territori. Això no és una bona gestió.

Quan Esquerra Republicana tenia responsabilitats de govern, les línies d'ajut donaven estabilitat, les convocatòries no generaven aquesta inseguretat i no es deixaven caure els serveis a mig curs. No era perfecte, consellera –no era perfecte i ho sabem–, però no jugava amb els drets de la gent.

Per tot això, consellera, li faig diverses preguntes clares i esperem també respostes clares. Quan publicarà la convocatòria de subvencions del seu departament? Per què han eliminat línies d'ajut del contracte programa i les han passat a subvencions temporals? Com pensa garantir que cap infant torni a perdre un suport essencial a mig curs? Quin contacte està fent el departament amb les entitats que avui no poden continuar prestant serveis? I, sobretot, quin model de gestió defensa aquest Govern, el de la improvisació o el de la responsabilitat pública? Consellera, queda demostrat que no gestionen bé, que no planifiquen i que tenen el país en una situació que acaben pagant sempre els mateixos: els més vulnerables.

Des d'Esquerra Republicana, a banda d'aquestes preguntes que li traslladem, li exigim planificació, estabilitat i garanties, i sobretot, també, parlar amb el sector, parlar amb la gent que pateix aquestes situacions. Perquè els drets no poden dependre de retards que ningú sap quan s'acabaran i perquè aquest país mereix una altra manera de governar.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputat, li he de confessar que jo crec que aquesta serà la meua interpellació més difícil de totes, perquè..., bé, no sé com explicar-ho. M'ha deixat una mica descol·locada amb la seva intervenció, i potser jo he demostrat en aquesta tribuna, doncs, que de vegades em deixo expressar amb tot l'entusiasme, perquè visc aquesta feina i aquesta contribució amb molt d'entusiasme. Però jo crec que intentaré... Serà la més difícil perquè estic fent un exercici de contenció per explicar i per mantindre, diguéssim, el to, perquè..., bé, perquè, diputat, m'ha semblat una mica injusta –aquí ja sincerant-me– aquesta interpellació, perquè el sistema saben vostès perfectament com funciona. Han governat fa quatre dies i jo he intentat posar en valor moltes vegades tota la feina de bona gestió i de bona feina que va fer el Govern Aragonès. I per això em decep una mica aquesta, diguéssim..., bé, aquesta exposició de com funcionen les coses. I ho resumiré molt breument, perquè la situació és molt senzilla.

Quan hi ha uns pressupostos prorrogats des de fa tres anys... Hi han hagut unes ampliacions de crèdit en base a acords en aquest Parlament, que jo agraeixo molt, però, quan comences a 1 de gener, comences amb el pressupost prorrogat. Això vol dir que avui tenim el pressupost que teníem el 2023. I això què vol dir? Doncs que tota l'estructura pressupostària fa que tots els plurianuals, tot el que s'ha compromès aquest departament a gastar durant l'any, com que no hi ha prous calés, és com una espècie de forat negre, de dir: «Fins que no tinguis aquests forats complets, aquests plurianuals amb calés, no pots fer pràcticament res.» Tot això és una qüestió que forma part de l'arquitectura pressupostària, que quan va passant l'any i amb acords per a expansions de crèdit tot es va solucionant i es va gestionant. Però avui el pressupost del meu departament és aproximadament de menys 300 milions d'euros.

Llavors, jo, amb menys 300 milions, com puc convocar una nova convocatòria? Pràcticament, doncs, els primers mesos són molt complicats. I això no és una situació nova; vostès es van enfrontar a aquestes situacions en el passat, i es fa el que es pot. Però això el que comporta és que les convocatòries no puguin sortir abans de temps, no puguin sortir l'1 de gener, s'endarrereixin, i després, quan es resolen les convocatòries, es paga –com llavors ja t'han arribat els calés...– retroactivament a aquestes entitats des de l'1 de gener. Això és un sistema subòptim. No és la fi del món, perquè al final aquestes entitats reben els calés de tot l'any 2026, però és veritat que els hi arriba tard, els hi arriba a l'agost, al setembre. I moltes entitats funcionen amb un acte de fe, tenen els seus equips com un acte de fe que arribaran els diners per pagar el que ja s'estan gastant. Però això és una cosa que no ens hem inventat nosaltres; això porta funcionant molts anys d'aquesta manera, i fem tot el possible per redreçar aquesta situació.

Llavors, titllar això, que és una cosa que funciona així i ha funcionat així durant moltes dècades, com a mala gestió, com a improvisació, com deixar les entitats, doncs no em sembla just. Però, bé, espero que amb això hagi pogut respondre a part d'aquestes preguntes. Perquè res més lluny de la nostra voluntat que el sistema sigui així, però moltes vegades no tenim una altra manera, tristament. La manera seria tenir uns bons pressupostos actualitzats l'1 de gener i poder-se anticipar. Aquest seria el món ideal, però, bé, és que és difícil arribar fins aquí.

Sobre el tema del contracte programa. En això, doncs, també posar sobre la taula que en el contracte programa..., no és cert que nosaltres haguem tret coses del contracte programa o les haguem passat a subvencions; a l'inrevés, al contracte programa hem passat..., el que estava en transferències es manté en transferències i el que estava a subvenció..., hem passat tres fitxes de subvenció a transferències. Bé, això és el plantejament que estem fent, perquè encara el nou contracte programa no s'ha acordat amb el món local. Estem en ple procés per posar fil a l'agulla; les converses, molt encarrilades, però encara no s'ha tancat. Però aquest és el compromís. No hem passat absolutament res de transferència a subvenció.

I això, doncs, també reflecteix una situació amb el contracte programa que el seu grup parlamentari ha viscut en primera persona. El contracte programa 2022-2025 va ser en el qual, per una negativa de la Intervenció..., va fer passar moltes coses de transferència a subvenció. Això va ser molt problemàtic per al món local. I després es van intentar passar... No, perdó, això va ser al contracte programa anterior. Al del 2022-2025 ja es va dir: «Escolta, passem a transferències el màxim possible, perquè és molt més fàcil.» I nosaltres continuem en aquesta línia. Però és veritat que ja xoquem amb un marc normatiu, perquè ja no podem passar més coses de subvenció a transferències. Estem negociant també amb el món local per veure si podem canviar el marc normatiu. I aquí, doncs, espero que en aquesta cambra puguem trobar els acords per intentar moure aquest marc normatiu per poder inclús passar més fitxes de subvenció a transferències, perquè som molt conscients de l'impacte de reducció de burocràcia.

I, bé, doncs això és bàsicament el principal que li volia transmetre. El compromís d'aquest Govern amb el món local i amb el tercer sector és complet, és ple. Nosaltres concebem el tercer sector i el món local no com uns socis, no com una xarxa, sinó com una part essencial del sistema de drets socials que estem construint, i una veritable font d'innovació i de construir aquest sistema arrelat al territori, basat en la innovació i basat en les millors pràctiques. I per això també vam posar en marxa la convocatòria de subvencions 2025-2026, que en part és fruit de tota la tasca prèvia feta pel Govern Aragonès. De fet, no vam voler començar a tocar les bases de la convocatòria 2025-2026 perquè hagués comportat un endarreriment encara més llarg; la vam intentar processar el més ràpid possible, amb els canvis justos, i perquè s'havia fet una molt bona feina.

Això què ha comportat? Doncs és la primera vegada que s'ha fet una convocatòria bianual que ha donat estabilitat al sector. Hi ha moltíssimes entitats que per primera vegada no tenen una línia anual, sinó que tenen una línia de dos anys. Llavors, aquestes estan totalment cobertes. Ara què tenim? En aquesta convocatòria sí que hi havia algunes –poques– línies que tenien convocatòries anuals per tenir més flexibilitat, i aquestes són les que encara hem de convocar. Aquesta convocatòria confiem poder tenir-la al març i que vagi el més ràpid possible.

Però volia posar en valor aquesta Convo 2025-2026, perquè, a més, crec que és un molt bon exemple d'una cosa que moltes vegades diu el conseller Dalmau, de reconèixer la feina feta anteriorment i que nosaltres, doncs, rebem aquest testimoni i acabem de posar fil a l'agulla. Crec que és una molt bona Convo. S'han assignat 231 milions d'euros per als dos anys, prop de 25 milions d'euros més de l'inicialment previst. Això és un exemple de complementar en positiu una cosa que ja estava ben feta. Aquests recursos han permès finançar 2.771 accions totalment transformadores. I ens permet dir que tenim una de les principals convocatòries de subvencions de la Generalitat, que és una empenta al tercer sector molt molt substancial.

Miri, a més, quina casualitat, perquè jo aquí tenia..., m'havia apuntat alguns exemples pràctics de programes que fan una tasca fonamental, i havia recollit un exemple de Salt, perquè hi vaig estar la setmana passada, i volia parlar de l'A-Porta, una activitat magnífica on una entitat empodera el veïnat per anar picant, literalment, porta a porta per construir aquestes xarxes de veïnatge, de comunitat. I aquestes són les coses que aquesta convocatòria ens permet fer.

Llavors, jo espero haver-li contestat les altres preguntes. Però el que vull deixar clar és que el compromís d'aquest Govern amb la bona gestió i amb la millor gestió possible davant de les dificultats administratives, pressupostàries i burocràtiques no pot ser més gran, i ens hi deixem la pell per fer, doncs, que aquests recursos arribin, per donar la major estabilitat possible al tercer sector, al món local i a totes aquestes persones que la seva acció –del món local i del tercer sector i del Govern de la Generalitat–, realment, els hi transforma la vida.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Consellera, jo en cap cas la volia incomodar ni que se sentís tensionada amb la meua interpellació. De fet, la feina dels grups de l'oposició és posar en evidència allò que fa el Govern i, en tot cas, explicar-los com creiem que ho poden fer millor. L'any passat es van poder fer algunes d'aquestes accions, perquè es van..., hi havia pressupostos prorrogats i bé algunes accions es van fer. De fet, nosaltres quan estàvem a govern buscàvem mecanismes, buscàvem estratègies per poder intentar, doncs, que unes polítiques tan essencials per al país, com són les polítiques de drets socials, es poguessin tirar endavant. De fet, han passat també per aquest plenari suplements de crèdit. També són mecanismes..., eh?, segurament no són els més fàcils, però segurament són eines que es poden utilitzar per tal de millorar les polítiques en drets socials.

Jo esperava que concretés una mica més en el tema d'alguna data –ha parlat del març, eh?–, a l'hora, doncs, de poder treure aquesta convocatòria. Jo entenc les bones intencions, però la seva responsabilitat és governar i donar resposta a la ciutadania del nostre país. Estem parlant de calendaris, d'estabilitat i de continuïtat –és bàsicament el que li he demanat jo en la meua interpellació–, i sobre això, com deia, no hem sentit cap data clara –hem sentit el mes de març, esperem que així sigui–, cap compromís concret ni cap mecanisme immediat que doni tranquil·litat a les entitats, als professionals i, sobretot –sobretot–, a les famílies.

Vostè ha parlat de complexitat administrativa, de reordenacions de model, però mentre reordenem, mentre el departament redefineix, hi ha serveis que cauen. I quan cau un servei social no cau un paper –no cau un paper–, cau un suport, cau una rutina, cau una seguretat vital per a les persones, que no poden esperar.

Ens ha dit que el pas a subvencions permetrà més flexibilitat; però la flexibilitat, consellera, sense estabilitat és precarietat, i els drets no es poden sostenir sobre convocatòries, hi insisteixo, incertes i que no sabem..., fora de termini o sense una previsió. Li he posat aquell exemple concret, real i verificable, eh? –l'infant amb trastorn d'espectre autista que ha perdut un suport essencial–, i no hem sentit cap resposta clara respecte a això tampoc, consellera. Ni sobre aquest cas ni sobre com pensa evitar que això pugui tornar a passar. Perquè aquest, desgraciadament, no és un cas aïllat; és conseqüència directa d'aquest model, no?

Vostè ha dit que el departament hi és, que fem un acte de fe, eh?, diguem-ne; però ser-hi no és suficient si no s'hi arriba a temps, consellera. I avui el que tenim són entitats que no saben si podran continuar, equips professionals que no saben si cobraran el mes vinent i famílies que viuen amb angoixa perquè el suport que tenien avui, com deia, ja no hi és. I, consellera, governar no és reaccionar; governar és preveure. I aquí és on falla, crec, el seu departament; no perquè faltin discursos, sinó perquè falten eines estables. I el contracte programa havia de servir, precisament, per a això, per donar estructura, continuïtat i seguretat. I avui creiem, des del nostre grup, que està afeblit, buidat i substituït per una lògica de convocatòria que no garanteix drets.

Vostè ha intentat presentar aquesta situació com una transició, però ens sembla que és una transició sense xarxa de seguretat. No és una transició; és un tall. I els talls en polítiques socials sempre els acaben, com he dit, pagant els mateixos. I això és el que ens preocupa des d'Esquerra Republicana.

I d'Esquerra Republicana no li demanem miracles, consellera; no li demanem miracles, perquè, precisament, sabem el que és governar, sabem el que és portar la conselleria de Drets Socials, i lo que demanem és responsabilitat. Li demanem que publiqui calendaris clars, que garanteixi mecanismes de continuïtat automàtica, que reforci el contracte programa i que assegurï que cap infant, cap persona amb discapacitat, cap família vulnerable torni a quedar desatesa a mig curs.

Perquè, com li deia, els drets no poden dependre de si una convocatòria arriba tard o no arriba, i perquè governar no és explicar que tot és complex, sinó garantir que passi i, passi el que passi, ningú quedi enrere.

Això és lo que defensem des d'Esquerra Republicana, i això és el que li he volgut traslladar amb aquesta interpellació. I, consellera, doncs, ens veurem a la propera moció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé; moltes gràcies, president. Diputat, nosaltres li agraïm molt els comentaris i les reflexions, i, com ha dit moltes vegades el president Illa, doncs, una bona oposició fa un bon Govern, i en prenem nota. El que jo he intentat també transmetre és, amb la màxima transparència possible, què és el que ens impedeix, no?, ser més àgils, tenir més planificació, més estabilitat.

Crec que hem fet coses rellevants per tenir aquesta major estabilitat, com treure una convocatòria de subvencions bianual, que és fruit també dels passos que va fer el conseller Campuzano. Són passos en la bona direcció; continuarem en aquesta línia.

Tenim també una altra qüestió pendent molt important de drets socials i com a país, que és la reforma de la cartera de serveis; una cartera de serveis que s'hauria

d'actualitzar cada dos anys, i porta una dècada sense actualitzar-se. Cada cop la pilota és més gran i és més complex fer-la, però és una qüestió que s'ha d'abordar.

I per què això és important? Perquè una bona reforma de la cartera de serveis ens ha de poder permetre identificar quines activitats que el tercer sector està fent realment han de ser incorporades a l'estat del benestar com una política que ha de venir, no per si tinc calés per fer una subvenció, sinó per quedar-se. I això..., passariem, doncs, algunes d'aquestes activitats de subvenció a concert, amb aquesta estabilitat, que soc conscient que el Govern Aragonès ja va deixar, doncs, començats aquests treballs, i que nosaltres volem continuar en aquesta línia.

Però, com li deia, doncs, és molt difícil donar estabilitat amb uns pressupostos prorrogats des de fa tant de temps i amb el marc actual. Vostè, diputat, ha posat sobre la taula els suplementos de crèdits fonamentals i pels quals, doncs, els que es van aprovar, acordar el 2025, estem molt satisfets i molt agraïts. Però és veritat que van arribar quan van arribar, i les coses, les convocatòries de subvencions del 25 es van poder posar en marxa quan va haver-hi aquest suplement. I això va fer endarrerir-ho tot. I aquest any, doncs, idealment l'1 de gener, tindríem una altra situació, però, si no, tot s'endarrereix.

Jo crec que entre tots hem de trobar la manera de confiar i d'abordar, doncs, aquestes qüestions, aquestes grans reformes. El Departament de Drets Socials és, segurament, un dels àmbits de la Generalitat –no és cap sorpresa per a ningú– on tenim més espai per recórrer. Hauríem d'avançar molt més a configurar aquesta capacitat pressupostària, aquest sistema ben agranat, aquesta revisió de la cartera de serveis que passi cap a una concertació d'un model de subvencions, i aquí és on estem enfocats. Un departament fonamental per al benestar dels ciutadans, però que encara no té el sistema que voldríem que tingués.

I sobre el cas que em menciona del Pla de l'Estany, doncs, és un exemple molt dramàtic d'aquest tipus de situacions, d'unes subvencions que es confirmen tard, quan es confirmen, es confirmen retroactivament, però hi ha entitats que es queden entremig i no tenen aquesta estabilitat financera que seria la ideal.

Des del nostre departament hem fet, en aquest cas, com fem en molts altres àmbits..., ens hi deixem la pell. Els serveis territorials han estat parlant amb l'entitat per veure què es podia fer, si anàvem a un model de bestretes, si podíem facilitar, doncs, un crèdit, què es podia fer en aquest àmbit, i com podíem també, amb el sector, amb el Departament d'Educació, compensar aquestes mancances.

Fem tot el possible amb els mitjans que tenim. I el que sí que, doncs, també vull transmetre: que el departament i el meu equip es deixa la pell per abordar totes les problemàtiques de totes les entitats socials per, amb les eines que tenim, donar la major estabilitat possible i el major compromís possible, perquè la feina que fan té un impacte social i en el benestar humà que és fonamental, i són uns serveis essencials per al nostre país i els considerem uns socis indispensables d'aquest sistema de drets socials que entre tots hem de construir.

Moltes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur.

Interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur

300-00250/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bona tarda, conselleres, diputats, diputades. Ho vam escoltar dissabte: «Sense trens no hi ha futur.» Però hi direm més: «Sense trens no tenim present i estem hipotecant el nostre futur.»

El maltractament ferroviari d'aquest país fa anys que s'arrossega i fa massa temps que condiona la vida dels catalans. La situació és desesperant i la crisi és greu. I és greu perquè no només afecta la mobilitat, sinó que té un impacte directe en la seguretat del servei, afecta l'economia del país, accentua una centralització forçada al voltant de Barcelona i té conseqüències greus sobre la salut i el benestar de milers de persones.

La incertesa de no saber quan arribaràs per falta d'informació, de no presentar-te a un examen per un retard o de perdre la feina pels incompliments i les avaries constants de Rodalies genera estrès, frustració i indignació a milers de catalans. Els catalans hem perdut la confiança i hem perdut la paciència. Ho vam veure ahir a Mataró i fa una setmana a l'estació de Cunit.

Diuen que estan treballant per recuperar el servei i per garantir la seguretat dels usuaris, però és que la normalitat d'abans de tot aquest desgavell ja era anormal. No és normal que els trens siguin impuntuals; no és normal que el servei falli; no és normal patir incidències diàries; no és normal que el país no estigui ben connectat, i no és normal que la caiguda d'un talús paralizzi tot un país.

Consellera, la pregunta és clara: com pensen garantir la fiabilitat del servei? Com es pot generar confiança? Ens hem de creure que tot el que no han fet durant vuit anys ho faran ara en dos dies? Rodalies ha perdut tota credibilitat i fiabilitat. Per això insistim que volem Renfe fora de Catalunya.

Podem parlar de nous serveis o de noves línies, però res d'això és viable si abans no es garanteix un servei fiable. L'hora és greu, però també és una oportunitat; l'oportunitat de fer les coses diferents, de planificar per a les generacions futures, de deixar d'improvisar davant de crisis estructurals i de fer-nos respectar allà on calgui per defensar els catalans i el país.

I amb aquesta voluntat de ser propositius, li posem en consideració aspectes que servien per millorar les connexions ferroviàries del país; això partint des d'un objectiu prioritari, que és recuperar i garantir la fiabilitat del servei.

Primer. El model actual necessita canviar radicalment. Decidir les coses a sis-cents quilòmetres no ha funcionat. Catalunya ha de recuperar el lideratge. Tenim dos models ferroviaris: Rodalies, que col·lapsa, i Ferrocarrils, que funciona sense incidències greus, sense retards estructurals, fins i tot en episodis meteorològics adversos.

Per cert –i un parèntesi, consellera–, li vam preguntar quants trens fora de servei hi havia a Renfe i quants a Ferrocarrils de la Generalitat. El termini acabava el 20 de gener. Ens pensa respondre? I tanco el parèntesi.

Ferrocarrils demostra que amb una bona política de manteniment, de prevenció i de gestió, els trens responen. El problema de Rodalies no és la pluja ni el canvi climàtic; és la mala gestió, la deixadesa i la falta d'inversió premeditada. Cal un canvi de governança. No té sentit que la solució del desgavell de Rodalies continuï en mans d'una empresa mixta on el soci majoritari són els mateixos responsables del desastre Renfe-Adif, i, en última instància, tots els governs espanyols.

Consellera, li demanem novament que reconsiderin el model de traspàs. Estudiïn l'informe que hem fet des de Junts per prescindir de Renfe i apostar per la direcció de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Segon. La mobilitat no va i Catalunya no va, perquè quan diem que sense trens no hi ha futur és també perquè necessitem un país en xarxa; és a dir, un país connectat més enllà de Barcelona i de l'àrea metropolitana. Perquè més enllà d'aquest àmbit territorial hi ha país; vaja, hi ha el país.

Per això apostem per replantejar la mobilitat de Catalunya i defensem un model ferroviari que vertebrí tot el territori. Avui el tren no arriba arreu, fet que condemna molts territoris a la dependència del vehicle privat, dificulta projectes de vida i, en darrera instància, fa impossible que un jove, avui, pugui desenvolupar un projecte de vida allà on vulgui o fins i tot estudiar allà on un decideixi. I això també perjudica el teixit productiu i industrial, que es veu obligat a concentrar-se allà on hi ha infraestructures. Sense transport ni bones connexions, molts territoris perden oportunitats i no hi ha possibilitat de progrés.

Aquesta ja era la idea que va impulsar Prat de la Riba el 1914 amb la Mancomunitat: un projecte de país que entenia les infraestructures i la connexió del territori com a eina de cohesió, d'equilibri territorial i de prosperitat. Una visió que avui és més vigent i més necessària que mai.

I no obviem que aquesta crisi és social, però també és econòmica. Moltes empreses han patit pèrdues, i és que el transport de mercaderies ha estat l'altre gran perjudicat. Li'n poso un exemple. Del port de Barcelona solen sortir quaranta trens al dia. Amb el col·lapse d'aquests dies, n'han sortit només sis per dia –sis, consellera. Parlem d'una gran pèrdua de productivitat durant vint dies al nostre país. Tenen quantificat de quant és aquesta pèrdua?

El Govern ha estat callat fins avui. Pensen assumir alguna responsabilitat? Han previst algun pla de contingència? I davant d'aquest caos, nosaltres també els hi volem proposar solucions, i la prioritat per millorar el servei dels usuaris i alliberar capacitat de trens de passatgers passa per separar el transport de mercaderies del de passatgers, començant pel desastre i el nyap del Corredor Mediterrani –un exemple de mala planificació–, una línia que, sense estar enllestida, ja ha rebut crítiques de Ferrmed i que neix saturada.

Què farem, consellera, d'aquí a uns anys? Quina planificació tenen? El tercer fil no és la solució. Aquesta setmana s'ha evidenciat: falla la línia de passatgers i falla la línia de mercaderies.

Per això proposem una línia d'ample europeu exclusiva per a mercaderies del Corredor Prelitoral i treure-les dels nuclis urbans, així com impulsar infraestructures alternatives, com l'eix Transversal Ferroviari, que permetria descongestionar el litoral. Aquesta línia, dibuixada per travessar Catalunya per l'interior, tindria capacitat de donar sortida al trànsit de pas de mercaderies i, a la vegada, un doble traçat per al transport de passatgers.

Una línia que, a més, connectaria vegueries que actualment no tenen cap connexió, com són les Terres de Lleida, Catalunya Central, la vegueria del Penedès i les comarques gironines, sense dependre de Barcelona. I un projecte que també impulsaria el teixit productiu d'aquests territoris, com són els polígons industrials del Bages o el de Torreblanca - Quatre Pilans, i fer-ho amb un ample europeu.

I, en aquest sentit, consellera, ens agradaria preguntar-li si tenen previst separar les mercaderies del transport de passatgers, si han estudiat alternatives i si tenen previst impulsar, concretament, la primera fase de l'eix Transversal Ferroviari que ha d'unir Lleida, Igualada i Martorell, i que hauria d'acabar enllaçant amb Barcelona.

Tercer. Renfe també ha deixat una part del país oblidada, i parlem de serveis que han desaparegut o promeses que mai han arribat. Al Camp de Tarragona, per exemple, caldria recuperar l'RT2 i reforçar l'RT1, així com estudiar-ne l'extensió cap a l'Alt Camp i Valls. Cal també reforçar l'R1 i l'R8, i estudiar-ne el perllongament fins a Sant Vicenç de Calders, per crear un corredor ferroviari eficient. Però de tot això no n'hem vist res, i per això li preguntem si tenen previst recuperar aquestes línies i si pensen ampliar les connexions en aquestes zones.

I si parlem de replanificar, no podem oblidar-nos del Pirineu. Consellera, és cert que el desplegament del ferrocarril és més complex per l'orografia, però s'havia parlat d'una potencial connexió Puigcerdà - la Seu d'Urgell - Andorra, de la qual no

s'ha sabut mai més res. Quina és l'alternativa per a la gent dels Pirineus? Un autobús amb poques freqüències i més car com fins ara, o tenen una altra planificació?

Ja hem parlat del Pirineu, però ara cal parlar de l'altra part del país: el sud de Catalunya, el territori més castigat pel mal servei de Rodalies, i on és urgent un pla de reordenació de la mobilitat. Li'n posem exemples. Entre tres quarts de sis i les onze del matí, només hi ha quatre trens que connecten Tortosa i les Terres de l'Ebre amb Tarragona. El mateix nombre connecta la Ribera d'Ebre amb Tarragona i Reus. La Conca de Barberà només té tres trens. I des del Penedès no hi ha cap tren directe cap a Tarragona, només combinacions des de Sant Vicenç de Calders. El resultat és evident: les connexions entre el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre i el Penedès són pràcticament inexistents si no responen a una lògica barcelonina.

Quina és l'estratègia del Govern per millorar la mobilitat del sud del país? Quines actuacions concretes preveuen? Perquè no hi ha prou amb garantir un servei mínimament fiable, que ja seria molt, cal un millor servei. El sud del país no pot continuar desconnectat i, com hem dit, és imprescindible traslladar de manera definitiva el transport de mercaderies lluny dels nuclis urbans.

I acabo. Consellera, aquestes només són una part de les nostres propostes per replantejar les infraestructures ferroviàries del futur. A la rèplica continuarem aprofundint-ho. Però sí que, abans de cedir-li la paraula, voldríem recordar-li que fa unes setmanes ja li vam sol·licitar el pla de Rodalies 2026-2030. Ens podria indicar quan hi tindríem accés?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputada. President, diputats, diputades... La veritat és que vull començar agraint el que em sembla una diferència en el to d'altres intervencions del seu grup parlamentari. La veritat és que valoro que hagin aportat tota una sèrie de mesures que..., aprofito per dir-li, en especial en l'àmbit del transport de mercaderies que vostè plantejava diferents opcions, no?: xarxes ferroviàries segregades per mercaderies, algunes millores de freqüències al sud de Catalunya, també en l'àmbit del Pirineu... I, per tant, reitero el compromís del Govern i, en aquest sentit, la invitació del Govern a participar del que n'hem dit un gran pacte, un gran acord de país on han de participar, tant l'àmbit econòmic com social –per tant, patronals; sindicats; el món local a través dels seus representants, Federació de Municipis, Associació Catalana de Municipis o micromunicipis; també els àmbits dels col·legis professionals, i els grups parlamentaris d'aquesta cambra–, per tal d'empènyer des de la unitat aquelles qüestions que pensem que, efectivament, cal abordar, més enllà de l'estratègia ferroviària que va presentar el Govern, però que, en qualsevol cas, pot servir de base, més enllà del pla de Rodalies, que també hem presentat i que, per cert, aprofito per dir-li que la setmana que ve, molt probablement, ja els podrem lliurar el document definitiu a tots els grups parlamentaris. I, per tant, crec que m'ha semblat detectar en la seva intervenció propostes que són interessants, que són compartides amb alguns agents dels que els hi he dit i que, per tant, anirà bé que ho puguem treballar conjuntament en el marc d'aquest treball conjunt o d'unitat. I, per tant, en aquest sentit, me n'alegro.

Excepte una que li haig de dir que... Ja ho he dit en altres ocasions, però avui que tinc més temps m'hi estendré una miqueta més. Vostès, en aquests moments, plantegen el trencament d'un contracte que vostès saben que és inexistent. I ho saben perfectament, perquè vostès estaven al capdavant del departament quan s'estava treballant i, finalment –ja ens explicaran per què–, aquest contracte no va reeixir. Però, en

qualsevol cas, vostès, que ara parlen d'expulsar Renfe, de treballar sense Renfe i, per tant, treballar amb altres operadors, jo li haig de recordar un titular i una notícia que es va generar al febrer del 2020, que deia: «La Generalitat preveu» –l'hi tradueixo, està en castellà– «que Renfe operi a Rodalies quinze anys més». Quinze, eh? Fins al 2035, eh? Sap qui genera aquesta notícia? Isidre Gavín, en aquell moment secretari, i en aquests moments diputat del seu grup al Congrés dels Diputats. Per tant, si us plau, aquestes solucions màgiques que ara vostès aporten, que a més a més no tenen fonament real –i ho saben–, perquè no hi ha cap contracte per anul·lar, perquè no hi és –en aquests moments no s'està funcionant a través d'un contracte– i, sobretot, havent fet manifestacions el 2020, que no és el segle passat, dient que volien mantenir Rodalies durant quinze anys més, fins el 2035... Una mica de coherència i una mica de rigor en les seves expressions. Però en la resta de propostes li estenc la mà per tal de poder-les treballar conjuntament.

Primer missatge que volia transmetre i que crec que és inequívoc: la seguretat –que vostè ho ha dit també– és i serà la prioritat absoluta dels usuaris i usuàries, del personal ferroviari, de les infraestructures... És veritat que no hi pot haver un bon servei si no hi ha aquesta seguretat. I no hi pot haver..., i vostès deien: «Com recuperar la confiança?» No hi pot haver recuperació de confiança sense garantir, efectivament, estàndards rigorosos de manteniment, protocols clars i capacitat de resposta immediata davant qualsevol incidència.

I és veritat que, durant massa temps, el sistema ferroviari de Rodalies ha funcionat amb una combinació de dèficits de manifest que s'han posat en evidència, efectivament, en aquestes últimes pluges i amb la crisi derivada després de l'accident de Gelida, d'infraestructures envellides –no pas recentment, sinó amb l'acumulació de dècades– i de manca de seguiment polític continuat i també d'una excessiva normalització de la incidència. La Generalitat va assumir la competència del servei de Rodalies l'any 2010. I aquell traspàs no era simbòlic. Aquell traspàs implicava planificació, implicava coordinació institucional, implicava definir prioritats, implicava seguiment d'inversions, implicava capacitat d'exigir resultats a tots els actors implicats; per tant, a Renfe i Adif. I aquesta capacitat jo crec que, a la llum de la situació, podríem concloure que no s'ha exercit amb la intensitat o amb la continuïtat o amb l'exigència que la situació requeria.

Vostè parlava del clam dels usuaris i usuàries a la manifestació de dissabte. Efectivament –ho vaig dir i no em cansaré de repetir-ho–, si algú té dret a la queixa, són els usuaris i usuàries de rodalies. És així. És un servei que no està al nivell que hauria d'estar. De fet, en alguns àmbits estem lluny de l'exigència que ha de tenir un servei d'aquest tipus a Catalunya. Per tant, és un clam just rebut per part del Govern que no fa més que esperonar-me, incentivar el treball, més intens si cap, i accelerar àmbits com la governança en el traspàs de Rodalies, intensificar inversions –com vam anunciar, 1.700 milions d'euros addicionals al pla de Rodalies 2026-2030–, exigència en el desplegament, que també reconeixement del desplegament inèdit de més de dotze equips de manteniment d'Adif a tota la xarxa, en aquests moments, per tal d'actuar en els punts derivats de l'emergència; però també d'altres que estaven planificats, concretament, setanta punts, com deia abans, vinculats a aquesta revisió de l'emergència.

Però, escolti, el clam dels usuaris no és nou, eh? Tampoc va començar a l'agost del 24. Són dècades de denúncies, de retard, de supressions, de manca d'informació, d'una sensació generalitzada, és veritat, d'abandonament. Els ajuntaments han aprovat, any rere any, mocions advertint del mal estat de la infraestructura i del servei. Per tant, aquesta realitat era coneguda i era compartida. I precisament per això, aquest Govern no vol mirar cap a una altra banda. Aquest Govern assumeix que aquest, en aquests moments, és un punt de partida real. No volem buscar culpables, volem canviar la manera de fer. Aquest és el compromís d'aquest Govern: accelerar alguns dels àmbits que li he assenyalat; accelerar la inversió, conscients..., que,

a més, la inversió lamentablement no es notarà en el servei fins d'aquí uns mesos i anys. Però és absolutament necessari perquè no ens tornem a trobar amb la situació que ens trobem en aquests moments, d'una infraestructura absolutament vulnerable.

Perquè, miri, el que no funciona no ho podem maquillar, ho hem de transformar. I, en aquest sentit, reitero la proposta i l'oferiment sincer d'aquest Govern per poder treballar conjuntament aquells àmbits que sabem que compartim. De ben segur que aquesta revisió de l'àmbit de la mobilitat de mercaderies ferroviàries, de les inversions..., estic convençuda que tenim punts en comú que podem treballar. I crec que és un bon missatge a la ciutadania. Finalment, són inversions que..., fixi's, el pla de Rodalies és fins al 2030, però és que a l'estratègia ferroviària hi ha inversions que arriben al 2040 i al 2050. Per tant, són estratègies, són inversions que superaran diferents governs. És bo que aquells grups parlamentaris que aspirem a governar Catalunya i que en aquests moments estem governant Catalunya puguem arribar a punts d'acord en línies de treball que, com dic, són estratègiques i s'han de desenvolupar els propers anys.

I per això deia que hem passat del relat a la gestió o de les proclames a les cereses. La recuperació de Rodalies no serà immediata. Crec que seria irresponsable prometre-ho. No hi ha solucions màgiques ni immediates. Però sí que ha de ser real, sí que ha de ser progressiva i sí que està en marxa. Per tant, cal fer mans i mànigues per tenir Rodalies de Catalunya, aquesta empresa que ens ha de permetre, des de la proximitat, una millor gestió i un control sobre l'operativa i un control també sobre el traspàs de les línies. Començarem, com saben, per R1 i hem de calendaritzar la resta de línies que han de continuar.

Sobre governança, si vol, puc insistir-hi després a la rèplica, però crec que m'hi he estès prou bé. Sobre els traspàs en el marc de la Comissió Bilateral d'Infraestructures, fa algunes setmanes ja es va acordar la realització de l'inventari de totes les instal·lacions, de béns, elements associats al servei a traspassar; també la valoració econòmica dels costos vinculats a aquest traspàs i aquelles obres necessàries per a aquest traspàs. Aquest treball, en aquests moments, s'ha completat respecte a l'R1. Ifercat ha elaborat les valoracions econòmiques, costos ordinaris i costos d'inversió necessaris. Com li deia, a part de l'R1, que és la que està més avançada en aquest sentit, el Govern està treballant en aquests moments en la definició del calendari per a les línies R2 sud i R3, i un calendari també de traspàs futur de l'R4 i de l'R16. Per tant, una evidència també d'avenços reals, ordenats, rigorosos, cap a l'assumpció efectiva de competències en matèria ferroviària.

Aquest és el camí –n'estem molt convençuts–: inversió, canvi de material rodant, avançar en la governança. Aquest és un camí segur, és una aposta segura. Crec que en alguns àmbits podem estar d'acord i els emplaço a que aquestes propostes –que segur que traslladaran en la moció i de ben segur que algunes seran compartides– les puguem treballar en el marc d'aquest treball conjunt no només amb els grups parlamentaris, sinó amb agents econòmics, socials, col·legis professionals, que ens han d'ajudar també des de la societat civil a empènyer des de les forces catalanistes aquest camí de millora definitiu de l'àmbit de Rodalies a Catalunya. Per descomptat que el Govern hi està compromès i està totalment decidit a que això sigui així.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Miri, consellera, que avui intentàvem ser encertats en el to; però és que vostè ja ha començat malament, perquè nosaltres de propostes n'aportem sempre. Fa dos setmanes en vam portar catorze. (*Aplaudiments.*) Avui en seguim aportant. I el que veiem és que vostès estan sempre en el mateix punt. I de

totes les propostes que nosaltres els hi hem aportat, vostès no ens n'han contestat ni una. No sabem quina estratègia tenen de mobilitat al sud de Tarragona, no sabem quin és l'impacte econòmic que ha tingut, no pensen assumir cap responsabilitat i l'únic que han fet és mirar el retrovisor i culpar les pluges quan ja està més que decidit que això no va ser culpa de les pluges, sinó que és culpa de la deixadesa i la falta d'inversions. (*Aplaudiments.*)

Dit això, consellera, nosaltres volem seguir sent propositius perquè pensem que és el camí que cal seguir. Però abans de fer qualsevol altra proposta, creiem que s'ha de fer un exercici per saber d'on venim. I és que no oblidem que ha caigut un mur al Penedès i s'ha parat tot el país. Un talús ensorrat a Gelida que ha comportat el col·lapse de Catalunya. I no és per culpa de les pluges. Això ha posat en evidència que el Penedès és estratègic, però que estem mal connectats, amb un dèficit d'inversions crònics a la vegueria, malgrat ser el territori que tenim l'increment demogràfic més important del país. En definitiva, estem aïllats. I és que l'única gran infraestructura que tenim és l'AP-7, una infraestructura sotmesa a un col·lapse i a un caos permanent –de fet, el trànsit d'avui ja forma part del paisatge penedesenc– i que fins dilluns estava literalment bloquejada. I davant d'aquest panorama, es fa imprescindible potenciar el tren, avançar en la descarbonització de la mobilitat i planificar una ordenació territorial basada en estacions intermodals.

Per tant, creiem que el futur ferroviari del nostre país passa inevitablement per la construcció d'estacions intermodals situades en punts claus, estratègics i necessaris per vertebrar el territori. A la Vegueria Penedès cal una estació intermodal, per exemple, a Vilafranca, incorporant-hi també una parada del tren d'alta velocitat. A les Terres de Lleida, una estació intermodal a Torreblanca, un projecte que està sobre la taula des de fa més de tres anys, que és clau per facilitar la mobilitat i donar servei a l'activitat econòmica i industrial de la zona. A les Terres de l'Ebre, una estació intermodal a Tortosa i l'Aldea que permeti millorar les connexions del sud del país. A les comarques gironines, reconvertir l'estació de mercaderies de Girona en una estació intermodal i interoperable. I al Vallès, l'estació intermodal de Terrassa, concebuda com un gran node de connexions ferroviàries i de transport públic. Perquè el país vol progrés i el progrés ha d'anar acompanyat de connexions i infraestructures que generin oportunitats arreu del territori.

I per això, consellera, ens agradaria preguntar-li si preveuen invertir en aquestes estacions intermodals, si tenen algun mapa dibuixat i si està inclòs en aquest pla de Rodalies que ens tenen previst presentar la setmana pròxima.

En definitiva, que el sistema ferroviari no funcioni no és casual. S'ha imposat un model radial al voltant de Barcelona, decidit des del Govern espanyol i al servei d'una lògica que no respon a les necessitats del conjunt del país. I, a més, sense les inversions que Catalunya necessita.

Fa massa temps que els catalans en paguem les conseqüències, però avui el desgavell és insostenible: un servei ferroviari indigne, insegur, poc fiable i territorialment desequilibrat. Rodalies, sota la dependència i la tutela de l'Estat, ha fet fallida. I mantenir aquest model és un mal negoci per a Catalunya. El col·lapse és monumental, perquè aquesta crisi no és només de mobilitat, és econòmica, és social, és de seguretat, és de confiança i també d'ambició nacional.

Però aquesta crisi la podem convertir en una oportunitat de país. Per això hem presentat propostes amb la mirada posada en les generacions futures, perquè sense trens no hi ha futur.

Per tant, apostem: primer, cal un canvi de governança, trencar el contracte amb Renfe i Adif i plantar-se a Madrid per reclamar un traspàs cent per cent català, i segon, cal planificar amb visió de país, garantint la fiabilitat del servei, construint un país en xarxa, sense vegueries de segona i escoltant tot el territori, separant el transport de mercaderies del de passatgers, planificant noves infraestructures com l'eix

Transversal Ferroviari, impulsant estacions intermodals en punts estratègics com Vilafranca, Torreblanca, Girona o Tortosa.

I acabo. Aquest matí el conseller Dalmau ens deia que trencar amb Renfe suposaria condemnar el país a no tenir trens. Consellera, la realitat és que Catalunya fa anys que arrossega aquesta condemna, fa anys que els usuaris de Rodalies vivim un malson. Per això diem: «Ja n'hi ha prou!» Volem un sistema ferroviari pensat, decidit i gestionat des de Catalunya.

Menys Renfe, més Ferrocarrils, menys Espanya i més Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, miri que jo també he intentat tenir un bon to i convidar-la, precisament, a aquest treball conjunt, només l'he posat davant el mirall amb una contradicció que a mi em sembla flagrant. Vostès avui diuen «trencar amb Renfe», però és que el 2020 el seu secretari i avui diputat al Congrés de Madrid estava dient que fins al 2035. És una contradicció evident. Per tant, jo els hi deia: «El que vostès pensaven el 20 ara ja no és vàlid?»

Vostè em diu: «Arribem a aquesta situació amb l'acumulació... No em posi el retrovisor, estem aquí per la manca d'inversió.» Jo li dic: «Bé, sí, sí, és clar, la manca d'inversió. S'ha de ser exigent.» Per a vostès l'exigència passa per la proclama i per plantar-se i per fer fora no sé qui. Per a nosaltres, no. L'exigència –i cregui'm que és absoluta amb els catalans i catalanes– és millorar el servei de Rodalies. I això passa per més inversions, per ser exigent amb les inversions. Exigent no vol dir cridar més, exigent no vol dir plantar-se no sé on, exigent és que les inversions arribin. I la realitat és que fins al 2020 aquí no hi va haver un pla de rodalies que contemplava inversions. I això no és mèrit meu. És mèrit del Govern anterior que nosaltres hem continuat i hem accentuat amb 1.700 milions d'euros més. Per tant, si vostès volen continuar en aquest camí de la proclama, de la gestualitat i del plantar-se i de no sé quantes coses més –és que no l'hi dic jo, això la història ho explica–, això no ha donat resultats.

I s'ha de ser exigent amb el servei de Rodalies? I tant! El meu compromís amb els catalans i catalanes és agafar aquest tema i donar-hi solució i revertir aquesta situació de Rodalies. Ara, des del meu punt de vista, aquesta exigència ha d'anar acompanyada d'un treball amb els gestors de les infraestructures –per tant, amb Renfe i amb Adif–, per tal de que aquestes inversions es realitzin i per tal de que el manteniment mínim, preventiu i correctiu, es produeixi.

I li diré més, perquè vostè deia «Ferrocarrils». Ja no insistiré en el fet de que si Ferrocarrils va bé, bé, potser també que m'ho atribueixin a mi, ja que soc la consellera de les dues coses; no hi insisteixo més. Però, fixi's, estem impulsant que Ferrocarrils en aquests moments –i serà aquest Govern, eh?, serà aquest Govern també– operi en les línies de Rodalies de Lleida. I s'han encarregat els trens. I ja han arribat dos dels quatre trens i estem elaborant els tallers necessaris. Estem invertint recursos, precisament, perquè Ferrocarrils... I, de fet, operant aquestes rodalies arribarem a nivells d'usuaris, molt properament, similars als que transporta Rodalies.

Per tant, escolti, que una cosa no treu l'altra. El que li dic és que la contradicció vostè no me l'ha contestat. Demanen anul·lar un contracte que no existeix; entre d'altres qüestions, perquè vostès no el varen elaborar tot i que el varen anunciar. Per tant, jo li poso aquesta contradicció.

Dit això –em queden dos minuts catorze–, Torreblanca. Torreblanca la veritat és que avança a bon pas. (*Remor de veus.*) No ho sé. Tenen alguna cosa a aportar...

Torreblanca avança a bon pas. Per tant, crec que aviat podrem tenir el pla director aprovat i, per tant, anar avançant amb les inversions. Alguns altres àmbits que vostè m'assenyalava..., el de Girona està inclòs, efectivament, en l'estratègia ferroviària, és una de les línies que volem explorar.

I, hi insisteixo, els hi dic d'una manera molt franca, crec molt sincerament que algunes d'aquestes inversions que vostè assenyalava al sud de Tarragona, per exemple, als túnels del Garraf..., és perfectament conegut i evident que aquí calen unes obres de millora, als túnels del Garraf, en termes de seguretat, en termes de poder millorar les freqüències. Aquestes obres s'iniciaran aviat, no fins haver pactat abans amb els ajuntaments, amb les plataformes, un pla alternatiu de transport, perquè aquest serà un tall de setmanes i mesos. Per tant, hem de tenir un bon pla alternatiu de transport. (*Sona un avís de Protecció Civil als telèfons mòbils.*) Sí. Aprofitaré... (*Remor de veus.*) Aprofitaré aquest últim minut. Més enllà de..., diputada, de veritat, algunes d'aquestes infraestructures crec que són coincidents. Crec molt sincerament que les podem treballar en aquest marc d'acord unitari de forces catalanistes. Els torno a convidar de manera sincera i franca.

I, en tot cas, aprofito aquests últims segons per, efectivament... El que estan sentint tots i totes és un ES-Alert. Aprofito per demanar prudència a les hores de demà. Les alertes respecte a la força del vent, especialment a la zona litoral, prelitoral de la zona central de Catalunya, són importants. I, per tant, més enllà de les recomanacions i limitacions traslladades per Protecció Civil, permetin-me, doncs, que també demani aquesta prudència demà i extremer la precaució i eliminar aquells desplaçaments i mobilitats que no siguin necessaris.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Tal com ha expressat la consellera, la consellera d'Interior acaba de publicar una resolució per la qual s'estableixen determinades restriccions per l'activació del pla especial d'emergències per risc de vent a Catalunya en tot el territori de Catalunya. Ara mateix n'han rebut l'alerta.

Suspenem la sessió. Ara hem convocat Junta de Portaveus i determinarem quan reprenem aquesta sessió. Per tant, no els ho puc dir en aquests moments. Serà la Junta de Portaveus qui, en base a tots els elements que tenim sobre la taula, decidirà. I, per tant, a partir d'aquí, els demano que estiguin amatents a les instruccions que els donarà aquesta presidència.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i set minuts.